

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

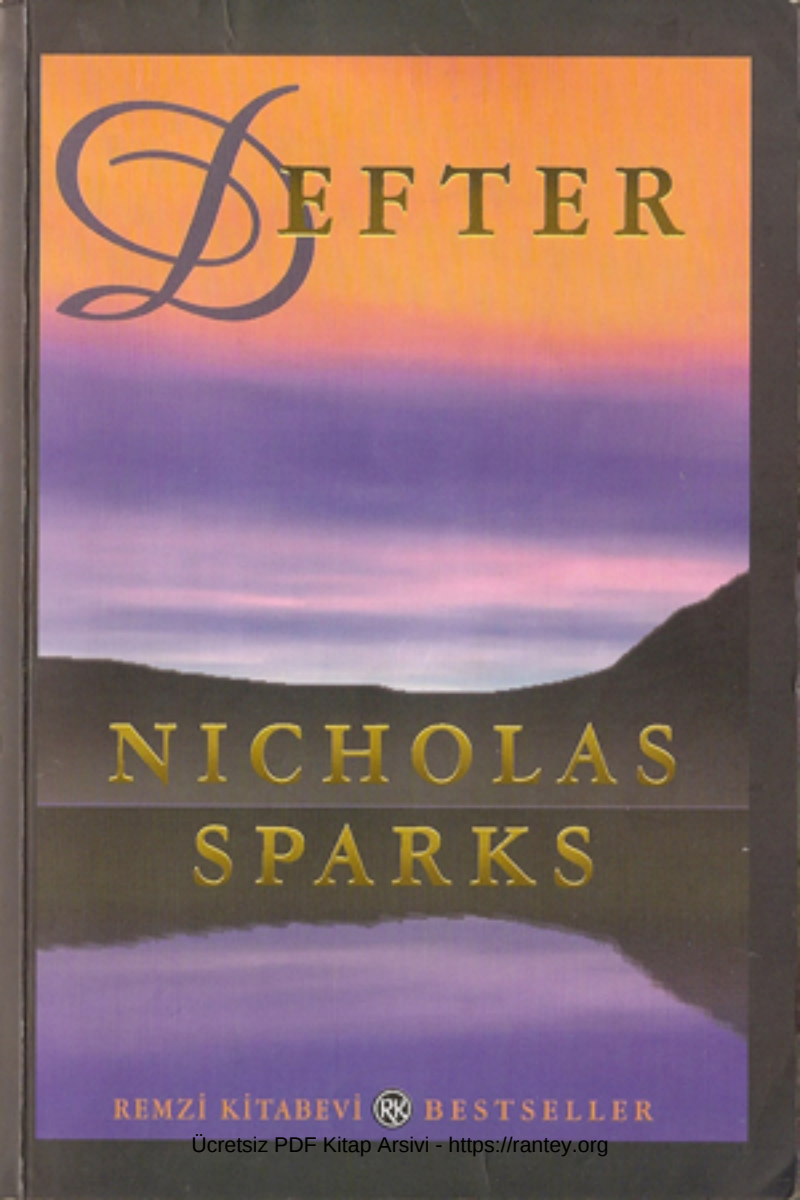
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEFTER

NICHOLAS
SPARKS

REMZİ KİTABEVİ BESTSELLER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bu kitabı, eşim ve dostum
Cathy'ye
sevgiyle ithaf ederim.*

DEFTER / Nicholas Sparks
Orijinal adı: *The Notebook*

© Nicholas Sparks, 1996.
WARNER BOOKS, INC., New York, NY ile yapılan anlaşma
sonucu yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 1997.
Yayın hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 975-14-0590-4

BİRİNCİ BASIM: Ağustos, 1997
İKİNCİ BASIM: Temmuz, 2000

Remzi Kitabevi A.Ş., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul.
Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055
WEB: <http://www.remzi.com.tr> E-POSTA: post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

Teşekkür

Bu kitabın tamamlanması iki özel insan sayesinde gerçekleşebildi. Yardımlarından ötürü kendilerine çok teşekkür ederim.

Kafamdaki belirsizlikleri dağıtmakta bana yardımcı olan ajans temsilcim Theresa Park. Nezaketiniz, gösterdiğiniz sabır ve benimle birlikte harcadığınız onca zaman için size çok teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için sonsuz minnettarım.

Editörüm Jamie Raab. Bilginize ve bana karşı göstermiş olduğunuz esprili, iyi yürekli yaklaşımlarınıza çok teşekkür ederim. Bu kitabın yayına hazırlanması işini benim için harika bir deneyim haline getirdiniz. Sizi dostum olarak görmek, bana büyük bir mutluluk veriyor.

DEFTER

Mucizeler

Kimim ben? Ve acaba bu hikâye nasıl sona erecek, merak ediyorum.

Güneş yükseldi ve ben, geçip gitmiş bir hayatın nefesiyle buğulanmış bir camın kenarında oturuyorum. Bu sabah beni görmelisiniz: iki kat gömlek, kalın bir pantolon giydim, kızımın otuz yıl önce yaş günüm için ördüğü kazağımın yakasından içeri tikiştirilmiş bir atkıyı boynuma iki kere doladım. Kaloriferi sonuna kadar açtım, tam arkamda da küçük bir elektrikli ısıtıcı var. Çatırdayarak yanıyor ve masallardaki ejderhalar gibi sıcak hava üflüyor bana doğru. Ama ben hâlâ üşüyorum. Vücudumdaki bu soğukluk hiç geçmeyecek. Ne de olsa gelmesi seksen yıl sürdü. Seksen yıl. Bazen düşünüyorum da, yaşlılığımı kabullenmiş olsam bile, George Bush başkan olduğundan beri hiç ısınamamış olmama şaşıyorum. Acaba benim yaşımda olan herkes için aynı şeyler geçerli mi?

Yaşamım mı? Anlatması zor. Öyle hayal ettiğim gibi gösterişli bir yaşamım olmadı, ama ayaktakımı arasın-

da sokaklarda da sürünmedim. Aslında yaşamım, en güvenilir, sağlam hisse senetlerine benziyor. Hani vardır ya, ara sıra düşer ama çoğunlukla yükselir, yavaş yavaş da olsa uzun vadede hep kazandırır. İsabetli bir alış, şanslı bir alış. Herkesin kendi hayatı için aynı şeyi söyleyemeyeceğini de öğrendim. Ama sizi yanıltmış olmayayım. Öyle özel biri değilim; bu kuşkusuz. Ben sıradan düşünceleri olan sıradan bir adamım ve sıradan bir yaşamım oldu. Adıma dikilmiş anıtlar yok; ismim de kısa bir sürede unutulacak. Ama, ben birini sevdim, hem de bütün kalbimle. Bu da benim için her zaman yeterli oldu.

Romantiklere sorarsanız bu olanlar bir aşk hikâyesi, alaycı kimselere bakarsanız bir trajedi. Bana sorarsanız her iki görüşte de doğruluk payı var. Ama ne açıdan bakarsanız bakın, hayatımı ve seçtiğim yolu büyük ölçüde etkilediği bir gerçek. Seçtiğim yoldan ve onun beni götürdüğü yerden bir şikâyetim yok; başka şeyler hakkında bir yığın şikâyetim olabilir, ama her zaman doğru seçimleri yaptım. Bir daha yaşasam, yine aynı şeyleri yapardım.

Ancak ne yazık ki zaman, tuttuğunuz yolda ilerlemenizi zorlaştırıyor. Yol her zamanki gibi düz, ama bir ömür boyunca birikmiş kayalar ve çakıllarla dolu. Üç yıl öncesine kadar bu durumu umursamamak kolaydı, şimdi ise imkânsız. Vücudumu bir hastalık sarıyor. Artık ne sağlığım yerinde, ne de gücüm. Günlerim bir kenara atılmış balonlar gibi geçiyor; boşalmış sünger gibi... Gün geçtikçe sönüyor, yumuşadıkça yumuşuyorum.

Öksürüyor, kısık gözlerle saatime bakıyorum. Gitme zamanı gelmiş. Pencerenin kenarındaki yerimden

kalkıp kapıya doğru yürürken, masanın yanında durup belki yüz kez okuduğum not defterimi alıyorum elime. Ama açıp göz gezdirmiyorum. Sadece koltuğumun altına sıkıştırıp yoluma devam ediyorum.

Gri benekli beyaz çinilerin üzerinde yürüyorum. Benim ve buradaki çoğu kimsenin saç rengine benziyor çinilerin rengi. Bu sabah koridorda yalnız ben varım. Herkes odasında oturmuş tek başına televizyon seyrediyor. Onlar da benim gibi bu duruma alışmış artık. Zamanla insan her şeye alışıyor.

Uzaktan gelen boğuk bir ağlama sesi duyuyorum. Bu sesleri çıkaranın kim olduğunu da gayet iyi biliyorum. Sonra hemşireler beni görüyorlar, gülümseyerek selamlaşıyoruz. Onlarla aram iyi, onlar benim dostlarım. Sık sık konuşuyoruz. Ama gün boyu yaptıklarına bir anlam veremediklerinden eminim. Ben geçerken kendi aralarında fısıldaştıklarını duyuyorum. "Yine gidiyor; haydi hayırlısı." Ama yüzüme karşı bir şey söylemiyorlar. Sabah sabah bu konudan bahsetmenin beni kıracağını düşündüklerinden eminim ve bana göre de, sanırım muhtemelen haklılar.

Bir dakika sonra odaya varıyorum. Her zaman olduğu gibi, kapı benim için açık duruyor. Odada iki kişi daha var. Onlar da gülümseyerek selam veriyorlar. "Günaydın," diyorlar neşeli bir sesle. Çocukları, okul durumlarını, yaklaşan tatilleri soruyorum kısaca. Birkaç dakika, ağlama sesleri arasında konuşuyoruz. Sanki farkında değil gibiler; bu sese duyarsızlaşmışlar adeta; ben de farklı sayılmam ya, neyse.

Sonra vücudumun şeklini almış olan koltuğa otuyorum. İşleri bitmek üzere; o da giyinmiş ama hâlâ ağlıyor. Hemşirelerle çıkıp gittikten sonra ortalık sessizle-

şecek, biliyorum. Sabahları yaşadığı bu heyecan onun sinirlerini bozuyor ve bugünün de diğerlerinden bir farkı yok. Sonunda perdeler açılıyor ve hemşireler dışarı çıkıyor. Her iki hemşire de yanımdan geçerken bana dokunup gülümsüyorlar. Ne demek istediklerini anlamıyorum.

Bir an için oturup ona bakıyorum, ama bakışlarını benden kaçırıyor. Bunu anlıyorum, benim kim olduğumu bilmiyor. Ben onun için bir yabancıyım. Sonra başka tarafa dönüp ihtiyacım olan gücü vermesi için Tanrı'ya sessizce dua ediyorum. Tanrı'ya ve duanın gücüne her zaman inandım. Ama dürüst olmak gerekirse, öbür tarafa gidince cevabını mutlaka almak istediğim uzun bir sorular listesi de yok değil.

Hazırım. Gözlüklerimi takıyorum; cebimden bir büyüteç çıkıyor. Defteri açarken büyüteci masaya bırakıyorum. Defterin yıpranmış kapağını açabilmek için şekli bozulmuş parmağımı bir kere yalamam gerekiyor. Sonra büyüteci alıyorum.

Bu öyküyü okumaya başlamadan hemen önce, her defasında bir an kafam karışır. Acaba bugün de olacak mı, diye merak ediyorum. Bilmiyorum, bunu hiçbir zaman önceden tahmin edemem. Zaten içimde bir yerlerde bu durumu umursamadığımı hissediyorum. Bütün bu olasılıklar beni ayakta tutuyor, emin olduğum şeyler değil. Kendi kendime tuttuğum bir çeşit bahis sanki. Bana hayalci, aptal ya da her şey diyebilirsiniz, ama ben her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum.

Olasılıklar da bilim de aleyhimde, farkındayım. Ama bilim her şey demek değil; bunu biliyorum, yaşamım boyunca bunu öğrendim. Bu yüzden, ne kadar esrarengiz ve inanılmaz görünseler de, mucizelerin ger-

çek olduğuna ve doğanın gerçeklerine uymaksızın ortaya çıktıklarına inanıyorum. Böylece her gün yaptığım gibi, onun da işitebilmesi için, not defterimi yüksek sesle okumaya başlıyorum. Hayatımı değiştiren mucizenin bir kere daha gerçekleşmesini umarak.

Belki de, belki de gerçekleşir.

Hayaletler

Yıl 1946, Ekim ayının başlarıydı. Noah Calhoun, çiftlik stilindeki evinin verandasında oturmuş, güneşin batışını izliyordu. Akşamları, günün yoğun çalışmasından sonra burada oturup, düşüncelerini akışına bırakıp, günün yorgunluğunu çıkartmaya bayılıyordu. Böyle dinlenirdi, bunu babasından öğrenmişti.

Ağaçlara ve sudaki yansımalarına bakmaktan özellikle hoşlanıyordu. Kuzey Carolina'nın ağaçları sonbaharın ortalarında çok güzel olurdu: yeşil, sarı, kırmızı, turuncu ve bunların bütün tonları. Bu renk cümbüşü güneşin batışıyla parıldarken Noah Calhoun belki de yüzüncü kez evin eski sahiplerinin de aynı şeyleri hissedip hissetmediklerini düşündü.

Ev 1772'de inşa edilmişti. New Bern'in en eski ve en büyük evlerinden biriydi. Aslında büyük bir çiftliğin sahiplerinin oturduğu yerdi burası. Evi savaştan hemen sonra satın almış ve son on bir ayı onu onarak geçir-mişti. Bu iş için küçük bir servet harcamıştı. Raleigh gazetesinden bir muhabir birkaç hafta önce ev hakkın-

da yazdığı bir yazıda, gördüğü en iyi restorasyonlardan biri olduğunu söylemişti. En azından ev öyleydi. Mülkün geri kalanı ise farklı bir durumdaydı ve Noah gününün çoğunu orada geçirmişti.

Ev, Brices Çayı'nın hemen yanındaki 50 dönümlük bir arazinin üzerine kurulmuştu. Arazinin üç kenarını çeviren tahta çiti onarmak için uğraşmıştı. Kurtlanıp kurtlanmadığını kontrol ediyor, gerektiğinde tahtaları yenileriyle değiştiriyordu. Çitin özellikle batı tarafında daha çok iş vardı. Aletlerini erken toplamış, kereste ısmarlamak için telefon etmeyi aklının bir kenarına not etmişti. Sonra eve gidip bir bardak çay içmiş ve duş almıştı. Günün sonunda hep duş alırdı. Su hem kirleri, hem de yorgunluğu alıp götürüyordu.

Daha sonra saçlarını arkaya doğru taramış, rengi solmuş bir kot ve uzun kollu mavi bir gömlek giymişti. Bir bardak daha çay koyup verandaya çıkmış, şimdiki yerine, bu saatlerde hep oturduğu yere oturmuştu.

Kollarını yukarı kaldırıp iyice gerindi ve omuzlarıyla daireler çizdi. Şimdi kendini temiz ve iyi hissediyordu, ferahlamıştı. Kasları yorgundu, yarın biraz ağrıyacaktı, ama işlerinin çoğunu bitirdiği için memnundu.

Noah, gitarına uzanırken, gene babasını, onu ne kadar özlediğini düşündü. Telleri tıngırdattı. İki tanesinin gerginliğini ayarlayıp tekrar tıngırdattı. Akordu doğru gibiydi, bir parça çalmaya başladı. Hafif, yumuşak bir parça. İlk biraz mırıldandı, sonra karanlık çökerken şarkı söylemeye başladı. Güneş batıp karanlık iyice bastırana kadar çalıp söyledi.

Gitarını bıraktığında saat yediyi geçiriyordu. Sonra sandalyesine yaslanıp sallanmaya başladı. Alışkanlıkla yukarıya baktı, Ağustos ayında gökyüzünde ışıldayan

Orion'u, Büyük Ayı'yı, İkizler Burcu'nu ve Kutup Yıldızı'nı gördü.

Birkaç küçük hesap yaptı kafasından. Sonra durdu. Neredeyse bütün parasını eve harcamıştı. Yakında yeniden iş bulmak zorunda kalacaktı. Ama bu düşünceyi aklından silip restorasyonunun geri kalan aylarını para konusunu dert etmeden geçirmeye karar verdi. İşleri nasıl olsa yoluna koyardı, şimdiye kadar hep öyle olmuştu. Ayrıca para konusunda düşünmek canını sıkıyordu. Eskiden beri küçük şeylerle, satın alınamayacak şeylerle mutlu olmaya alışmıştı. Bunu başaramayan insanlara şaşıyor, onları anlayamıyordu. Bu özelliğini de babasından almıştı.

Tazısı Clem, tam bu sırada yanına gelip elini kokladı ve ayaklarının dibine uzandı. "Nasılsın kızım?" dedi köpeğin başını okşarken. Clem'in yumuşak bakışları yukarı yöneldi. Tazı, ayaklarından birini bir araba kazasında kaybetmişti, ama yine de yürüyebiliyor ve sessiz gecelerde Noah'a arkadaşlık ediyordu.

Noah otuz bir yaşındaydı. Yaşlı sayılmazdı, ama kendini yalnız hissedecek kadar ilerlemişti yaşı. Buraya geldiğinden beri hiç kimseyle çıkmamıştı. Hoşuna giden birine de rastlamamıştı. Bunda kendinden başka kimsenin suçu olmadığını biliyordu. Kendisine yakınlık gösteren bütün kadınları uzaklaştıran bir şeyler vardı onda. Bu durumu uğraşsa değiştirebilir miydi, bilmiyordu. Bazen uyumadan hemen önce böyle yalnız kalmanın kaderi olup olmadığını düşünüyordu.

İlık bir akşamdı. Noah, cırcırböceklerini ve hışırdayan yaprakların sesini dinliyordu. Ona sorarsanız doğanın sesi uçak ve araba seslerinden daha gerçekti, insanı duygulandırıyordu. Doğa aldığından fazlasını veri-

yordu. Doğanın sesi insanoğluna nasıl olması gerektiğini anlatıyordu. Savaş sırasında zaman zaman, özellikle büyük çarpışmalardan sonra, bu basit sesleri sık sık düşünürdü. Askere gittiği gün babası, "Bu sesler seni aklını kaçırmaktan korur," demişti. "Bu, Tanrı'nın müziğidir ve seni eve getirecektir."

Çayını bitirdi, içeri girip bir kitap buldu. Dışarı çıkarken verandanın ışığını yaktı. Yerine oturduktan sonra kitaba bir göz attı. Kapağı yırtılmış eski bir kitaptı bu. Sayfaları çamur ve suyun etkisiyle leke leke olmuştu. Walt Whitman'ın *Çimen Yaprakları* adlı kitabıydı. Savaş boyunca onu yanında taşımıştı. Kitap, bir keresinde Noah'ı bir kurşundan korumuştur.

Kapağın üstündeki tozun birazını sildi. Sonra kitabın rasgele bir sayfasını açtı ve önündeki sözcükleri okumaya başladı:

Bu senin saatin ruhum, sözlerin olmadığı yere
sessizce uç,

Kitaplardan uzak, sanattan uzak, gün silindi
alınacak ders alındı.

Hepsi tümüyle ortaya çıkıyor, sessiz dikkatle
gözleyip en sevdiğin konuları aklından geçirerek
Gece, uyku, ölüm ve yıldızlar.

Gülümsedi. Nedendir bilinmez, Whitman ona hep New Bern'i hatırlatıyordu. Geri döndüğüne memnundu. On dört yıl boyunca uzak kalmış olsa da, burası memleketiydi ve burada çoğunu çocukluğundan beri tanıdığı pek çok kimse vardı. Güney'in birçok kasabasındaki gibi, burada da insanlar asla değişmiyor, sadece biraz yaşlanıyorlardı.

Bugünlerde en iyi arkadaşı, yolun sonunda oturan yetmiş yaşındaki zenci Gus'tu. Noah evi aldıktan birkaç hafta sonra Gus elinde bir şişe ev likörü ve biraz Brunswick güveciyle çıkagelmişti. İkisi o ilk geceyi şarhoş olup hikâyeler anlatarak geçirmişlerdi.

Artık Gus haftada birkaç kere, genelde akşam sekiz sıralarında uğruyordu. Gus'ın evinde dört çocuğu, on iki torunu vardı. Ara sıra evden uzaklaşıp bir yerlere gitme ihtiyacı duyuyordu. Noah bu yüzden onu kınayamazdı. Gus genellikle armonikasını getirir, biraz sohbetten sonra, birlikte birkaç şarkı çalarlardı. Bazen bu, saatlerce sürüyordu.

Noah, Gus'ı artık aileden biri gibi görüyordu. Başka biri de yoktu zaten; en azından babası geçen yıl öldüğünden beri. Noah tek çocuktu. Daha iki yaşındayken annesi gripten ölmüştü. Bir keresinde istemiş, ama hiç evlenmemişti.

Bir kere âşık olmuştu, hepsi bu. Sadece bir kere, uzun zaman önce. Bu onu sonsuza dek değiştirmişti. Kusursuz aşk insanı değiştiriyordu. Ve onunki de kusursuzdu.

Ay ışığında gümüş rengine bürünen bulutlar gökyüzünde yavaşça yer değiştiriyordu. Noah başını arkaya yaslayıp biraz dinlendi. Ayakları kendiliğinden düzenli bir şekilde hareket ediyor, sallanan sandalyenin ritmini sürdürüyordu. Akli, on dört yıl öncesinin şimdikine benzer bir ılık akşam vaktindeydi.

Neuse Nehri Festivali'nin açılış gecesi idi; 1932 yılı, mezuniyetinden hemen sonra. Bütün kasaba halkı dışarı dökülmüş barbekülerin ve şans oyunlarının tadını çıkarıyordu. Rutubetli bir geceydi; nedense bunu çok iyi hatırlıyordu. Tek başına gelmişti. Bir arkadaş bul-

mak için etrafa bakınırken, çocukluğunu birlikte geçirdiği Fin ve Sarah'ı gördü. Tanımadığı bir kızla konuşuyorlardı. Kızın güzel olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Yanlarına yaklaştıkça kızın çakırkeyif bakışlarla kendisini süzmekte olduğunu gördü. "Selam," dedi kız elini uzatarak. "Finley sizden çok söz etti."

Sıradan bir başlangıçtı bu, tanışılan kişi o olmasa, bir başkası olsa unutulacak bir başlangıç. Ama kızın elini sıkarken, o çarpıcı zümrüt rengindeki gözlerini gördü ve onun, hayatının geri kalanını arayarak geçirse de tekrar bulamayacağı bir kız olduğunu daha ilk bakışta anladı. Yaz meltemi ağaçlar arasından hafif hafif eserken, öylesine hoş, öylesine mükemmel görünüyordu ki.

Ondan sonrası fırtına gibi geçti. Fin, kızın babasının R.J. Reynolds'da çalıştığını ve yaz tatilini geçirmek için ailesiyle birlikte New Bern'e geldiklerini söyledi. Noah sadece başını sallıyordu, ama kızın ona bakışı sessiz kalışını onayladığını gösteriyordu. Sonra Fin bir kahkaha attı, neler olduğunu farkına varmıştı. Sarah bir şeyler içmeyi teklif etti ve dördü kalabalık azalıp her yer kapamıncaya kadar birlikte kaldılar.

Ertesi gün buluştular. Ondan sonraki gün de. Kısa süre sonra birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Kiliseye gitmek zorunda olduğu pazar günü hariç. Sabahları evde yapmaktan sorumlu olduğu günlük işleri bitirip, kızın onu beklemekte olduğu Fort Totten Parkı'na gidiyordu. Kız buraya yeni geldiği ve daha önce küçük bir kasabada hiç yaşamadığı için, ikisi, günlerini kızın tümüyle yabancı olduğu şeyleri yapmakla geçiriyorlardı. Noah ona oltaya nasıl yem takıp levrek avlanacağını öğretti. Onu Croatan Ormanı'nın derinliklerine götürdü. Kanoyla gezintiye çıkıp yaz yağmurlarını sey-

retteler. Noah'a birbirlerini oldum olası tanıyorlarmış gibi geliyordu.

Noah da kızdan bazı şeyler öğrendi. Tütün ambardarındaki dansa Noah'a çarliston ve vals yapmayı öğretten o olmuştu. İlk birkaç parçada biraz tökezledilerse de kızın sabrı semerisini verdi ve bütün gece dans ettiler. Sonra kızı eve bıraktı. Verandada birbirlerine iyi geceler dedikten sonra onu ilk kez öptü. Noah bunun için neden bu kadar beklediğine şaşmıştı. Yazın sonlarına doğru kızı bu yıpranmış eski eve getirdi ve ona bir gün bu evi satın alıp onaracağını söyledi. Birbirlerine saatlerce hayallerinden söz ettiler. Noah dünyayı görmek, kız ressam olmak istiyordu. Ve ağustosun rutubetli bir gecesinde birbirlerinin oldular. Kız üç hafta sonra giderken Noah'ın bir parçasıyla yazın geri kalanını da birlikte götürüyordu. Noah onun kasabadan yağmurlu bir sabah erkenden ayrılışını uykusuz gözlerle izledi. Sonra eve gidip bir çantaya eşyalarını doldurdu. Sonraki haftayı Harkers Adası'nda tek başına geçirdi.

Noah ellerini saçlarının arasından geçirip saatine baktı. Sekizi on iki geçiyordu. Kalkıp evin ön tarafına yürüdü ve yolu gözledi. Gus görünürde yoktu. Onun artık artık gelemeyeceğini düşündü. Dönüp, sallanan sandalyesine oturdu.

Gus'a kızdan bahsettiğini hatırladı. Gus'ın ilk tepkisi gülerken başını iki yana sallamak oldu. "Demek kaçtığın hayalet bu." Ne demek istediğini sorduğunda Gus şu cevabı vermişti: "Bilirsin, hayalet, anılardaki hayalet. Seni izliyordum. Gece gündüz, canın çıkana kadar çalışıyorsun. Başını kaşıyacak vaktin yok. İnsanın bunu yapması için üç sebep vardır. Ya delidir, ya aptaldır, ya da unutmaya çalışıyordur. Sana gelince, unutmaya ça-

lıştığını biliyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum."

Gus'ın söylediklerini düşündü. Çok haklıydı. New Bern'i hayaletler basmıştı. Her yer onun anılarıyla doluydu. Fort Totten Parkı'nın yanından her geçişinde, parktaki buluşma yerlerinde görüyordu onu. Ya kapıda bekliyor ya da her zamanki bankta oturuyordu. O zümrüt gözleri daima gülümsüyor, sarı saçları narin omuzlarını okşuyordu. Geceleri verandada gitar çalıp çocukluğunun şarkılarını söylerken, yanına oturmuş sessizce dinlerken buluyordu onu.

Gaston eczanesine, Masonic Tiyatrosu'na gittiğinde, hatta yalnızca kasabaya indiğinde bile aynı şeyi hissediyordu. Nereye baksa onun hayalini canlandıran bir şeyler görüyordu.

Bunun tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyordu. New Bern'de büyümüştü. İlk on yedi yılını burada geçirmişti. Ama New Bern'e ilişkin, birlikte geçirdikleri o yaz dışında pek bir şey hatırlamıyordu. Çocukluğuna ait diğer bölük pörçük anılar Noah'da neredeyse hiç hiçbir duygu uyandırmıyordu.

Bu durumu bir gece Gus'a anlatmıştı. Gus anlamakla kalmamış, bu duruma açıklık getiren ilk kişi olmuştu. "Babam ilk kez âşık olduğunda hayatının sonsuza kadar değişeceğini, ne yaparsan yap o duygunun asla yakanı bırakmayacağını söylerdi. Bana anlattığın şu kız senin ilk aşkındı ve ne yaparsan yap, o sonsuza kadar seninle kalacak."

Noah başını iki yana salladı. O'nun hayali gözlerinin önünden gidince Whitman'a döndü. Ara sıra çayın kenarında koşuşan rakun ve oposumları seyrederek bir saat kitap okudu. Dokuz buçukta kitabı kapatıp üst

kattaki odasına gitti. Günlüğüne kişisel gözlemlerini ve o gün bitirdiği işleri yazdı. Kırk dakika sonra uykuya dalmıştı bile. Clem merdivenlerden yukarı çıkıp sahibini kokladı. Odanın içinde bir iki tur attıktan sonra ayak ucunda kıvrılıp yattı.

Aynı akşam yüz elli km ötede, genç kadın, baba evinin verandasındaki salıncakta bir ayağını altına almış oturuyordu. Bir süre önce şiddetli bir yağmur yağmıştı; bu yüzden oturduğu yer biraz nemliydi. Ama şimdi bulutlar kayboluyordu. Bulutların ardından görünmeye başlayan yıldızlara bakarak, doğru kararı verip vermediğini düşünüyordu. Zihni günlerce – bu akşam da dahil olmak üzere – bu konuyla meşgul olmuştu. Ama bu fırsatı kaçırırsa kendini hiç affetmeyeceğini biliyordu.

Lon onun ertesi sabah gitmesinin gerçek nedenini bilmiyordu. Bir hafta önceden Lon'a kıyıda bazı antikacıları dolaşmak istediğini ima etmişti. "Sadece birkaç gün," demişti, "hem düğün planlarımdan bunaldım, biraz başımı dinlemeliyim." Yalan söylediği için kendisini kötü hissetmişti, ama gerçeği söylemesi de olanaksızdı. Gidişinin Lon'la hiçbir ilgisi yoktu ve bunu anlayışla karşılamasını ummak haksızlık olurdu.

Kolay bir yolculuk oldu. Raleigh'dan yola çıktıktan iki saat sonra, on bir civarında oradaydı. Kasaba merkezindeki küçük bir otele yerleşti. Odasına gidip çantasını açtı; elbiselerini dolaba, diğer eşyalarını çekmecelelere yerleştirdi. Aşağı inip alelacele bir öğle yemeği yedikten sonra, garson kıza, en yakın antikacıların yerini sordu. Sonraki birkaç saatini alışveriş yaparak geçirdi. Dört buçukta odasına dönmüşü bile.

Yatağının kenarına oturup telefona uzandı ve Lon'u aradı. Lon fazla konuşmadı, mahkemeye geç kalmıştı. Ama telefonu kapatmadan önce Lon'a kaldığı yerin telefon numarasını verip ertesi gün tekrar arayacağına söz verdi. Kapatırken, "güzel," diye düşündü. Sıradan bir konuşmaydı, onu şüphelendirecek bir şey yoktu.

Lon'u neredeyse dört yıldır tanıyordu. 1942'de tanışmışlardı. Dünya savaş halindeydi. Amerika da bir yıldır savaşın içindeydi. Herkes üzerine düşen görevi yapıyordu. O da kasabanın merkezindeki bir hastanede gönüllü olarak çalışıyordu. Hastanede kendisine ihtiyaç duyuluyor ve takdir ediliyordu. Ama işler beklediğinden daha zordu. İlk yaralılar savaştan dönüyordu. Günlerini, her yanı parçalanmış askerlerle geçirir olmuştu. Bir Noel partisinde Lon bütün çekiciliğiyle kendini tanıttığında, onda aradığı her şeyin bulunduğunu düşünmüştü: geleceğe güvenle bakan ve bütün korkularını alıp götüren bir mizah anlayışına sahip biri.

Kendisinden sekiz yaş büyük, yakışıklı, zeki, hırslı ve başarılı bir avukattı. Davalarını canla başla takip edip, sadece dava kazanmakla kalmıyor, kendine büyük bir ün de yapıyordu. Onun bu başarılı olma hırslını anlayabiliyordu, çünkü kendi babası dahil, sosyal çevresindeki erkeklerin çoğu aynı şekilde davranıyordu. Onlar gibi Lon da tipik bir Güneyli olarak yetiştirilmişti. Güneydeki kast sisteminde, soyadı ve meslek hayatındaki başarı evlilik açısından çok önemliydi. Bazı durumlarda önemli olan tek şey buydu.

Bu duruma çocukluğundan beri isyan edip, ne olduğu belirsiz denebilecek birkaç adamla çıkmıştı. Ama sonunda Lon'un o yumuşak tavrına dayanamayıp ona âşık oldu. Lon, vaktinin çoğunu çalışarak geçirmesine

karşın ona iyi davranıyordu. Sorumlu ve olgun bir cencilmendi. Ve müthiş savaş dönemi boyunca sığınacak birini aradığında onu hep yanında bulmuştu. Lon'un yanında kendini emniyette hissediyor, onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Evlenme teklifini bu yüzden kabul etmişti.

Bunları düşününce burada bulunduğu için suçluluk duyuyordu. Aslında fikrini değiştirmeden önce eşyalarını toplayıp gitmeliydi. Ancak bunu daha önce de yapmıştı ve bir daha yaparsa buraya tekrar dönecek gücü asla bulamayacaktı. El çantasını alıp tereddüt içinde kapıya yöneldi. Ama onu buralara iten tesadüftü, el çantasını bıraktı, eğer şimdi vazgeçerse, neler olabileceğini hep merak edecekti ve bu yükü taşıyarak yaşamak çok güç olacaktı.

Banyoya gidip suyu açtı, sıcaklığını kontrol ettikten sonra tuvalet masasına gidip altın küpelerini çıkardı. Makyaj çantasını buldu, içinden bir kalıp sabun ve bir jilet çıkarıp aynalı dolabın önünde soyundu.

Genç kızlığından beri hep güzel olduğunu söylerlerdi. Aynada kendisine baktı. Vücudu düzgün ve orantılıydı; göğüsleri yuvarak, karnı düz, bacakları ince ve uzundu. Annesinin çıkık elmacık kemiklerini, pürüzsüz tenini ve sarı saçlarını almıştı, ama en güzel yanı tamamen kendisine aitti. Lon'un deyişiyle, "okyanus dalgaları gibi" gözleri vardı.

Sabunu ve jileti alıp tekrar banyoya gitti. Musluğu kapatıp, uzanabileceği bir yere bir havlu yerleştirdikten sonra hemen küvete atladı.

Banyo yapmak onu çok rahatlatıyordu; suyun içinde biraz daha yayıldı. Gün uzun sürmüş, sırtı biraz tutulmuştu, ama alışverişi çabuk bitirdiğine memnundu.

Raleigh'e elle tutulur bir şeyler götürmeliydi; seçip aldığı şeyler yeterliydi. Beaufort'taki diğer antikacıların yerini öğrenmeyi aklının bir köşesine yazdı. Ama sonra buna gerek olmadığını düşündü. Lon sorgu sual edecek tiplerden değildi.

Sabunu aldı, bacaklarını sabunlayıp tıraş etmeye başladı. Bir yandan da, annesiyle babası yaptıklarını duysalar ne derlerdi acaba diye düşünüyordu. Durumu hiç de hoş karşılamayacaklarından emindi, özellikle annesinin. Annesi, burada kaldıkları yaz olanları bir türlü kabullenememişti ve ne mazeret öne sürerse sürsün şimdi de anlayış göstermeyecekti.

Çıkıp kurulanmadan önce biraz daha küvette kaldı. Dolaba gidip bir elbise aradı. Sonunda Güney'de çok giyilen, önü biraz sarkan, sarı bir elbise seçti. Giyinip sağına soluna dönerek aynada kendine baktı. Elbise üzerinde güzel duruyor ve onu olduğundan daha dışı gösteriyordu. Ama sonunda bu elbiseyi giymekten vazgeçip yerine koydu.

Daha günlük ve daha kapalı bir elbise bulup onu giydi. Önden düğmeli, biraz dantelli, mavi, açık bir giysiydi bu. Öteki gibi güzel durmuyordu, ama uyandırmak istediği izlenime daha uygun düşüyordu.

Fazla makyaj yapmadı; biraz far, biraz rimel. Sonra parfüm, ama biraz, fazla değil. Halka şeklinde küçük bir çift küpe buldu, sabah giydiği koyu renk, alçak topuklu sandaletleri giydi, saçını tarayıp yukarı topladı. Sonra aynaya baktı. Abartmıştı. Saçını açıp omuzlarına bıraktı. Bu daha iyiydi.

Bütün bunlar bitince geriye doğru birkaç adım attı ve kendine alıcı gözüyle şöyle bir baktı. İyi görünüyordu. Ne çok süslü püslüydü, ne da fazla spor giyinmişti.

Fazla gösterişli görünmek istemiyordu. Hem sonra neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Uzun zaman olmuştu, belki de fazlasıyla uzun bir zaman. Çok şey değişmiş olabilirdi. Bazı olasılıkları düşünmek bile istemiyordu.

Ellerinin titrediğini görüp kendi kendine güldü. Bu çok tuhaf bir durumdu; genellikle bu kadar heyecanlı olmazdı. Daha çocukken bile o da Lon gibi kendine güvenen biriydi. Bunun zaman zaman özellikle biriyle çıktığında bir sorun oluşturduğunu hatırlıyordu. Çünkü bu onun yaşıtı olan erkek çocukları ürkütüyordu.

Çantasını, arabanın ve odanın anahtarlarını aldı. Bir süre bunları elinde dolaştırıp düşündü. Buraya kadar geldin, şimdi vazgeçme, diye aklından geçirdi ve çıkacak gibi oldu. Ama çıkacak yerde, tekrar yatağın üstüne oturdu. Saatine baktı. Neredeyse altı olmuştu. Birkaç dakika içinde çıkması gerektiğini biliyordu; oraya, karanlık bastırdıktan sonra varmak istemiyordu. Ancak biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Allah kahretsin,” diye fısıldadı kendi kendine. “Ne yapıyorum ben burada? Burada olmamalıydım. Gelmem için hiçbir neden yoktu.” Ama bunları söyledikten sonra sözlerinin doğru olmadığına karar verdi. Burada bir şeyler vardı. Yoksa bile, bunu öğrenecekti.

El çantasını açıp katlanmış bir gazete parçası buluncaya kadar içini karıştırdı. Kâğıdı, yırtılmaması için büyük bir özenle çıkarıp açtı ve bir süre ona baktı. “İşte bu yüzden,” dedi kendi kendine. “İşte bu yüzden buradayım.”

Noah, her sabah yaptığı gibi sabah beşte kalkıp, Brices Çayı’nda bir saat kanoyla dolaştı. Sonra iş elbisesini giyip bir gün önceden kalma birkaç kurabiyeyi ısıt-

tı. Birkaç tane de elma kapıp hepsini birden iki fincan kahveyle midesine indirdi.

Çitin tamiratıyla uğraştı gene. Tahtaların çoğu onarım gerektiriyordu. Çok sıcak bir sonbahar günüydü, sıcaklık neredeyse otuz dereceye yaklaşıyordu. Yemek vakti geldiğinde mola vereceğine sevindi.

Yemeğini çayın kenarında yedi. Balıkların birkaç ke-re zıplayıp havada biraz süzöldükten sonra çayın acı sularına dalarak gözden kayboluşunu seyretmeye bayılıyordu. Bu balıkların içgüdülerinin binlerce, hatta belki de on binlerce yıldır değişmemiş olduğu gerçeği her nedense, Noah’a tuhaf bir haz veriyordu.

İnsanoğlunun içgüdülerinin zaman içinde değişip değişmediğini düşünüyor, her seferinde değişmediğinde karar kılıyordu. En azından en temel, en ilkel olanlar değişmiyordu. Bildiği kadarıyla erkekler her zaman saldırgandı, her zaman üstün olmaya, dünyayı ve üzerindeki her şeyi hükmü altına almaya çalışıyordu. Avrupa ve Japonya’daki savaş bunun en iyi kanıtıydı.

Saat üçü biraz geçe işi bırakıp iskelenin yakınındaki küçük kulübeye gitti. İçeri girip oltasını, yemlerini ve bir kenarda sakladığı birkaç canlı çekirgeyi buldu. Sonra iskeleye çıktı; oltasına yem takıp çaya doğru salladı.

Balık tutmak her zaman yaşamı üzerinde düşünmesine yol açıyordu, gene öyle oldu. Annesi öldükten sonra bir düzine ev değiştirdiğini ve şu ya da bu nedenle fena halde kekeleyi için arkadaşlarının onunla alay ettiğini hatırlıyordu. Gittikçe daha az konuşmaya başlamıştı. Beş yaşına geldiğinde hiç konuşmaz olmuştu. Okula başladığında öğretmenleri onun gerizekâlı olduğunu düşünüp okuldan alınmasını istemişlerdi.

Babası duruma el koydu. Onu okuldan almadı, ama

okul çıkışında çalıştığı kereste deposuna gelip kendisine yardım etmesini istedi. Yan yana çalışırken, babası, “Birlikte zaman geçirmemiz iyi oluyor” derdi, “babamla ben de aynı şeyi yapardık.”

Birlikteyken babası kuşlardan, hayvanlardan söz eder veya Kuzey Carolina’nın öykülerini ve söylencelelerini anlatırdı. Noah birkaç ay içerisinde pek iyi olmasa da tekrar konuşmaya başladı. Babası ona okumayı şiir kitaplarıyla öğretmeye karar verdi. “Bunu yüksek sesle okumayı öğren, o zaman istediğin her şeyi söyleyebilirsin.” Babası yine haklı çıkmıştı; Noah’ın dili bir yıl içerisinde tamamen çözüldü. Ama sırf babası orada olduğu için her gün kereste deposuna gitmeye devam etti. Akşamları da, babası yanında sallanan sandalyede sallanırken Whitman ve Tennyson’ın şiirlerini okurdu. O zamandan beri hep şiir okuyordu.

Biraz daha büyüyünce, hafta sonlarını ve tatilleri tek başına geçirmeye başladı. İlk kanosuyla Croatan Ormanı’ni keşfe çıkmış, Brices Çayı’nda yirmi mil kürek çektikten sonra gücü tükendiği için kıyıya yürüyerek ulaşmıştı. Kamp yapmak, doğada keşif yürüyüşüne çıkmak Noah’ın tutkusu olmuştu. Ormanda saatlerce kalıp, yaşlı meşe ağaçlarına yaslanarak kunduzlara, kazlara ve mavi balıkçılara gitar çalar, alçak sesle ısıklık öttürürdü. Şairler, doğada, insanlardan ve insan yapısı olan şeylerden uzak olmanın ruha iyi geldiğini biliyorlardı. Noah da onlarla aynı fikirdeydi.

Sessiz biriydi. Yıllarca bir kereste deposunda keresteleri indirip kaldırırken vücudu geliştiği için sporda başarılı oldu ve bu da popüler biri olmasının yolunu açtı. Futboldan ve atletizmden hoşlanıyordu. Takım arkadaşları boş zamanlarının çoğunu birlikte geçiriyor-

lardı; ama Noah onlara nadiren katılıyordu. Bazı insanlar onun kibirli biri olduğunu düşünürdü ve arkadaşlarının çoğu onun biraz erken büyüdüğü konusunda hemfikir di. Okulda birkaç kız arkadaşı olmuştu, ama hiçbirini onu fazla etkilememişti. Biri hariç; mezuniyetten sonra gelen biri.

Allie. Noah’ın Allie’si.

O ilk gece festivalden çıktıklarında Fin’le Allie hakkında konuştuğunu hatırladı. Fin gülmüş ve iki tahminde bulunmuştu: Bir, birbirlerine âşık olacaklar, iki, bu iş yürümeyecekti.

Oltaya bir şeyler vurmuştu. Noah bunun bir levrek olmasını umuyordu. Ama misinanın hareketi durdu, Noah misinayı sarıp yemi kontrol ettikten sonra oltasını tekrar salladı.

Fin, her iki tahmininde de haklı çıkmıştı. Ne zaman görüşmek isteseler, Allie ailesine bir mazeret uydurmak zorunda kalmıştı. Sorun, Noah’ın farklı bir sosyal sınıftan, kızlarının ciddi bir ilişkiye girmesine asla rıza göstermeyecekleri fazla yoksul tabakadan biri olmasıydı. Allie, “Ailemin ne düşündüğü umurumda değil. Seni seviyorum ve hep seveceğim” diyordu. “Birlikte olmanın bir yolunu buluruz.”

Ama bulamadılar. Eylül başında tütün hasadı bitmişti ve Allie’nin, ailesiyle Winston-Salem’e dönmekten başka çaresi yoktu. Noah ayrıldıkları günün sabahı, “Yalnızca yaz bitti Allie, sevgimiz değil,” demişti. “Sevgimiz hiçbir zaman bitmeyecek.” Ama Noah’ın anlamadığı bir nedenden dolayı, yazdığı mektuplara hiç cevap gelmedi.

Sonunda Allie’yi unutabilmek için New Bern’den ayrılmaya karar vermişti. Ayrıca ekonomik kriz New

Bern'de para kazanmayı imkânsız hale getirmişti. İlk önce Norfolk'a gidip işten çıkarılana kadar altı ay bir tersanede çalıştı. Sonra ekonomisinin pek kötü olmadığını duyduğu New Jersey'e gitti.

Sonunda bir hurdacıda iş buldu. Patronu Avrupa'da yakında bir savaş çıkacağına inandığı için, bulabildiği her parça hurda metali toplayan Morris Goldman adında bir Yahudiydi. Amerika'nın savaşa sürükleneceğine inanıyordu. Noah'ı işin sebebi ilgilendirmiyordu, sadece bir iş bulduğuna memnun olmuştu.

Kereste deposunda çalıştığı yıllar onu bu tür işlere dayanıklı kılmıştı; çok çalışıyordu. Çok çalışmak hem düşüncelerini Allie'den uzak tutmasına yardımcı oluyor hem de yapmak zorunda olduğu şeyi hakkıyla yaptığı duygusunu veriyordu. Babası her zaman şöyle derdi: "Aldığın paranın karşılığını ver, daha azını vermek çalmaktır." Noah'ın bu tutumu patronunu memnun ediyordu. "Ne yazık ki Yahudi değilsin," diyordu Goldman. "Halbuki üstün niteliklerin var." Bu, Goldman'ın edebileceği en iyi iltifattı.

Allie'yi özellikle geceleri düşünmeye devam ediyordu. Ayda bir ona mektup yazıyor, ama cevap alamıyordu. En sonunda son bir mektup yazdı ve kendini, geçirdikleri yazın paylaşacakları tek ve son şey olduğuna inandırmaya çalıştı.

Yine de, Allie bir türlü aklından çıkmıyordu. Son mektuptan üç yıl sonra onu bulma umuduyla Winston-Salem'e gitti. Kaldıkları evden taşınmış olduklarını öğrendi. Komşularla konuştuktan sonra RJ Reynolds'u aramaya karar verdi. Telefona cevap veren kız yeni işe başlamış olduğu için ismi hatırlamadı ama personel kayıtlarına bakınca Allie'nin babasının şirketten ayrılmış

olduğunu ve adres bırakmadığını söyledi. Bu Allie'yi son arayışı oldu.

Sonraki sekiz yıl boyunca Goldman'ın yanında çalıştı. Başlangıçta şirketin on iki çalışanından biriydi. Ama yıllar geçtikçe şirket büyüdü ve Noah terfi etti. 1940 yılına gelindiğinde işi iyice öğrenmişti. Otuz kişilik bir kadroyu idare ediyor, iş anlaşmaları yapıyordu. Çalıştığı yer Doğu Yakası'nın en büyük hurda metalcisi haline gelmişti.

Bu arada birkaç değişik kadınla çıkmıştı. Bunlardan biri, yerel bir kafede garsonluk yapan koyu mavi gözlü, ipek gibi siyah saçlı bir kadındı, ilişkileri ciddiydi. Birlikte iki yıl hoş vakit geçirmelerine rağmen, Allie'ye karşı duyduğu hisleri asla ona karşı duymadı.

Ancak, onu da hiç unutmadı. Kendisinden birkaç yaş büyüktü. Bir kadını memnun etmesini ondan öğrendi. Bazen bütün bir günü yatakta sevişerek geçirirlerdi.

Kadın sonsuza kadar birlikte olamayacaklarını biliyordu. İlişkilerinin sonuna doğru şöyle demişti. "Keşke aradığımı verebilseydim, ama aradığının ne olduğunu bilmiyorum. Bir parçan, ben dahil, herkese kapalı. San ki birlikte olduğun ben değilim. Aklında başka biri var."

Noah, inkâr edecek oldu, ama kadın inanmadı. "Ben bir kadını, böyle şeyleri anlarım. Bana baktığın zaman başka birini gördüğünü biliyorum. Birdenbire ortaya çıkıp, seni buralardan götürmesini istiyorsun..." Bir ay sonra kadın Noah'ı işyerinde ziyaret edip biriyle tanıştığını söyledi. Noah anlayış gösterdi, arkadaş olarak ayrıldılar. Ertesi yıl Noah'a kadının evlendiğini bildiren bir kartpostal geldi. O günden sonra kadından haber alamadı.

New Jersey'de çalışırken babasını Noel zamanı yilda bir kez ziyaret ediyordu. Birlikte balık avlayıp sohbet ederek vakit geçirirlerdi. Ara sıra Ocracoke yakınında, sahilde kamp yaparlardı.

1941 Aralığında, yirmi altı yaşındayken, Goldman'ın tahmin ettiği gibi, savaş başladı. Bir ay sonra Noah, bürosuna gidip, Goldman'a savaşa gönüllü katılmak istediğini söyledi, babasına veda etmek için de New Bern'e döndü. Beş hafta sonra eğitim kampındaydı. Goldman'dan bir teşekkür mektubu ve beraberinde şirketin satılması halinde küçük bir hissenin Noah'a ait olduğunu bildiren bir belge geldi. Mektupta, "Sen olmasaydın, başaramazdım," diyordu. "Sen Yahudi olmasan da, benim için çalışmış olan adamların en iyisisin."

Sonraki üç yılı General Patton'ın Üçüncü Ordusu ile Kuzey Afrika çöllerinde ve Avrupa ormanlarında, sırtında otuz kiloluk bir ağırlıkla yürüyerek geçirdi. Birliği her zaman ateş hattındaydı. Arkadaşlarının ölüm evlerinden binlerce kilometre uzakta gömüldüğünü gördü. Bir keresinde Ren yakınlarındaki bir tilki deliğinde saklanırken Allie'nin kendini gözetip, kolladığını hayal etti.

Savaşın önce Avrupa'da, birkaç ay sonra da Japonya'da bittiğini hatırladı. Terhis olmadan kısa süre önce, Morris Goldman'ın New Jersey'deki avukatından bir mektup adı. Avukatla görüşmesinde, Goldman'ın bir yıl kadar önce öldüğünü ve mirasının paylaşıldığını öğrendi. Şirket satılmış, Noah'a neredeyse yetmiş bin dolarlık bir çek verilmişti. Her nedense Noah bu duruma pek sevinememişti.

Ertesi hafta New Bern'e dönüp o evi satın aldı. Daha

sonra babasını yanına alıp, niyetini, yapmak istediği değişiklikleri anlattığını anımsadı. Babası hastaydı, durmadan öksürüp hapsiriyordu. Noah endişelenmişti, ama babası üzülmemesini, sadece grip olduğunu söyledi.

Bir aydan kısa bir süre sonra babası zatürreeden öldü ve kasabanın mezarlığına, karısının yanına gömüldü. Noah, düzenli olarak babasının mezarına gidip çiçek, bazen de bir not bırakıyordu. Her gece bir süre onu düşünür, kendisine hayatta önemli olan her şeyi öğreten bu adam için dua ederdi.

Misinayı sardıktan sonra elindekileri yerine koyup eve döndü. Komşusu Martha Shaw onu bekliyordu, yaptıklarına teşekkür için, üç somun ev ekmeği ve birkaç kurabiye getirmişti. Martha'nın kocası savaşta ölmüş, o da üç çocuğuyla kırık dökük, bir evde yalnız kalmıştı. Kış geliyordu. Noah bir hafta kadar önce onun damını onarmış, camları yenileyip sobasını tamir etmişti. Bu kadarı kışı çıkarmalarına yetecekti.

Komşusu gittikten sonra, eskimiş Dodge marka kamyonetine binip Gus'ı görmeye gitti. Alışverişe giderken Gus'lara mutlaka uğrardı, çünkü onların arabası yoktu. Kızlardan biri Noah'la birlikte Capers Marketine gelip öteberi alırdı. Eve dönünce aldıklarını hemen yerleştirmede. Duş yapıp bir Budweiser birası açtıktan sonra, Dylan Thomas'ın bir kitabını alıp verandaya çıktı.

Kanıt elindeydi, ama Allie hâlâ inanamıyordu.

Üç hafta önce pazar günü gazetede görmüştü. Mutfağa bir fincan kahve almaya gitmişti. Odaya geri geldiğinde masada oturan babası gülümsemiş ve gazetede ki

küçük bir resmi göstererek, “Bunu hatırladın mı?” demişti.

Babası gazeteyi kızına uzattı. İlgisizce bir bakış atan Allie’nin gözüne bir şey takıldı. Resme daha yakından baktı. “Olamaz,” diye mırıldandı. Babasının meraklı bakışlarına aldırmayarak oturdu ve hiçbir şey söylemeden makaleyi okudu. Annesinin gelip karşısına oturduğunu, biraz önce babasının baktığı gibi hayretle baktığını hatırlar gibiydi.

“İyi misin?” diye sordu annesi kahvesini yudumlar-ken “Biraz solgun görünüyorsun.” Allie hemen cevap vermedi. Ellerinin titrediğini fark etmişti. Her şey o zaman başlamıştı.

“Öyle ya da böyle, şimdi bitecek,” diye fısıldadı kendine. Gazeteyi katlayıp yerine koyarken bu kupürü kesebilmek için ertesi gün evden çıkarken gazeteyi de yanına aldığını hatırladı. O gece yatmadan önce haberi tekrar okumuştı, bir tesadüf mü değil mi diye. Sabah kalktığında rüya görüp görmediğinden emin olmak için bir kere daha okudu. Ve şimdi, üç hafta süreyle tek başına uzun yürüyüşlere çıktıktan, üç haftalık bir huzursuzluktan sonra buraya gelmesinin nedeni buydu.

Sorulduğunda tuhaf ve huzursuz davranışlarının stres olduğunu söylüyordu. Lon dahil herkes anlayış gösterdi; kusursuz bir bahane bulmuştu. Bu yüzden birkaç günlüğüne uzaklaşmak istediğinde kimse ses çıkarmadı. Evlilik hazırlığı herkes için stresli bir şeydi. Vali, bir senatör ve Peru’da görevli büyükelçi de dahil olmak üzere, beş yüz kişi davet edilmişti. Allie’ye göre bütün bunlar çok fazlaydı. Ama altı ay önce planlarını açıkladıklarından beri düğün haberleri gazete sayfala-

rında durmadan boy gösteriyordu. Zaman zaman Lon’la uzaklara gidip sessiz sedasız evlenmek istiyordu. Ama Lon’un buna razı olmayacağını biliyordu. O, gözü yükseklerdeki politikacılar gibi, ilgi odağı olmaya bayılıyordu.

Derin bir nefes alıp yeniden ayağa kalktı. “Ya şimdi, ya hiç,” diye fısıldadı kendi kendine. Sonra eşyalarını alıp kapıya yöneldi, kapıyı açıp inmeden önce kısa bir süre tereddüt etti. Önünden geçtiği resepsiyon memuru ona gülümseyerek selam verdi. Arabasına binerken adamın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Direksiyonun başına geçip son bir kez aynada kendine baktı. Sonra motoru çalıştırıp ön taraftaki sokağa çıktı.

Kasabanın çevresindeki yolu hâlâ bilmesine şaşırmadı. Yıllardır buraya gelmemişti, ama burası pek büyük bir kasaba değildi, yön bulmak kolaydı. Trent Nehri’nin üzerindeki eski asma köprüden geçip bir şoseye saparak yolculuğunun son ayağına başladı. Buradaki geniş ovalar, her zamanki gibi, çok güzeldi. Kendisinin büyüdüğü Piedmont Bölgesi’nin aksine, arazi düzdü. Ama burada da pamuk ve tütün ekimi için ideal olan o alüvyonlu toprak vardı. Bu iki ürün ve kerestecilik eyaletin bu kısmındaki kasabaları ayakta tutuyordu. Kasabanın dışındaki yoldan geçerken buraya ilk yerleşenleri çeken doğal güzelliği gördü.

Ona kalırsa buraları hiç değişmemişti. Su kenarındaki yaşlı meşe ve ceviz ağaçlarının arasındaki ışık huzmeleri sonbaharın renklerini aydınlatıyordu. Sol tarafta demir rengi bir akarsu kıvrılarak yola yaklaşıyor, sonra yine kıvrılarak uzaklaşıp bir mil uzaklıktaki başka, daha büyük bir ırmağa katılıyordu. Yol ise çiftlikler arasında kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Bazı çiftçiler için büyükbaba-

ların zamanından beri hayat hiç değişmemişti. Bölgenin değişmezliği bir yığın anıyı canlandırmıştı. Uzun süredir unutmış olduğu yerleri art arda görüp hatırladıkça boğazında bir şeylerin düğümlenmeye başladığını hissetti.

Güneş sol tarafında, ağaçların hemen üzerindeydi. Bir virajı dönerken, yıllar önce terk edilmiş, ama hâlâ dimdik ayakta duran bir kilisenin yanından geçti. Buraya geldikleri o yaz, iç savaştan kalma bazı şeyler bulmak umuduyla bu kiliseyi keşfe çıkmıştı. Yanından geçerken anıları sanki dünmüş gibi canlanıyordu.

İrmağın kenarındaki dev çınar ağacını görünce, anıları daha da yoğunlaştı. Hiç değişmemiş gibiydi. Kalın dalları yere paralel uzanıyor, İspanyol yosunları bu dalları bir durak gibi örtüyordu. Bu ağacın altında sıcak bir temmuz günü kendisine her türlü derdi tasayı alıp götüren bir özlemle bakan genci hatırladı. O gün hayatında ilk kez âşık olmuştu.

Kendisinden iki yaş büyüktü. Bu zaman tüneline geçerken, onun hayali yavaş yavaş gözünün önüne geldi. Onun her zaman olduğundan daha büyük gösterdiğini anımsadı. Biraz yıpranmış bir görüntüsü vardı; bütün gün tarlada çalıştıktan sonra eve dönmüş bir çiftçi gibi. Geçim derdiyle ağır işlerde çalışan herkes gibi nasırlı elleri ve geniş omuzları vardı. Her düşünceyi okur gibi görünen koyu renk gözlerinin etrafında ilk çizgiler oluşmaya başlamıştı bile.

Uzun boylu, güçlü kuvvetliydi. Açık kahverengi saçları, kendine has bir cazibesi vardı. Ama en çok hatırladığı, sesiydi. O gün şiir okumuştı. Ağacın altında çimenlere uzanmışken, yumuşak ve akıcı bir aksanla, müzikal bir sesle okumuştı. Radyolarda duyulabilecek

türden bir sesi vardı; konuşurken sanki havada asılı kalıyordu. Gözlerini kapayıp dikkatle dinlediğini, sözcüklerin ruhunun derinliklerine işlemesine izin verdiğini anımsadı:

Sisli alacakaranlığa çekiyor beni sinsice

Kaçan güneşe beyaz perçemlerimi sallayarak
kaçıyorum hava gibi...

Noah, yüzlerce defa okuduğu eski kitapların yıpranmış sayfalarını karıştırıyordu. Biraz okuyup duruyor sonra sohbet ediyorlardı. Kız, hayattan ne istediğini – gelecek hakkındaki hayallerini – anlatıyor, Noah dinleyip hepsinin gerçekleşmesini sağlayacağına söz veriyordu. Bunu söyleyiş tarzı kızın inanmasını sağlıyor, Noah'ın kendisi için ne büyük bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Ara sıra kız sordukça, Noah da kendisi hakkında konuşuyor veya okuduğu şiiri niye seçtiğini, bu şiirin kendisi için ne anlamı olduğunu anlatıyordu. Geri kalan zamanlarda yoğun bakışlarıyla kızı süzüyordu.

Güneşin batışını seyrettikten sonra yıldızların altında yemek yemişlerdi. Geç olmuştu, annesi ve babası nerede olduğunu bilseler öfkeden deliye dönerlerdi. Ama o anda bunun Allie için önemi yoktu. Bütün düşünebildiği birlikte geçirdikleri günün ve O'nun ne kadar özel olduğuydu. Eve dönerlerken el ele tutuşmuşlardı.

Bir viraj daha aldıktan sonra ev nihayet uzaktan göründü. Ev, hiç de anımsadığı gibi değildi, şaşılacak kadar değişmişti. Yaklaşırken otomobilin hızını kesip, kendisini ta Raleigh'den buralara getiren kişiye uzanan toprak yola girdi.

Eve doğru yavaş yavaş ilerlerken onu verandada durmuş arabaya bakarken görünce derin bir nefes aldı. Spor giyinmişti. Uzaktan, hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Güneş tam arkasına geldiğinde, bir an için manzarayla bir olup gözden kayboldu.

Otomobil yavaş yavaş ilerleyerek evin önüne gölge yapan büyük meşe ağacının altında durdu. Gözlerini ondan ayırmadan, kontağı kapatıp motoru durdurdu.

Adam verandadan inip ona doğru yumuşak adımlarla ilerlemeye başladı. Onu, arabadan çıkarken gördüğü an donup kaldı. Uzun bir süre birbirlerine bakarak hareketsiz kaldılar.

Allison Nelson, yirmi dokuz yaşındaki bu nişanlı sosyete hanımefendisi, bazı cevaplar arıyordu. Ve otuz bir yaşındaki hayalperest Noah Calhoun, yaşamına hükmeden hayalet tarafından ziyaret ediliyordu.

Buluşma

Her ikisi de sadece birbirlerine bakıyor, kımıldamaya cesaret edemiyorlardı.

Noah hiçbir şey söylememiştii. Kasları donmuş gibiydi. Allison bir an onun kendisini tanımadığını düşündü. Sonra böyle aniden haber vermeden geldiği için kendini suçlu hissetti, bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Böylesinin daha kolay olacağını, rahatça konuşabileceğini düşünmüştü, ama konuşamadı. Aklına gelen bütün sözler uygunsuz, yetersiz geliyordu.

Birlikte geçirdikleri yazı düşündü Allison. Onu son gördüğünden beri ne kadar az değişmiş olduğunu fark etti. İyi görünüyordu. Gömleğinin uçlarını beyazlaşmış eski kotunun içine sokmuştu. Aynı geniş omuzlar, aynı ince beli, aynı dar kalçaları süslüyordu. Sanki bütün yaz dışarda çalışmış gibi kararmıştı. Son görüştükleri zamanki gibi görünüyordu, ama saçları hatırladığından biraz daha seyrek, biraz daha açık renkliydi.

Allison, kendisini hazır hissettiğinde derin bir nefes alıp gülümsedi.

"Merhaba Noah, Seni tekrar görmek ne güzel."

Allison'un sözleri Noah'ı yerinden sıçratır gibi oldu. Hayret dolu gözlerle bakarken, kafasını hafifçe salladı ve yavaş yavaş yüzüne bir gülümseme geldi.

"Seni de . . .," dedi Noah kekeleyerek. Elini çenesine götürdü. Allison, onun tıraş olmamış olduğunu fark etti. "Gerçekten sen misin? Gözlerime inanamıyorum . . .".

Noah'ın sesindeki şaşkınlık her şeyi yerli yerine oturttu: İşte buradaydı, onu görüyordu. Allison'un boğazında bir şeyler düğümlendi. Bir an başı döner gibi oldu.

Kendini kontrol etmek için çaba harcadığını fark etti. Böyle bir şeyin olmasını beklemiyor ve istemiyordu. Nişanlıydı, buraya bunun için gelmemiştii. Ama . . .

Ama . . .

Ama bütün çabalarına karşın o duygu gitmedi ve kendini on beşinde hissetti; yıllar geçmemiş, bütün rüyalarını gerçekleştirecek zamanı hâlâ varmış gibi.

Sanki sonunda uzaklardan eve dönmüştü.

Başka bir söz söylemeden, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kucaklaştılar. Noah, kollarını Allison'un beline dolayıp, onu kendine doğru çekti. Birbirlerine sıkıca sarılıp, alacakaranlıkta on dört yıllık ayrılığın acısını çıkardılar.

Allison, başını geri çekip Noah'ın yüzüne bakıncaya kadar uzun bir süre öylece kaldılar. İlkten fark etmediği değişiklikler, yakından bakınca belirginleşmişti. Noah, tam bir erkek olmuş, yüzünden gençliğin yumuşaklığı uçup gitmişti. Gözlerinin çevresindeki belli belirsiz çizgiler derinleşmişti, çenesinde daha önce olmayan bir yara izi vardı. Şimdi daha az masum, daha ihtiyatlı gö-

rünüyordu. Ancak kucaklayışı, Allison'un onu ne kadar özlediğinin farkına varmasını sağlamıştı.

Birbirlerini bıraktıklarında Allison'un gözleri dolu dolu oldu. Gözlerinden akan yaşları silerken sinirli sinirli güldü.

"İyi misin?" diye sordu Noah. Yüzünde sormak istediği daha başka binlerce sorunun işareti vardı.

"Özür dilerim. Ağlamak istememiştii . . ."

"Önemi yok," dedi gülümseyerek Noah. "Hâlâ sen olduğuna inanamıyorum. Beni nasıl buldun?"

Allison, bir adım geri çekilip gözündeki son damla yaşı silerek kendini toplamaya çalıştı.

"Raleigh gazetesinde birkaç hafta önce senin hakkında çıkan haberi okudum. Gelip seni tekrar görmek istedim.

Noah'ın yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. "Çok memnun oldum." Biraz geri çekildi. "Tanrım, muhteşem görünüyorsun. Çok güzelleşmişsin."

Allison yüzünün kızardığını hissetti. On dört yıl önceki gibi.

"Teşekkür ederim. Sen de harika görünüyorsun." Gerçekten de öyleydi. Yıllar Noah'a yaramıştı.

"Neler yaptın bakalım? Buralarda ne işin var?"

Noah'ın sorusu Allison'u gerçek hayata döndürdü. Dikkatli olmazsa neler olabileceğini düşündü. Kendi kendine, olayların kontrolden çıkmasına izin verme, diyordu; bu iş ne kadar uzarsa, o kadar zor olacak. Zorlaşmasını istemiyordu tabii.

Ama o gözler . . . O yumuşak bakışlı, kara gözler.

Başka bir tarafa bakıp derin bir nefes aldı. Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Boğuk bir sesle söze başladı. "Noah, sen yanlış bir fikre kapılmadan önce şunu söy-

leyeyim ki, buraya seni görmeye geldim, ama hepsi bu kadar değil.” Birkaç saniye durakladı. “Buraya gelmemin bir nedeni daha var. Sana söylemem gerek...”

“Nedir?”

Allison başını başka yöne çevirip Noah’ın sorusunu yanıtsız bıraktı. Söyleyeceklerinin boğazına takılması kendisini bile şaşırttı. Bu sessizlikte Noah midesine saplanan bir ağrı hissetti. Allison’un söyleyeceği her neyse, kötü bir şeydi.

“Nasıl söylesem, bilemiyorum. Yapabileceğimi sanıyordum, ama şimdi...”

Sessizliği bir rakunun keskin sesi böldü. Clem, verandanın altında boğuk bir sesle havlayarak çıktı. İkisi birden velvenin olduğu tarafa döndüler. Allison rahatlar gibi oldu.

“Senin mi?” diye sordu.

Noah midesinin kasıldığını hissederek cevap verdi. “Evet. Dışidir. Adı Clementine.” Clem’in, başını sallayıp gerinerek sesin geldiği tarafa yönelmesini izlediler. Allie, Clem’in topalladığını görünce biraz şaşırdı.

“Köpeğin ayağına ne oldu?” diye sordu, biraz da konuyu değiştirmek için.

“Birkaç ay önce araba çarpmış. Doktor Harrison, veteriner, beni arayıp onu alıp alamayacağımı sordu. Sahibi onu istemiyormuş. Halini gördükten sonra kıyamadım, yanıma aldım.”

“Hep böyle iyi yürekliydin,” dedi Allison rahatlama-ya çalışarak. Bir süre sustu, sonra Noah’ın arkasındaki eve baktı. “Çok güzel bir restorasyon yapmışsın, kusursuz. Böyle olacağını biliyordum.”

Noah arkasına dönüp eve baktı. Allison’un söylemekte zorlandığı şeyin ne olduğunu merak etti.

“Sağ ol, çok nazıksın. Oldukça zor bir işti doğrusu. Böyle olacağını tahmin etsem böyle bir şey yapar mıydım, bilmiyorum.”

“Tabii yapardın,” dedi Allison. Noah’ın bu ev hakkındaki duygularını çok iyi biliyordu. Aslında bütün duygularını çok iyi biliyordu; en azından çok uzun bir zaman önce.

Sonra eskiden beri ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu fark etti. Şimdi birer yabancıydılar, bunu Noah’a bakarak anlayabiliyordu. On dört yılın uzun bir zaman olduğunu, çok uzun bir zaman olduğunu fark etti.

“Ne söyleyecektin Allie?”, dedi Noah, Allison’a dönüp onun kendisine bakmasını sağlamaya çalışarak. Allison hâlâ eve bakıyordu.

“Aptalca davranıyorum, değil mi?” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bütün bu olanlar... Birdenbire ortaya çıkmam... Hem de ne söyleyeceğimi bilmeyerek... Çılgın olduğumu düşünüyorsundur.”

“Öyle düşünmüyorum,” dedi Noah yumuşak bir sesle. Allison’un elini tuttu. “Neden bilmiyorum, ama bunu senin için zor olduğunu görebiliyorum. Neden yürüyüşe çıkmıyoruz?”

“Eskiden çıktığımız gibi mi?”

“Neden olmasın?”

Allison tereddütle ön kapıya baktı. “Kimseye haber vermen gerekmiyor mu?”

Noah başını salladı.

“Hayır. Haber verecek kimse yok. Benden ve Clem’den başka.”

Allison sormasına rağmen, başka biri olmadığını za-

ten anlamıştı. İçinde belirsiz duygular vardı. Bu durum, söylemek istediği şeyi söylemeyi zorlaştırıyordu. Noah'ı bekleyen biri olsaydı, işi daha kolay olacaktı.

Irmağa doğru yürüyüp kıyıya yakın bir patikaya saptılar. Allison, Noah'ın elini bırakıp araya, kazara da olsa, birbirlerine dokunamayacakları bir mesafe koydu. Bu, Noah'ı şaşırtmıştı.

Allison'a baktı. Allison'un öyle zarif bir yürüyüşü vardı ki, sanki süzülüyordu. Daha önce de güzel kadınlar görmüştü, ama hiçbirisi ona çekici gelen özelliklere sahip değildi. Zekâ, kendine güven, sağlam karakter, tutku gibi etkileyici özellikleri Noah'ı Allison'a çekiyordu.

Allie'nin bu özelliklere sahip olduğunu biliyordu. Şu anda birlikte yürürken de bir kere daha bunların etkisini, derinden hissedebiliyordu. Onu başkalarına anlatmak istediğinde aklına gelen ilk sözler her zaman şunlardı: "Yaşayan bir şiir."

"Buraya döneli ne kadar oldu?" diye sordu Allison.

"Aralık ayından beri buradayım. Bir süre Kuzey'de çalıştım. Son üç yılı da Avrupa'da geçirdim."

Allison soran gözlerle baktı. "Savaşta mıydın?"

Noah başını salladı.

Allison sözlerine devam etti. "Gideceğini tahmin etmiştim. Kazasız belasız atlattığına sevindim."

"Ben de."

"Evine döndüğün için memnunsundur."

"Evet. Köklerim burada, yerim burası." Sustu. "Peki ya senden ne haber?" Bu soruyu en kötü ihtimali düşünerek, ama yumuşak bir sesle sordu.

Allison, cevap vermeden önce, epeyce bekledi.

"Nişanlandım."

Noah bunu duyunca başını eğdi. Kendini birden,

daha güçsüz hissetti. Demek buydu, söylemesi gereken şey buydu.

"Tebrikler," dedi sonunda, sesinin inandırıcı olup olmadığını düşünerek. "Büyük gün ne zaman?"

"Üç hafta sonra, Lon Kasım'da evlenmemizi istedi."

"Lon?"

"Lon Hammond Jr. Nişanlım."

Noah pek şaşırmamıştı. Hammondlar eyaletin en nüfuzlu ve en güçlü ailelerindendi. Pamuk ticaretiyle uğraşıyorlardı. Kendi babasının aksine, Lon Hammond Sr.'ün ölümü gazetelere manşet olmuştu. "Bu adı duymuştum. Babası büyük bir iş kurmuştu. Lon babasının işini mi devraldı?"

"Hayır. Lon avukattır. Şehir merkezinde kendi bürosu var."

"O isimle bayağı iş yapıyordur."

"Evet. Çok çalışıyor."

Noah, Allison'un sesinin tonundan bir şeyler seziniyordu. Sonraki soru kendiliğinden geldi.

"Sana iyi davranıyor mu?"

Allison hemen cevap vermedi. Soruyu sanki ilk defa düşünüyormuş gibiydi.

"Evet. İyi biri Noah, onu seversin."

Allison'un sesi soğuktu, en azından Noah'a öyle geldi. "Acaba aklım bana oyun mu oynuyor?" diye düşündü.

"Baban nasıl?" diye sordu Allison.

Noah birkaç adım attıktan sonra cevap verdi. "Bu yılın başında vefat etti, ben buraya geldikten hemen sonra."

"Üzüldüm," dedi Allison yumuşak bir sesle. Babasının Noah için ne ifade ettiğini anımsadı.

Noah başını salladı. Bir süre konuşmadan yürümeye devam ettiler.

Tepenin üstüne gelince durdular. Uzaktan meşe ağacı görünüyordu. Batan güneş, yapraklarına turuncu bir parlaklık vermişti. Allie ağaca bakarken Noah'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Burada ne kadar çok anımız var Allie."

Allison gülümsedi. "Biliyorum, gelirken görmüştüm. Ağacın altında geçirdiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Noah. Anılardan bahsetmek istemiyordu.

"Hiç o günü düşünüyor musun?"

"Bazen," dedi Noah. "Bu tarafta çalışırken. Benim topraklarımda kalıyor."

"Burayı satın mı aldın?"

"Ağacın tahtalarından mutfak dolabı yapılmasına gönlüm razı olmazdı."

Allison sessizce güldü. Tuhaf bir memnunluk duyuyordu. "Hâlâ şiir okuyor musun?"

"Evet, hiç ara vermedim. Sanırım kanımda var."

"Biliyor musun, sen tanıdığım tek şairsin."

"Ben şair değilim ki, okuyabilirim, ama şiir yazmam. Denedim, olmadı."

"Yine de sen bir şairsin, Noah Taylor Calhoun." Sesi yumuşamıştı. "Ben hâlâ o kanıdayım. Bana hayatımda ilk defa şiir okuyan sen oldun. Aslında, yalnızca sen." Allison'un sözleri ikisinin de anılara dalmasına neden oldu. İskelenin yanından geçen başka bir patikadan yavaş yavaş eve doğru döndüler. Güneş biraz daha alçalıp gökyüzü turuncuya boyanırken, Noah sordu.

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Pek fazla değil. Yarına veya öbür güne kadar."

"Nişanlının buralarda ne işi var?"

"Burada değil. O hâlâ Raleigh'de."

Noah kaşlarını kaldırdı. "Burada olduğunu biliyor mu?"

Allison başını sallayıp yavaş bir sesle cevap verdi. "Hayır. Ona antika eşya arayacağımı söyledim. Buraya neden geldiğimi anlayamazdı."

Noah bu cevaba biraz şaşırılmıştı. Ziyarete gelmek başka bir şeydi, gerçeği nişanlıdan saklamak çok başka bir şey.

"Nişanlandığını söylemek için buraya kadar gelmene gerek yoktu. Onun yerine yazabilirdin ya da telefon edebilirdin."

"Biliyorum, ama bir nedenden, bunu sana bizzat söylemem gerekiyordu."

"Neden?"

Allison duraksadı. "Bilmiyorum..." dedi gittikçe boğuklaşan bir sesle. Allison'un bu hali Noah'ın ona inanmasını sağladı. Sessiz adımlarla yürürlerken çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdayordu.

"Onu seviyor musun, Allie?"

Allie sektirmeden cevap verdi. "Evet. Onu seviyorum."

Bunlar acı veren sözlerdi, ama Noah'a yine Allison'un sesinde bir gariplik varmış gibi geldi. Allison sanki kendini kandırıyordu. Noah durup Allison'un önüne geçerek usulca ellerini onun omuzlarına koydu. Allison'un gözleri, gittikçe solan güneşin ışığıyla parlıyordu.

"Mutluysan Allie ve onu seviyorsan seni durdurma-

ya çalışmayacağım. Ama içinde en ufak bir tereddüt varsa bunu yapma. Bu, yarı yolda dönebileceğin türden bir iş değil.”

Allison’un cevabı çok çabuk geldi.

“Doğru kararı verdim, Noah.”

Noah bir an öylece baktı. Allison’a inanıp inanmadığını düşündü. Sonra başıyla evet işareti yaptı. Birlikte yürümeye devam ettiler. Biraz sonra, “İşini hiç de kolaylaştırmıyorum, değil mi?” dedi.

Allison hafifçe gülümsedi. “Önemi yok. Aslında seni suçlayamam.”

“Yine de özür dilerim.”

“Dileme, buna hiç gerek yok. Özür dilemesi gereken benim. Belki mektup yazsaydım daha iyi olacaktı.”

Noah başını hayır anlamında iki yana salladı. “Doğrusu, geldiğine yine de çok memnun oldum. Her şeye rağmen. Seni yeniden görmek çok güzel.”

“Teşekkür ederim, Noah.”

“Yeniden başlamak mümkün mü sence?”

Allison, Noah’a meraklı gözlerle baktı.

“En iyi arkadaşım sensin, Allie. Nişanlı olsan da hâlâ dost kalmamızı istiyorum. Birkaç günlüğüne de olsa. Birbirimizi yeniden tanımaya ne dersin?”

Allison düşündü. Noah nişanlı olduğunu bildiğine göre kalmasının sakıncası olmadığına, en azından yanlış olmadığına karar verdi. Hafifçe gülümseyip başını salladı.

“Memnun olurum.”

“Güzel, akşam yemeğine ne dersin? Kasabadaki en iyi yengeci yiyebileceğimiz bir yer biliyorum.”

“Kulağa hoş geliyor. Neresiymiş burası?”

“Benim ev. Tuzaklarım hafta boyunca kuruluydu.

Birkaç gün önce içlerinde güzel yengeçler gördüm. Sakıncası var mı?”

“Yok. İyi bir öneriye benziyor.”

Noah gülümseyerek omzunun üstünden başparmağıyla işaret etti. “Harika. Tuzaklar iskelede, birkaç dakika sonra gelirim.”

Allie, yürüyüp uzaklaşan Noah’ı seyrederken az önceki gerginliğinin azalmakta olduğunu fark etti. Gözlerini kapadı, saçını eliyle arkaya iterek meltemin yanacağını serinletmesini sağladı. Derin bir nefes alıp soluşunu bir süre tuttu. Nefes verirken omzundaki kasların gevşediğini hissetti. Sonunda gözlerini açıp etrafını saran güzelliğe baktı.

Böyle yumuşak güney rüzgârlarının sonbahar yapraklarının tatlı kokusunu savurduğu akşamlara bayılırdı. Ağaçları ve onların sesini dinlemek daha da rahatlamasına yardımcı oluyordu. Bir an için Noah’a dönüp, ona bir yabancı gözüyle bakmaya çalıştı.

Tanrım, bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ yakışıklıydı.

Noah, suyun içine sarkan bir ipe uzanıp çekti. Hava karanlık da olsa kaslarının hareketleri belli oluyordu. Kafesi bir süre nehrin üzerinde asılı tutup içindeki suyun akmasını sağladı. Tuzağı iskelenin üzerine koyduktan sonra açıp, içindeki yengeçleri teker teker bir kova-ya yerleştirdi.

Allison çekirgelerin cıvıltısını dinleyerek Noah’a doğru yürürken çocukluğunda öğrendiği bir şeyi hatırladı. Çekirgelerin bir dakika çıkardığı sesi sayıp on sekiz çıkardı. “Yirmi derece,” diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. Bu hesabın doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama hava sıcaklığı aşağı yukarı yirmi dereceydi.

Yürürken buradaki her şeyin ne kadar taze ve güzel olduğunu unutmuş olduğunu fark etti. Omzunun üstünden, uzaktaki evi görebiliyordu. Noah ışıklardan birkaçını açık bırakmıştı ve yakınlardaki tek ev burası gibiydi. En azından elektriği olan tek ev burasıydı. Buradan ötede, kentin sınırları dışında, hiçbir şey belirgin değildi. Binlerce köy evi aydınlanma lüksünden hâlâ yoksundu.

Iskelede çıktı. Ayaklarının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. Noah Allison'a dönüp göz kırptı. Sonra uygun boydaki yengeçleri ayırmaya devam etti. Allison iskeledeki sallanan sandalyenin yanına gitti. Noah'ı bu sandalyede oturup balık avlarken, düşünürken, okurken hayalinde canlandırabiliyordu. Onun zamanının ne kadarını yalnız başına burada geçirdiğini, böyle zamanlarda neler düşündüğünü merak etti.

"O, babamın sandalyesiydi," dedi Noah bakmadan. Yarasalar uçuşmaya, kurbağalar çekirgelere eşlik ederek akşam şarkılarını söylemeye başlamışlardı.

Allison iskelenin diğer ucuna doğru yürüdü. Onu buraya gelmeye zorlayan duygu üç haftadır ilk defa hafifliyor, kayboluyordu. Noah'ın nişanlandığını bilmesine, anlamasına ve kabul etmesine ihtiyacı vardı; şimdi buna emindi artık. Bunları düşünürken birlikte geçirdikleri yaz, paylaştıkları şeyi anımsadı. Öne eğilmiş, etrafı yavaşça adımlarken aradığını buldu. Tahtalardan birinin üzerine, bir kalp içinde kazınmış, *Noah Allie'yi seviyor* yazıyordu bu.

Sessizliği bozan hafif bir esinti onu kendine getirdi ve ürpertti. Kollarını kavuşturarak ısınmaya çalıştı. Öylece durmuş, bir iskeledeki yazıya, sonra da ırmağa doğru bakıyordu. Noah'ın yanına geldiğini fark edince-

ye kadar öylece kaldı. Allie konuşurken Noah'ın yakınlığını, sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Burası huzur dolu," dedi Allison. Sesi rüyadaymış gibi geliyordu.

"Biliyorum. Sırf suya yakın olmak için buraya sık sık gelirim. Hoşuma gidiyor."

"Yerinde olsaydım, ben de gelirdim."

"Haydi gidelim. Sivrisinekler rahatsız edici olmaya başlıyor, ben de açlıktan ölüyorum."

Hava kararmıştı. Eve doğru yürümeye başladılar. Allie kendini aptal gibi hissediyordu. Buraya gelmesi konusunda Noah'ın ne düşündüğünü merak ediyor ve Allie, bunu kendisinin bile bildiğinden emin olamıyordu. Birkaç dakika sonra Clem, ikisini evde karşıladı. Allie'yi yabancılayınca, Noah ona gitmesini işaret etti. Clem kuyruğunu kıstırıp uzaklaştı.

Noah arabayı gösterip, "Alman gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sabahleyin eşyalarımı yerleştirmiştim." Sesi Allie'ye değişik geldi. Sanki yıllar öncesindeki Noah ile konuşur gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Noah arka verandanın merdivenlerini çıkarken. Kovayı kapının yanına koyup önden girdi. Hemen sağdaki, büyük, taze ahşap kokan mutfaka gitti. Dolaplar ve döşeme meşe ağacından yapılmıştı. Doğuya bakan geniş pencereler sabah güneşini alıyordu. Mutfak ince bir zevkle, abartısız olarak yeniden yapılmıştı.

"Etrafı gezmemin sakıncası var mı?"

"Hayır, işine bak. Bu sabah alışveriş yapmıştım, benim de aldıklarımı yerleştirmem gerek."

Bir an göz göze geldiler. Allie odadan çıkarken, No-

ah'ın kendisine baktığını biliyordu. Tekrar içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

Birkaç dakika evin odalarını dolaşıp, ne kadar güzel olduğunu düşündü. Evin tamamını dolaştığında, o eski harap halini hatırlamakta güçlük çekti. Merdivenlerden inip mutfığa doğru dönünce Noah'ın profilini gördü. Bir an yeniden on yedi yaşında bir delikanlı gibi göründü Noah. Allison bir an duraksadı. "Allah kahretsin," dedi kendi kendine, "nişanlı olduğunu unutma."

Noah tezgâhın önünde durmuş sessizce ılık çalışıyordu. Dolabın kapaklarından birkaçı açıktı ve kese kâğıtları yerdeydi. Son bir-iki konserve kutusunu dolaplara yerleştirirken Allison'a gülümsedi. Allie birkaç adım ötede durdu ve tezgâha yaslandı. Noah'ın evde ne kadar çok şey yapmış olduğuna şaşırmişti.

"İnanılmaz bir şey bu, Noah. Restorasyon ne kadar sürdü?"

Noah son paketi boşaltırken başını kaldırıp baktı.

"Neredeyse bir yıl."

"Kendi başına mı yaptın?"

Noah hafifçe güldü. "Hayır. Gençken yapabileceğimi sanıyordum. Öyle başladım, ama çok zor geldi. Yıllarca sürebilirdi. Sonra birkaç yardımcı tuttum. Aslında bir sürü yardımcı tuttum. Gene de çok fazla iş vardı. Çoğu gece, on ikiden sonra işim ancak bitiyordu."

"Bu kadar çok çalışmaya ne gerek vardı?"

Noah, *hayaletler*, diyecek oldu, ama diyemedi.

"Bilmiyorum. Sadece bitirmek istedim sanırım. Ben yemeği pişirmeden önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Neyin var?"

"Fazla bir şey yok. Bira, çay, kahve."

"Çay olsun."

Noah kesekâğıtlarını toplayıp kaldırdı. Sonra mutfaktan çıkıp yanındaki küçük bir odaya gitti ve bir çay kutusuyla döndü. İçinden birkaç çay poşeti çıkarıp ocağın yanına koyduktan sonra çaydanlığı doldurdu. Çaydanlığı koyduktan sonra ocağı açıp kibriti çaktı. Canlanan alevin sesi duyuluyordu.

"Birkaç dakika yeter," dedi Noah. "Bu ocak çabuk ısıtır."

"Güzel."

Çaydanlık fokurdayınca Noah iki fincan doldurup birini Allison'a uzattı.

Allie gülümseyerek bir yudum aldı ve sonra pence-reyi işaret etti. "Bahse girerim, mutfak sabah güneşinde çok güzel oluyordu."

Noah başıyla onayladı. "Öyle. Evin bu tarafına sırf bu yüzden daha büyük pencereler koydurdum. Yukardaki yatak odalarına bile."

"Misafirlerin tadını çıkarıyordur. Tabii geç kalkmaktan hoşlanmıyorlarsa."

"Aslında şimdiye kadar kimse yatıya kalmadı. Babam öldüğünden beri eve kimi davet edeceğimi bilemiyorum."

Allison, Noah'ın ses tonundan sadece havadan sudan konuştuğunu anlayabiliyordu. Ama sözleri insanın kendisini ... yalnız hissetmesine neden oluyordu. Noah, Allie'nin hissettiklerini anlamış olacak ki, onun konuşmasına izin vermeden konuyu değiştirdi.

"Yengeçleri haşlamadan önce tuzlu suya yatıracağım," dedi elindeki fincanı tezgâha bırakırken. Dolaptan büyük bir tencere çıkardı, musluktan su doldurup ocağa koydu.

"Yardım ister misin?"

Omuzunun üzerinden cevapladı Noah. "Tabii. Kı-zartmak için biraz sebze doğrar mısın? Buzdolabında istediğini bulabilirsin, şurada da bir kâse olacak."

Lavabonun yanındaki dolabı gösterdi. Allison fincanını bırakıp kâseyi çıkarmadan önce çayından bir yudum daha aldı. Elinde kâse, buzdolabına gidip biraz bamya, kabak, soğan ve havuç çıkardı. Bu sırada buzdolabının yanına gelen Noah'a yer açtı. Noah onun temiz, farklı ve tanıdık kokusunu duyabiliyordu. Dolaba uzanan kolunun vücuduna değdiğini hissetti. Noah dolaptan bir bira ve bir şişe acılı sos çıkarıp ocağın başına döndü.

Noah birayı tenceredeki suya boşalttı. Acı sos ve birkaç baharatı da katıp karıştırdıktan sonra arka kapıya yengeçleri almaya gitti.

Tekrar içeri girmeden önce durup bir süre Allie'nin havuçları doğramasını izledi. Onun, nişanlı olduğu halde neden geldiğini merak ediyor, bu duruma bir anlam veremiyordu.

Ancak Allie her zaman şaşırtıcı biriydi.

Allie'nin eski halini hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Kafasındaki ressam imajına uyuyordu: ateşli, fevri, tutkulu. Tam böyleydi işte. Tanrı vergisi bir yeteneğe sahipti. Resimlerinin, New York müzelerinde gör-düklerinden aşağı kalır yanı yoktu.

O yaz ayrılmadan önce kendisine verdiği tablo oturma odasında, şöminenin üzerinde asılıydı. Allie'ye göre, bu düşlerinin bir resmiydi. Noah bu resmi çok duy-gu yüklü buluyordu. Akşamları ona bakarken renklerdeki ve çizgilerdeki arzuyu görebiliyor, dikkatli baktığında her fırça darbesinde Allie'nin ne düşündüğünü hayal edebiliyordu.

Uzaklarda bir köpek havlayınca Noah epeydir açık kapının önünde durduğunu fark etti, çabucak kapatıp mutfağa döndü. Yürürken, Allie'nin, uzun süre oyalan-dığını fark edip etmediğini düşündü.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, Allie'nin işinin neredey-se bittiğini görerek.

"İyi, bitirdim sayılır. Yemek için başka bir şey lazım mı?"

"Biraz ev ekmeğim var."

"Ev ekmeği mi?"

"Komşu getirdi," dedi Noah kovayı lavaboya koyarken. Musluğu açıp yengeçleri yıkamaya başladı. Birini yıkarken öbürleri lavaboda dolaşıyordu. Allie fincanını alıp seyretmeye geldi.

"İsracaklarından korkmuyor musun?"

"Hayır. Bak, böyle tutacaksın," dedi Noah ellerini göstererek. Allie gülümsedi.

"Bu işi çocukluğundan beri yaptığını unutmuş-tum."

"New Bern küçük bir yerdir, ama bazı işlerin nasıl yapıldığını iyi öğretir."

Allie, Noah'ın yanına yaklaşıp tezgâha dayandı, fincanındaki son yudumu içti. Noah yengeçler hazır olun-ca onları ocaktaki tencereye koydu. Ellerini yıkarken Allie'ye dönerek sordu:

"Birkaç dakika verandada oturur muyuz? Pişirme-den önce yarım saat suda bekletmek istiyorum."

"Tabii," dedi Allie.

Noah ellerini kuruladı ve birlikte arka verandaya çıktılar. Dışarı çıkarlarken Noah ışığı açtı. Sallanan sandalyelerden yenisini Allie'ye bırakarak kendisi eskisine

oturdu. Allie'nin fincanının boş olduğunu görünce içeri gidip bir fincay çay ve kendisi için bir şişe birayla döndü. Allie, fincanı sandalyelerin yanındaki masaya koymadan önce çaydan bir yudum aldı.

"Geldiğimde burada oturuyordun, değil mi?"

Noah yerine rahatça yerleşirken cevap verdi. "Evet. Her gece burada oturuyorum. Alışkanlık oldu artık."

Allie etrafa bir göz gezdirip, "Nedenini anlayabiliyorum," dedi. "Ee, bugünlerde neler yapıyorsun?"

"Aslında şu sıralarda evle ilgilenmekten başka bir şey yaptığım yok. Yaratıcı dürtülerimi tatmin ediyor."

"Peki sen nasıl oldu da... Demek istiyorum ki..."

"Morris Goldman."

"Anlamadım?"

Noah gülümsedi. "Kuzeydeki eski patronum. Adı Morris Goldman'dı. Orduya katılırken bana bir hisse verdi, ben dönmeden de öldü. Amerika'ya geri geldiğimde avukatları bana bu evi alacak ve onaracak kadar çok para verdiler."

Allison hafifçe güldü. "Bana her zaman, bunun bir çaresini bulacağını söyledin."

Bir süre geçmişini düşünerek sessizce oturdular. Allie çaydan bir yudum daha aldı.

"Bana bu evden ilk kez söz ettiğin, kaçamak yaptığımız o geceyi hatırlıyor musun?"

Noah başıyla onaylayınca Allie devam etti:

"O akşam eve biraz geç gittim ve içeri girdiğimde bizimkiler öfkeden kudurmuştu. Babamın oturma odasında ayakta sigara içişi, annemin kanepede oturmuş, dimdik karşıya bakışı hâlâ gözlerimin önünde. Aileden biri ölmüştü sanki. Ailem seninle niyetimin ciddi olduğunu ilk kez o akşam anlamıştı. O gece an-

nem bana uzun bir nutuk çekti. 'Eminim senin yaşadıklarını anlamadığımı sanıyorsundur, ama anlıyorum. Ancak bazen geleceğimiz isteklerimizle değil, kim olduğumuza göre şekillenir.' Bunu söylediğinde ne kadar kırıldığımı hatırlıyorum."

"Ertesi gün bana anlatmıştın, ben de kırılmıştım. Aileni seviyordum. Benden hoşlanmadıklarından da habirim yoktu."

"Senden hoşlanmadıklarından değil... Sadece bana layık olmadığını düşünüyorlardı."

"İkisi de aynı şey."

Noah'ın sesinde hüznü vardı. Allie ona hak veriyordu. Yüzüne düşen perçemi eliyle arkaya iterken yıldızlara baktı.

"Biliyorum. Hep biliyordum. Belki de bu yüzden, annemle ne zaman konuşsak aramızda bir mesafe olduğunu hissediyorum."

"Şimdi ne hissediyorsun?"

"Eskiden hissettiğimi. Annemin söylediklerinin yanlış olduğunu, bunun haksızlık olduğunu. Genç bir kızın öğrenmesi çok zor olan bir şey bu. Sosyal mevkinin duygulardan daha önemli olduğunu kabul etmek."

Noah hafifçe gülümsedi, ama bir şey söylemedi.

"O yazdan beri hep seni düşündüm," dedi Allie.

"Ya, öyle mi?"

"Niye öyle olmadığını düşünüyorsun?" Gerçekten şaşırılmış görünüyordu

"Mektuplarıma hiç cevap vermedin."

"Mektup mu yazdın?"

"Düzinelerce. Sana iki yıl, tek bir cevap bile almadan yazdım."

Allie başını yavaş yavaş sallayarak bakışlarını öne indirdi.

“Bilmiyordum...” dedi sonunda alçak bir sesle. Noah bunun sorumlusunun, Allie’ye gelen mektupları kontrol eden ve onları ortadan kaldıranın annesi olduğunu anlıyordu. Böyle bir şeyin olmasından hep kuşkulandı. Allie’nin de şimdi durumun farkına vardığını görüyordu.

“Annemin böyle bir şey yapması çok yanlış, Noah. Çok üzgünüm, ama anlamaya çalış, senden ayrıldıktan sonra, unutmamın kolay olacağını düşünmüş olmalı. Senin benim için ne anlama geldiğini hiç anladığını sanmıyorum. Doğrusunu istersen, onun babamı hiçbir zaman benim seni sevdiğim gibi sevdiğini de sanmıyorum. Aklınca benim hayal kırıklığına uğramamı önlemeye çalışıyordu ve bunun en iyi yolunun bana gönderdiğin mektupları saklamak olduğunu düşündü anlaşılan.”

“Bunu yapmaya hakkı yoktu,” dedi Noah alçak sesle.

“Biliyorum.”

“Mektuplarımı alsaydın bir şey fark eder miydi?”

“Elbette. Neler yaptığını hep merak ettim.”

“Hayır, yani ikimizin durumu... Birlikte olur muyduk?”

Allison’un cevap vermesi biraz zaman aldı.

“Bilmiyorum, Noah. Gerçekten bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Aynı kişiler değiliz artık. Değiştik, büyüdük, ikimiz de.”

Biraz durakladı. Noah cevap vermedi. Allie sessizce ırmağa doğru baktı. Devam etti:

“Evet Noah, sanırım birlikte olurduk. En azından, öyle olacağını düşünmek hoşuma gidiyor.”

Noah başını salladı, önüne baktı, sonra başka tarafa döndü.

“Lon nasıl biri?”

Allie bu soruyu beklemediği için duraksadı. Lon’un adını anmak ondaki suçluluk duygusunu ortaya çıkardığı için, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Çayından bir yudum alıp uzaklardaki bir ağaçkakanın sesini dinledi. Alçak bir sesle devam etti.

“Lon yakışıklı, çekici ve başarılı. Arkadaşlarımın çoğu beni delice kışkandırıyor, onun kusursuz biri olduğunu düşünüyorlar ve bir bakıma haklılar. Bana çok nazik davranıyor, beni güldürüyor ve kendi tarzında beni sevdiğine de eminim.” Biraz durup düşüncelerini toparladı. “Ama ilişkimizde her zaman eksik bir şeyler olacak.”

Verdiği bu cevap kendisini bile şaşırttı, ama doğrudu işte, Noah’ın da tahmin etmiş olduğunu yüzüne bakınca anlıyordu.

“Neden?”

Allie güçlükle gülümsedi ve omuzlarını silkti. Sesi fısıltıyla çıkıyordu.

“Sanırım aradığım, o yaz aramızda olan gibi bir sevgi.”

Noah, Allie’nin cevabını uzunca bir süre kafasında tutarak, onu son gördüğünden beri yaşadığı ilişkileri aklından geçirdi.

“Ya sen?” diye sordu Allie. “İkimiz hakkında hiç düşünüyor muydun?”

“Her zaman. Hâlâ da düşünüyorum.”

“Görüştüğün biri var mı?”

“Hayır,” dedi Noah başını sallayarak.

İkisinin de kafasını başka birinin olup olmadığı ko-

nusu kurcalıyordu. Bu merakı içlerinden atamıyorlardı. Noah birasını ne kadar çabuk bitirdiğine şaşıtı.

“Suyu ısıtacağım. Bir şey ister misin?”

Allie başıyla hayır dedi. Noah mutfaka gidip yengeçleri tencereye, ekmeği fırına koydu. Sebzeleri mısır ununa bulayıp tavaya biraz yağ koydu. Ateşi kısıp saati kurduktan sonra verandaya dönmeden önce buzdolabından bir bira daha aldı. Bu sırada Allie’yi ve her ikisinin de kaybettikleri ve yaşayamadıkları sevgiyi düşünüyordu.

Allie de düşüncelere dalmıştı. Noah, kendisi ve daha pek çok şey aklından geçiyordu. Bir an keşke nişanlanmış olmasaydım diye düşündü, ama hemen kendine lanetler okudu. Sevdiği Noah değildi; bir zamanlar aralarında geçenlerdi. Ayrıca böyle hissetmek gayet normaldi. Noah ilk gerçek aşkı, şimdiye kadar birlikte olduğu tek erkekti. Onu nasıl unutabilirdi ki?

Yine de ona yaklaştıkça içinde bir şeylerin kıpırdaması normal miydi? Başkalarına söyleyemediği şeyleri ona itiraf etmesi normal miydi? Evlenmesine üç hafta kala buralara gelmesi normal miydi?

“Hayır,” diye fısıldadı kendi kendine kararmakta olan gökyüzüne bakarak. “Bunların hiçbirisi normal değil.”

Bu sırada Noah geldi. Allie gülümsedi. Noah geldiğine göre artık bu konuyu daha fazla düşünmek zorunda değildi. “Yemeğin pişmesi biraz daha sürer,” dedi Noah yerine otururken.

“Fark etmez. Henüz acıkmadım.”

Bu sırada Allie, Noah’a baktı ve onun bakışlarındaki yumuşaklığı gördü. “Geldiğine memnun oldum, Allie,” dedi Noah.

“Ben de. Ama neredeyse gelmeyecektim.”

“Neden geldin peki?”

Mecburdum, demek istedi, ama diyemedi.

“Sadece seni görmek, neler yaptığını öğrenmek için. Nasılsın diye merak ediyordum.”

Noah, hepsi bu kadar mı acaba? diye düşündü, ama üstelemedi. Onun yerine konuyu değiştirdi.

“Bu arada... Hâlâ resim yapıyor musun?”

“Bıraktım.”

Allie başını salladı.

Noah çok şaşırmıştı. “Neden? Halbuki çok yeteneklisin.”

“Bilmiyorum...”

“Tabii ki biliyorsun. Bir nedeni olmalı.”

Noah haklıydı. Allie’nin bir nedeni vardı.

“Uzun hikâye.”

“Bütün gece vaktim var,” dedi Noah.

“Gerçekten yetenekli olduğuma inanıyor muydun?” diye sordu Allie alçak sesle.

“Hadi gel,” dedi Noah, Allie’ye elini uzatarak. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Allie kalkıp Noah’ın arkasından oturma odasına gitti. Noah, şöminenin önünde durup duvarda asılı olan resmi gösterdi. Allie yutkundü; resmi daha önce fark etmemiş olduğuna şaşırdı, asıl şaşırtan da resmin hâlâ durmasıydı.

“Demek onu sakladın?”

“Elbette sakladım; harika bir resim.”

Allie, Noah’a kuşkucu gözlerle bakınca Noah bir açıklama yaptı.

“Ona baktığım zaman yaşadığımı hissediyorum. Kalkıp dokunamıyorum. O kadar gerçek ki; renkler,

gölgeler, şekiller. Hatta bazen onu rüyamda görüyorum. İnanılmaz bir şey, Allie onu saatlerce seyredebilirim.”

“Şaka etmiyorsun herhalde,” dedi Allie. Şaşırmıştı.

“Son derece ciddiym.”

Allie bir şey söylemedi.

“Yani bunu sana daha önce kimse söylemedi mi?”

“Profesörüm söylemişti, ama ona inanmamıştım.”

Noah, Allie’nin sözünün bitmediğini biliyordu. Allie devam etmeden önce başka bir tarafa baktı.

“Çocukluğumdan beri resim yapıyordum. Biraz büyüyünce yetenekli olduğumu düşünmeye başladım. Hoşuma da gidiyordu. Bu resmi nasıl yaptığımı, ilişkimiz ilerledikçe onu nasıl değiştirdiğimi, ona her gün bir şeyler eklediğimi hatırlıyorum. Nasıl başladığımı veya ne olmasını istediğimi bile hatırlamıyorum. Yine de bir biçimde bu halini aldı.

“O yaz eve döndükten sonra kendimi resim yapmaktan alıkoyamadığımı hatırlıyorum. Sanırım çektiğim acıdan kaçınmanın bir yoluydu benim için. Her neyse, üniversitede güzel sanatlar okudum, çünkü kendimi buna zorunlu hissediyordum. Saatlerce stüdyoda tek başıma resim yapıp her anının tadını çıkardığımı hatırlarım. Resim yaparken özgürlüğü, güzel bir şey ortaya çıkarmanın verdiği o duyguyu hissetmeye bayılıyordum. Mezuniyetten hemen önce, bir gazetede eleştiriler de yazan profesörüm çok yetenekli olduğumu, ressam olarak şansımı denemem gerektiğini söyledi. Ama onu dinlemedim.”

Durup düşüncelerini topladı.

“Ailem benim gibi birinin hayatını resim yaparak kazanmasının uygun olmadığını düşünüyordu. Bir sü-

re sonra resim yapmayı bıraktım. Yıllardır fırçaya elimi sürmedim.”

Allie duvardaki tabloya baktı.

“Yeniden başlamayı hiç düşündün mü?”

“Yapabileceğimden artık emin değilim. Uzun zaman oldu.”

“Yapabilirsin, Allie. Yapabileceğini biliyorum. Senin, parmaklarından değil, içinden, yüreğinden gelen bir yeteneğin var. Bu sahip olduğun şey asla kaybolmaz. İnsanlar böyle bir şeyi ancak rüyalarında görürler. Sen bir ressamısın, Allie.”

Bu sözler öyle bir içtenlikle söylenmişti ki, Allie, Noah’ın sadece iltifat etmek için konuşmadığına emindi. Noah onun yeteneğine gönülden inanıyordu ve her nasılsa bu, onun için gereğinden fazla bir şey ifade ediyordu. Ama o an başka bir şey oldu, çok daha güçlü bir şey.

Allie niçin olduğunu hiçbir zaman anlayamadı. Sonunda Allie’nin zevk ile acıyı birbirinden ayırmak için hayatına koyduğu uçurum kapanmaya başlamıştı. Belki de bilinçsizce, bu olayların devamının geleceğini seziyordu.

Bu sırada kendi hislerinin bile tam olarak farkında değildi. Noah’a döndü. Uzanıp usulca, çekingen bir tavırla onun elini tuttu. Bunca yıl sonra Noah’ın tam duymak istediği şeyleri söylemesine hayret etmişti. İkisinin bakışları kenetlendiğinde, Noah’ın ne kadar özel biri olduğunun bir kez daha farkına vardı.

Bir an için zaman durur gibi oldu. Allie, Noah’a tekrar âşık olup olmadığını düşündü.

Mutfaktaki saat çaldığında az önce olanlardan dola- yı çok duygulanmış olan Noah, o tarafa döndü. Al-

lie'nin gözleri uzun süredir duymak istediği şeyleri fısıldamıştı. Ancak yine de başka birini sevdiğini söyleyen o sesi aklından atamıyordu. Mutfağa gidip ekmeği fırından çıkarırken içinden, çalan saate küfrediyordu. Ekmek neredeyse parmaklarını yakıyordu. Somunu, tezgâhın üstüne zor attı. Tava da kızartmaya hazır. Sebzeleri yağa bırakınca çıkan cızırtıları dinledi. Sonra kendi kendine mırıldanarak buzdolabından yağ çıkarıp birazını ekmeğe sürdü, bir kısmını da yengeçler için eritti.

Allie arkasından mutfağa gelip gırtlaklarını temizledi.

"Masayı hazırlayayım mı?"

Noah elindeki ekmek bıçağını, işaret etmek için kullanıyordu. "Tabii, tabaklar orada, peçete ve yemek takımları da şurada. Çok peçete getir; yengeçler ortalığı batırabilir." Konuşurken Allie'nin yüzüne bakamıyordu. Az önce aralarında olanlar hakkında yanılmış olduğunu görmekten korkuyor, yanılmamış olmayı diliyordu.

Allie de az önceki durumun şaşkınlığı içindeydi. Düşündükçe içini ılık bir şeyler kaplıyordu. Masaya koyacaklarını ararken, Noah'ın sözleri kafasının içinde yankılanmaktaydı. Allie sofrayı kurduktan sonra, Noah ekmeği ona uzattı. Parmakları birbirine hafifçe dokundu.

Noah tekrar tavanın başına gidip sebzeleri çevirdi. Tencerenin kapağını açıp yengeçlerin henüz pişmemiş olduğunu görünce biraz daha pişmeye bıraktı. Şimdi kendini biraz daha toparlamıştı, havadan sudan konuşmaya başladı.

"Daha önce yengeç yedin mi?"

"Birkaç defa, ama yalnızca salatanın içinde."

Noah güldü. "O zaman maceraya hazır ol. Az sabret." Yukarı çıkıp elinde lacivert, uzun kollu bir gömlekle geri geldi. Allie'nin giymesi için tuttu.

"Bunu giy. Elbisenin leke olmasını istemiyorum."

Allie giyerken ona sinen kokuyu duydu. Noah'ın farklı ve doğal kokusu.

"Endişelenme," dedi Noah, Allie'nin yüzündeki ifadeyi görerek, "temizdir."

Allie güldü. "Biliyorum. Sadece ilk çıktığımız günü hatırlattı. O gece bana ceketini vermiştin, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Fin ve Sarah da bizimleydi. Fin sizin eve giderken elini tutmam için beni dirseğiyle dürtüp duruyordu."

"Yine de tutmadın."

"Öyle," dedi Noah.

"Neden?"

"Utangaçtım, belki de korkuyordum. Bilmiyorum. O zaman bunu yapmanın doğru olmayacağını düşünmüştüm."

"Utangaç bir tiptin, değil mi?"

"Ben 'iş sağlama almak isteyen' demeyi tercih ederim," diye cevap verdi Noah göz kırparak. Allie gülümsemi.

Kızartmalar ve yengeçler aşağı yukarı aynı zamanda hazır oldular. "Dikkat et, sıcaktır," dedi Noah yiyecekleri Allie'ye uzatırken. Küçük tahta masada karşılıklı oturdular. Çayının hâlâ tezgâhın üzerinde olduğunu fark eden Allie kalktı ve fincanını alıp masaya getirdi. Noah, Allie'nin tabağına biraz sebze ve ekmek yerleştirdikten sonra bir yengeç koydu. Allie yengece bir süre öylece baktı.

“Böcek gibi görünüyor.”

“Ama iyi bir böcek,” dedi Noah. “Bak nasıl yiyeceğini göstereyim.”

Kolaymış izlenimini veren bir gösteriyle yengecin etini çabucak çıkardı ve Allie’nin tabağına koydu. Allie ilkinde ve ikincisinde yengecin bacaklarını fazla zorlayarak kırdığı için kabukları etten ayırmak için parmaklarını kullanmak zorunda kaldı. Başta kendini gülünç hissediyor, Noah’ın her hatasını gözlediğini zannediyordu. Sonra bunun kendi takıntısı olduğunu fark etti. Noah böyle şeylere aldırılmazdı. Hiçbir zaman.

“E, Fin neler yapıyor?” diye sordu Allie.

Noah cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

“Fin savaşta öldü. Destroyeri kırk üçte torpillendi.”

“Üzıldüm,” dedi Allie. “Senin yakın dostundu.”

Noah’ın sesi değişmiş, biraz boğuklaşmıştı.

“Öyleydi. Bugünlerde hep aklıma geliyor; özellikle onu son gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Orduya katılmadan önce eve dönmüştüm, beni kucaklayarak karşılamıştı. Babası gibi o da burada bankacılık yapıyordu. O haftayı birlikte geçirdik. Bazen orduya katılmayı kafasına benim soktuğumu düşünüyorum. Ben gitmeseydim, o da gitmeyecekti.”

“Kendine haksızlık ediyorsun,” dedi Allie. Konuyu açtığına pişman olmuştu.

“Haklısın. Gerçekten onu özledim, hepsi bu.”

“Onu ben de severdim. Beni güldürüyordu.”

“O işi her zaman iyi yapmıştı.”

Allie, Noah’a muzip bir bakış attı. “Bende gözü vardı, biliyorsun.”

“Biliyorum. Bana söylemişti.”

“Gerçekten mi! Ne dedi?”

Noah omuzlarını silkti. “Tam kendisinden beklenebilir; seni sopayla başından defetmek zorunda kaldığını, senin hiç durmadan onun peşinde koştuğunu, bu gibi şeyler işte.”

Allie usulca güldü, “Ona inandın mı?”

“Tabii ki,” dedi Noah, “neden inanmayayım ki?”

“Siz erkekler hep birbirinizi tutarsınız,” dedi Allie uzanıp parmağıyla Noah’ın kolunu dürterek. Sonra devam etti. “Son görüşmemizden beri neler yaptın, anlat bakalım.”

Kaybettikleri zamanı telafi edercesine sohbet başladılar. Noah, New Bern’den ayrılışını, tersanedeki ve hurdacıdaki işlerini anlattı. Morris Goldman’dan hayranlıkla söz edip, ayrıntıların çoğunu atlayarak biraz savaşa değindi. Babasını nasıl özlediğini anlattı. Allie ise üniversiteden, resimden, hastanedeki gönüllü görevinden, ailesinden, arkadaşlarından, üyesi olduğu hayır kurumlarından söz etti. Son görüşmelerinden sonra birlikte oldukları kişileri anlatmadılar. Lon’un adı bile geçmedi. İkisi de bunun farkındaydı, ama üstünde durmadılar.

Sonra Allie, Lon ile en son ne zaman böyle bir sohbet yaptığını hatırlamaya çalıştı. Lon iyi bir dinleyici ve tartışma çıkarmayan biri olmasına rağmen, böyle bir sohbet yapabilecek bir erkek değildi. Tıpkı Allie’nin babası gibi, duygu ve düşüncelerini paylaşmakta zorluk çeken biriydi. Ona daha yakın olmak ihtiyacını hissettiğini söylemiş, ama değişen bir şey olmamıştı.

Ama şimdi burada otururken, neler kaçırmış olduğunu anlıyordu.

Hava daha da kararır akşam olurken, ay yükselmekteydi. Farkına bile varmadan, bir zamanlar paylaştıkları o eski yakınlığı, içten ilişkiyi yeniden yakalamışlardı.

Yemeği bitirdiklerinde ikisi de yediklerinden memnun kalmışlardı; şimdi daha az konuşuyorlardı. Noah saatine bakıp vaktin ilerlemiş olduğunu gördü. Yıldızlar tüm gökyüzünü kaplamıştı, çekirgelerin sesi daha az işitilir olmuştu. Noah, Allie ile sohbet etmekten hoşnuttu; acaba çok mu konuştum, diye düşünüyordu. Hayatı hakkındaki Allie'nin düşüncelerini merak ediyor, bir şeylerin değişebileceğini umut ediyordu.

Noah gidip çaydanlığı yeniden suyla doldurdu. Beraber masayı toplayıp tabakları lavaboya getirdiler, etrafı temizlediler. Noah iki fincan sıcak çay koydu.

“Yeniden verandada oturmaya ne dersin?” diye sordu Noah, çaylardan birini Allie'ye uzatarak. Allie kabul edip önden çıktı. Noah, Allie'nin üşümemesi için küçük bir battaniye buldu. Az sonra eski yerlerini alıp, Allie'nin dizlerinde battaniye, sallanmaya başladılar. Noah göz ucuyla Allie'ye bakıyordu. Tanrım, ne kadar güzel, diye düşündü. İçinde bir şeyler yanıp tutuşuyordu.

Çünkü yemek sırasında bir şeyler olmuştu.

Açıkçası, Noah yine sevdalanmıştı. Yan yana oturdukları o an bunu fark ediyordu. Anısına değil, yeni Allie'ye vurulmuştu.

Ama birden, aslında onu sevmekten hiç vazgeçemediğinin, kaderinin böyle olduğunun farkına vardı.

“Oldukça sakın geceydi,” dedi Noah. Sesi daha da yumuşaktı.

“Gerçekten,” diye cevapladı Allie, “ne harika bir geceydi.”

Noah yıldızlara dalmışken, Allie'nin yakında gideceğini hatırlayıp içinde bir boşluk hissetti. Bu gecenin

bitmesini hiç istemiyordu, ama bunu Allie'ye nasıl söyleyebilirdi? Kalması için ne yapabilirdi?

Bilmiyordu. Hiçbir şey söylememeye karar verdi. Yapabileceği bir şey olmadığını fark etmişti.

Sandalyeler sakın bir ritimle sallanmaktaydı. Yarasa-lar ırmağın üzerinde uçuşuyor, pervane böcekleri verandanın ışığının etrafında dönüp dönüp lambaya çarpıyorlardı. Noah bir yerlerde, birilerinin sevişmekte olduğunu düşündü.

Allie sonunda, “Konuş benimle,” dedi. Sesinde şehvet vardı. Yoksa aklı yine oyunlar mı oynuyordu Noah'a!

“Ne söyleyeyim?”

“Benimle meşe ağacının altında konuştuğun gibi konuş.”

Noah bu emre uydu. Ezberinden okuduğu şiir parçaları, geceyi ısıttı. Whitman'dan ve Thomas'tan, onların imgelerine bayılıyordu. Tennyson'dan ve Browning'den, onların temaları çok tanıdık geliyordu.

Allie, başını sandalyenin arkasına dayayıp, gözlerini kapatarak ısındığını hissediyordu. Bu etkiyi yaratan yalnız şiirler veya Noah'ın sesi değildi. Hepsiydi; bütün, parçaların toplamından büyüktür. Kesmeye kalkışmadı, çünkü okuyanı bölmeden dinlemek gerekiyordu. Allie'ye göre şiir, analiz etmek için değil, ilham versin diye, hissettirmek için vardı.

Noah'dan dolayı, Allie okulda İngilizce bölümünün düzenlediği birkaç şiir dinletisine gitmişti. Dinlediği farklı farklı şiirler ve bunları okuyan kimselerden hiçbiri ilham vermemişti. Gitmekten vazgeçti.

Birlikte bir süre sallanıp çay içerek düşüncelere daldılar. Allie'yi buralara getiren zorunluluk hissi şimdi

gitmişti. Bundan dolayı memnundu. Ama şimdi onun yerini alan duygu kendisini kaygılandırıyordu. İçindeki kıpırtıları inkâr etmeye, onlardan kaçmaya çalışmıştı; ama şimdi gitmelerini hiç istemiyordu. Böyle hissetmeye yıllar olmuştu.

Lon onu bu şekilde duygulandıramazdı. Bu, hiç olmamıştı, belki de hiç olmayacaktı. Belki bu yüzden onunla hiç birlikte olmamıştı. Lon, çiçeklerden, suçlamalara kadar her türlü hileyi denemiş, ama başarılı olmamıştı. Allie her seferinde evlenene kadar bekleme bahanesini kullanıyor, Lon ise onu anlayışla karşılıyordu. Allie bazen, acaba Noah'tan haberi olsa çok üzülür müydü? diye düşünüyordu.

Ancak beklemek istemesinin gerçek sebebi Lon'un ta kendisiydi. Neredeyse tüm zamanını ve dikkatini işi alıyordu. Lon'un işi, her şeyden önce geliyor, şiire ve verandada sallanarak geçirilen akşamlara vakit kalmıyordu. Başarılı olmasının nedeninin bu tutumu olduğunu biliyor, bu yüzden ona saygı da duyuyordu ama bunun yeterli olmadığını da duyumsuyordu. Allie'nin aradığı başka bir şeydi, farklı bir şey, daha fazla bir şey. Tutku ve aşk istiyordu belki. Belki de mum ışığında sohbetler özlüyordu ya da sadece ikinci tercih olmak istemiyordu.

Noah'ın kafası da düşüncelerle doluydu. Ona göre, bu akşam şimdiye kadar geçirdiği en keyifli vakitlerden biri olarak daima anılarında kalacaktı. Sallandıkça her şeyi tüm ayrıntısıyla, tekrar tekrar aklından geçiriyordu. Allie'nin yaptığı her şeyde sanki ona güç veren, büyümlü bir enerji vardı.

Şimdi yanında oturmakta olan Allie'nin ayrı kaldıkları yıllar boyunca aynı şeylerin hayalini kurup kurma-

dığını düşündü. Hiç ay ışığında sarılıp öpüştüklerini düşlemiş miydi? Ya da daha da ileri gidip, uzun süredir birbirlerine hasret kalmış çıplak vücutlarını hayal etmiş miydi? Yıldızlara bakıp, son görüşmelerinden beri boş geçirdiği binlerce geceyi düşündü. Allie'yi görmek, bastırılması gittikçe zorlaşan pek çok arzuyu da ortaya çıkarmıştı. Şimdi bu duyguları bastırmanın imkânsız olduğunu görüyordu. Onunla yeniden sevişmek, aşkının karşılığını görmek istiyordu. Allie şu anda en çok ihtiyaç duyduğu kişiydi.

Ama arzularının gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Çünkü Allie nişanlıydı.

Allie, Noah'ın sessizliğinden kendisini düşündüğünü anlamıştı. Bundan zevk aldığını fark etti. Noah'ın tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordu, bunu pek de umursamıyordu. Noah'ın onu düşündüğünü bilmesi yeterliydi.

Yemekteki konuşmalarını hatırlayıp yalnızlığın nasıl olduğu hakkında düşünmeye koyuldu. Noah'ı başka birine şiir okurken, hele hayallerini başka bir kadınla paylaşıırken tasavvur edemiyordu. Noah böyle şeyler yapacak bir tip değildi. Ya da Allie başka türlüsüne inanmak istemiyordu.

Fincanını masaya koyup gözlerini kapayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Yorgun musun?" diye sordu Noah sonunda düşüncelerinden sıyrılarak.

"Biraz. Birkaç dakika sonra kalkacağım."

"Biliyorum," dedi Noah başını sallayarak. Sesinden duyguları belli olmuyordu.

Allie hemen kalkmadı. Fincanında kalan son yudumu içince boğazının ısındığını hissetti. Gecenin farkına

vardı. Ay yükselmiş, ağaçlar rüzgârda sallanmaya başlamış, ısı düşmüştü.

Sonra Noah'a baktı. Yüzündeki yara izi yandan görülebiliyordu. Savaşta mı olmuştu? Yaralanmış mıydı? Noah bunlardan bahsetmemişti, Allie de sormadı. Noah'ın acı çektiğini düşünmek bile istemiyordu.

"Gitmeliyim," dedi sonunda battaniyeyi Noah'a geri vererek.

Noah hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, battaniyeyi aldı, ikisi birlikte arabaya kadar yürüdüler. Ayaklarının altında kuru yapraklar hışırdıyordu. Allie üzerindeki gömleği çıkaracak oldu, ama Noah onu durdurdu.

"Kalsın," dedi, "sende kalmasını istiyorum."

Allie nedenini sormadı, çünkü o da gömleği saklamak istiyordu. Üstünü düzeltip soğuğa karşı koymak için kollarını kavuşturdu. Her nedense, orada dururken, kendi evlerinin verandasında, lise danslarından sonra öpücük beklediği zamanları anımsadı.

"Bu gece çok iyi vakit geçirdim," dedi Noah. "Beni aradığın için teşekkür ederim."

"Ben de çok iyi vakit geçirdim."

Noah cesaretini topladı. "Seninle yarın görüşebilecek miyiz?"

Basit bir soru. Allie işleri karıştırmamak için ne cevap vermesi gerektiğini biliyordu. "Görüşmesek daha iyi olur," dese sorun kökünden hallolacak, herkes yoluna gidecekti. Ama o, böyle yapmak yerine bir süre cevap vermedi.

Bu sırada tercih iblisi ona karşı koyuyor, dürtüklüyor, meydan okuyordu. Niçin söyleyememişti? Bilmiyordu. Aradığı cevabı vermek için Noah'ın gözlerine

bakınca, bir zamanlar âşık olduğu adamı görüp, yıldırım hızıyla cevap verdi.

"Elbette, memnun olurum."

Noah şaşırılmıştı. Bu cevabı beklemiyordu, Allie'yi kucaklamak istedi, ama yapmadı.

"Öğlen buraya gelebilir misin?"

"Tabii. Ne yapmak istiyorsun?"

"Görürsün," dedi Noah. "Tam gitmek isteyeceğin bir yer biliyorum."

"Sen daha önce oraya gittin mi?"

"Hayır, ama özel bir yer."

"Nerede?"

"Sürpriz."

"Beğenecek miyim?"

"Çok hoşuna gidecek," dedi Noah.

Noah öpmeye yeltenmeden Allie arkasını döndü. Noah dener miydi, bilemiyordu, ama denemiş olsa onu durdurmada zorlanacağını biliyordu. Kafası bu kadar karışıkken bir de bununla uğraşamazdı. Direksiyonun başına geçip bir oh çekti. Noah kapıyı kapayınca, motoru çalıştırdı. Araba kıpırdayınca camı biraz aralayıp "Yarın görüşürüz," dedi. Ay ışığı gözlerinde parlıyordu.

Araba geri geri giderken Noah el sallıyordu. Allie arabayı döndürdükten sonra toprak yola girip kasabaya yöneldi. Noah ışıklar uzaktaki meşe ağaçlarının ardında kaybolup motor gürültüsü kesilene kadar arabayı izledi. Clem, Noah'ın yanına geldi. Noah çömelip özellikle ensesini, arka ayağıyla artık erişemediği bölgeyi kaşdı. Yola son bir kez baktıktan sonra birlikte eve döndüler.

Yeniden, bu kez tek başına, sallanan sandalyesine oturdu, o akşam olanları kavramaya çalıştı. Defalarca

aynı şeyleri düşündü. Kafasında canlandırdı. Gözlerinin önüne getirdi. Sesini işitti. Canı ne gitar çalmak, ne de kitap okumak istiyordu. Ne hissettiğini kendisi de bilmiyordu.

“Nişanlanmış,” diye fısıldadı sonunda kendi kendine. Saatlerce öylece oturdu. Ses çıkaran tek şey, sallanan sandalyesiydi. Ara sıra uğrayıp “İyi misin?” der gibi etrafında dolaşan Clem dışında, çok sessiz bir geceydi.

Bu sakin ekim gecesinin geç vaktinde, Noah arzuya yenik düştü. Ona bakanlar yaşlı bir adam görürlerdi, birkaç saatte onlarca yıl yaşlanmış birini sandalyesinde iki büklüm oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış, gözleri yaşlı birini.

Gözyaşlarını nasıl durduracağını bilemiyordu.

Telefonlar

Lon ahizeyi yerine koydu.

Önce yedide, sonra sekiz buçukta aramıştı. Saatine yeniden baktı. Ona çeyrek vardı.

Allie neredeydi?

Söylediği yerde olduğunu biliyordu, çünkü daha önce otel müdürüyle konuşmuştu. Evet, otele yerleşmişti, onu en son saat altı civarında görmüştü. Herhalde yemeğe gidiyor, diye düşünmüştü. Hayır, o zamandan beri onu görmemişti.

Lon başını salladı ve koltuğunun arkasına yaslandı. Her zamanki gibi, büroda kalan son kişi oydu ve etraf sessizdi. İyi giden davalar sırasında bile, bu sıradan bir durumdu. Hukuk Lon'un tutkusuydu; böyle yalnız kaldığı geç saatler rahatsız edilmeden çalışma fırsatını veriyordu.

Davayı kazanacağını biliyordu, çünkü yasaları çok iyi biliyor, jüriyi etkilemeyi başarıyordu. Hep böyle yapıyor, artık nadiren dava kaybediyordu. Kazanmasının bir nedeni de kazanmada uzmanlaştığı davaları alıyor

olmasıydı. Şehirde bunu yapabilecek konuma gelmiş birkaç avukattan biriydi, kazancı da bunu gösteriyordu.

Ancak başarısının gerçek sırrı, çok çalışmaktı. Her zaman, özellikle mesleğe başladığında, ayrıntılara çok dikkat eden biriydi. Gözden kaçabilecek ufak şeylere dikkat etmek onda bir alışkanlık haline gelmişti. Dava ne olursa olsun, üzerinde çok çalışıyordu. Bu yolla meslek yaşamının başında, kaybedebileceği birkaç davayı kazanmıştı.

Şimdi küçük bir ayrıntı keyfini kaçırmıştı.

Bu ayrıntı dava ile ilgili değildi. Dava iyi gidiyordu. Bu başka bir şeydi.

Allie ile ilgili bir şey.

Ama, lanet olsun, bir türlü çözemiyordu. Allie bu sabah yola çıkarken iyiydi, en azından öyle görünüyordu. Ama Allie'nin telefonundan yaklaşık bir saat sonra küçük bir ayrıntı kafasına dank etti.

Ayrıntı.

Önemsiz bir şey mi, önemli bir şey mi?

Düşün... Düşün... Hay Allah kahretsin, neydi?

Jeton düştü.

Bir şey... söylediği bir şey.

Bir şey söylemişti, ama neydi? Telefonda söylediği bir şey miydi bu? Her şey o zaman başlamıştı. Konuşuklarını düşündü. Sıradan şeyler.

Ama küçük bir ayrıntıyı gözden geçiriyordu. Bundan emindi.

Allie ne demişti?

Yolculuğu iyi geçmiş, otiline yerleşmiş, biraz alışveriş yapmış, numarasını vermişti, hepsi bu.

Allie'yi düşündü. Ona olan sevgisinden emindi. Al-

lie yalnızca güzel ve çekici değil, aynı zamanda kendisinin istikrarlı olmasını sağlayan bir kaynak ve en iyi dostuydu. Uzun ve yorucu bir günden sonra ilk aradığı o oluyordu. Dinler, yerli yerinde güler ve tam duymaya ihtiyacı olduğu sözleri söylerdi.

Ama daha da önemlisi, onun fikirlerini ifade etme tarzına bayılıyordu. Birkaç kere çıktıktan sonra, buluştuğu bütün kadınlara söylediği gibi Allie'ye de uzun süreli bir ilişkiye hazır olmadığını söylemişti. Ancak Allie diğerlerinin aksine, "Bana uygun," demiş ve çıkarken dönüp, "Ama senin sorunun ben değilim; mesleğin, özgürlüğün veya her ne düşünüyorsan, o da değil. Senin sorunun yalnız olman. Baban Hammond adını üne kavuşturmuş, muhtemelen sen de yaşamın boyunca babanla karşılaştırılmışsın. Hiçbir zaman kendin olamamışsın. Böyle bir hayat, insanı içi boş yapar. Sen de bu boşluğu sihirli bir biçimde dolduracak birini arıyorsun. Ama bunu senden başkası yapamaz."

Bu sözleri bütün gece düşünmüş ve ertesi sabah doğru olduğuna karar vermişti. Allie'yi tekrar arayıp ikinci bir şans vermesini istemiş, biraz direndikten sonra Allie isteksizce kabul etmişti.

Ondan sonraki dört yıl içinde Allie onun istediği tek şey haline gelmişti. Onunla daha çok vakit geçirmesi gerektiğini biliyordu, ama mesleği Allie'ye zaman ayırmasını engelliyordu. O ise her zaman anlayış gösteriyordu. Lon yine de zaman ayıramadığı için kendine sövüp sayıyordu. Kendi kendine, evlenince daha az çalışmaya söz verdi. İş programını deftere kaydedip işlerini aşırıya götürmemek için kontrol edecek bir sekreteri...

Kontrol?

Kafasında şimşek çaktı.

Kontrol... Kontrol... *Kontrol etmek?*

Tavana baktı. Kontrol etmek?

Evet. Kafasına takılan buydu. Gözlerini kapayıp düşündü. Hayır, hayır... O zaman ne?

Hadi pes etme. Düşün! Lanet olası, düşün!

New Bern.

O anda birden kafasına dank etti. Evet New Bern. İşte buydu. En azından bir parçası. Peki, başka?

New Bern ismi tanıdık geliyordu. Bazı davalardan bu küçük kasaba hakkında biraz bilgisi vardı. Sahilden giderken birkaç kere orada durmuştu. Bir özelliği yoktu, Allie'yle birlikte oraya hiç gitmemişlerdi.

Ama Allie daha önce orada bulunmuştu...

Parçalar teker teker yerine oturuyordu, dahası da vardı.

Allie... New Bern... Bir partide bir şey olmuştu. Birileri bir şey söylemişti. Allie'nin annesi bir şey söylemişti, ama neydi?

Sonra Lon, Allie'nin annesinin uzun zaman önce söylediği şeyi anımsayarak sarardı.

Allie'nin New Bern'deki bir gence âşık olduğunu söylemişti. Çocukluk aşkı, diyordu. Ne olmuş yani, diye düşünmüştü o zaman, Allie'ye dönerek gülümsemişti.

Ama Allie gülümsemeyip, kızmıştı. Lon, Allie'nin o genci annesinin söylediğinden çok daha derin bir sevgiyle sevdiğini anladı. Belki de onu Lon'dan daha fazla seviyordu.

Şimdi Allie oradaydı. İlginç.

Lon ellerini dua eder gibi kavuşturdu ve dudaklarına götürdü. Rastlantı mı? Hiçbir şey olmayabilir. Allie'nin söylediği gibi olabilir, stres ve antika merakı. Olabilir. Niye olmasın?

Yine de... yine de... *Peki ya?..*

Lon diğer olasılığı düşündü. Uzun süredir ilk defa içine bir korku düştü.

Peki ya?.. *Ya onunlarsa?*

Keşke şu dava olmasaydı, diye düşündü. Keşke Allie'yle gitseydi. Acaba Allie doğruyu mu söylemişti? Öyle olmasını umuyordu.

Allie'yi kaybetmemeye karar verdi. Onu bırakmak için elinden geleni yapacaktı. Allie tam istediği kişiydi ve bir daha onun gibisini bulamazdı.

Titreyen ellerle o akşam dördüncü kez ahizeyi kaldırdı.

Yine cevap yoktu.

Kanolar ve Unutulan Düşler

Allie ertesi sabah erkenden, sığırcıkların bitmez tükenmez şamatasıyla uyandı. Gözlerini ovuştururken vücudunun tutulduğunu hissetti. İyi uyumamıştı. Gördüğü her düştten sonra uyanmış, zamanın geçişini kanıtlarcasına, gece boyunca saatin kollarını değişik konumlarda görmüştü.

Noah'ın verdiği yumuşak gömlekle uyumuştı. Birlikte geçirdikleri akşamı düşünürken gömleği bir kere daha kokladı. O tatlı sohbeti ve keyifli kahkaları, Noah'ın resim yapma konusundaki sözlerini anımsadı. Her şey çok beklenmedik, ancak çok cesaret vericiydi. Akşamki sözler kafasının içinde yankılanınca, Noah'ı bir daha görmeye karar vermekle ne kadar iyi ettiğini düşündü.

Pencereden bakıp, cıvıldaayan kuşların ilk gün ışığında yiyecek aramalarını seyretti. Noah'ın şafağı kendine has bir şekilde karşılayan bir sabah insanı olduğunu bili-

yordu. Noah'ın kanoyla dolaşmaya bayıldığını, güneşin doğuşunu birlikte, kanoda uzanarak seyrettikleri o sabahı hatırladı. Anne-babası izin vermeyeceği için pencereden kaçmak zorunda kalmış, neyse ki yakalanmamıştı. Güneş yükselmeye başladığında Noah elini omzuna atıp, onu kendine doğru çekmişti. "Bak şuraya," demişti usulca. Allie güneşin doğuşunu ilk defa Noah'ın omzuna yaslanarak izlemişti. Dünyada, o sırada olanlardan daha güzel bir şeyin olup olmadığını düşünmüştü.

Yataktan çıkıp buz gibi yerlere çıplak ayakla basarak banyoya doğru giderken, acaba Noah bu sabahı da kanosunda yeni bir günün doğuşunu seyrederek mi geçirmişti, diye düşündü. İçinde öyle olduğuna dair bir his vardı.

Yanılmıyordu.

Noah daha güneş doğmadan kalkmış, dünkü kot pantolonunu, temiz bir flanel gömlek, mavi bir ceket ve bot giymişti. Aşağı inmeden önce dişlerini fırçalayıp bir şişe süt içti, dışarı çıkarken yanına iki kurabiye aldı. Clem, Noah'ı birkaç kere yalayarak karşıladı. Noah kanosunun bağlı olduğu iskeleye gitti. İrmağın sihirli bir şekilde kaslarını gevşetip vücudunu ısıtmasına, zihnini arındırmasına bayılıyordu.

İyice kullanılıp eskimiş, ırmağın kirlettiği kanoyu, üzerine küçük midyeler yapışmasın diye, sudan çıkarıp iskelenin kenarındaki iki paslı kancaya takmıştı. Onu kancalardan çıkarıp kontrol ettikten sonra, yüklenip kıyıya gitti. Uzun süredir tekrarlına tekrarlına alışkanlık haline gelen birkaç hareketle kanoyu suya indirip içine yerleşti. Şimdi akıntıya karşı giden kanonun hem motoru, hem de dümeni idi.

Hava soğuktu, cildini kesiyordu ve gökyüzünde bir renk karmaşası vardı: Tam yukarısı bir dağın zirvesi gibi simsiyahtı, aşağı doğru inildikçe sayısız tonda mavi, gittikçe açılarak ufukta yerini açık griye bırakıyordu. Birkaç derin nefesle çam ağaçlarının, tuzlu suyun kokusunu içine çekti. Kuzeyde otururken en çok özlediği şeylerden biri de buydu. Çalışma saatleri çok uzun olduğu için suyla haşır neşir olacak vakti bulamıyordu. Kamp yapmak, yürüyüşlere çıkmak, nehirlerde kürek çekmek, kadınlarla buluşmak, çalışmak... Bir şeyler eksikti. New Jersey'de yürüyerek doğayı keşfetme fırsatını bulmuştu, ama on dört yıldır bir kere bile kanoyla gezintiye çıkmamıştı. New Bern'e döndüğünde yaptığı ilk şeylerden biri bu olmuştu.

Noah şafağı suda karşılamının, özel, hatta gizemli bir şey olduğunu düşünüyordu. Bunu neredeyse her gün yapıyordu. İster güneşli ve açık, ister soğuk ve yağışlı bir gün olsun, küreğini demir rengi sularda, kafasındaki müziğe uygun bir ritimde çekiyordu. Yarısı suya gömülmüş olan bir kütük üzerinde bir kaplumbağa ailesi gördü. Havalanıp, güneş doğmadan önce gökyüzünü kaplayan gümüş rengi alacakaranlıkta kaybolan bir balıkçılın suları yalayarak yükselmesini izledi.

İrmağın ortasına, turuncu parlaklığın su boyunca yayılışını seyrettiği yere doğru kürek çekti. Tam yerinde, kürekleri hızla çekerek durdu, ağaçların arasından çıkan gün ışığını seyretti. Şafak sökerken mola vermeye bayılıyordu. O anda dünya sanki yeniden doğuyordu. Sonra tekrar bütün gücüyle kürek çekmeye, gerginliğini atarak güne hazırlanmaya devam etti.

Bu sırada sorular kafasının içinde, kızartma tavaasına atılan su damlacıkları gibi dans ediyorlardı. Lon'un na-

sıl bir adam olduğunu, Allie ile ilişkilerini merak ediyor, ama en çok Allie'yi ve gelme nedenini düşünüyordu.

Eve döndüğünde kendini yenilenmiş hissediyordu. Saatine bakıp iki saat geçmiş olduğunu görerek şaşırdı. Zaman buralarda insana hep oyunlar oynardı. Kafasını bu konuda yormaktan aylar önce vazgeçmişti.

Kanosunu kurumaya bırakıp birkaç dakika gerindi. Sonra daha büyük olan diğer kanonun olduğu barakaya gitti. Kanoyu çıkarıp kıyıya taşıdı, suyun birkaç adım uzağına bırakıp eve döndüğünde bacak kaslarının hâlâ tutuk olduğunu hissetti.

Sabah sisi hâlâ kalkmamıştı ve bacaklarındaki tutulmanın yağmur işareti sayıldığını biliyordu. Batıda koyu renkli, büyük fırtına bulutları gökyüzünü kaplıyordu. Uzaktaydılar, ama yine de oradaydılar. Şiddetli bir rüzgâr yoktu, ama bulutları toplayacak kadar esiyordu. Bulutların görünüşlerine bakarak, geldiklerinde dışarıda olmak istemeyeceğini düşündü. Hay Allah! Ne kadar zamanı vardı? Birkaç saat, belki daha fazla. Belki de daha az.

Duş alıp yeni bir kot, kırmızı bir gömlek ve siyah kovboy çizmelerini giydi; saçlarını tarayıp aşağıya mutfağa indi. Dünden kalan bulaşıkları yıkadı, evi topladı ve kendine biraz kahve yapıp verandaya çıktı. Hava daha da kararmıştı. Barometreye baktı. Olduğu yerde duruyordu, ama yakında düşmeye başlayacaktı. Batıdaki hava bunun habercisiydi.

Uzun süre önce hava durumunu asla küçümsemeyi öğrenmişti. Dışarı çıkmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Yağmur neyse de, yıldırım bambaşka bir şeydi. Rutubetli hava elektrikliken; özellikle su

yüzeyinde mesela bir kanonun içinde bulunmak çok tehlikeliydi.

Karar vermeyi sonraya bırakarak kahvesini bitirdi. Alet kulübesine gidip baltasını buldu. Keskinliğini başparmağıyla kontrol ettikten sonra onu bir bilek taşıyla iyice biletti. “Kör bir balta, keskin bir baltadan daha tehlikelidir,” derdi babası.

Ondan sonra yirmi dakika odun kırıp istifledi, terlemedi bile. Kestiği odunlardan bir kısmını içeri götürüp söminenin başına koydu.

Tekrar Allie’nin yaptığı tabloya baktı, elini uzatıp dokunacak oldu, onu tekrar gördüğü zamanki şaşkınlığını anımsadı. Tanrım, kendini böyle hissetmesinin nedeni neydi? Hem de bunca yıl sonra. Allie’nin, üzerinde nasıl bir etkisi vardı?

Sonunda kafasını sallayarak başka bir tarafa döndü tekrar verandaya çıktı. Barometreye bir kere daha baktı, değişmemişti, sonra saatine baktı.

Allie yakında burada olurdu.

Allie, yıkanmış ve giyinmişti bile. Kalktığı anda havanın durumuna bakmak için pencereyi açtı. Dışarısı soğuk değildi; uzun kollu ve boğazlı, krem rengi, baharlık bir elbise giymeye karar verdi. Yumuşak ve rahat bir giysiydi bu. Belki biraz dardı, ama üzerinde iyi duruyordu. Elbiseye uyan bir çift beyaz sandalet buldu.

Sabahı kasabada dolaşarak geçirdi. Ekonomik kriz buralarda yapacağını yapmıştı, ama geri gelen zenginliğin işaretleri de görülüyordu. Kentteki en eski, faal tiyatro olan Masonic Tiyatrosu biraz eskimişti, ama hâlâ birkaç yeni film burada gösterimdeydi. Fort Totten Parkı hiç değişmemişti, salıncaklarda sallanan çocuklar

bile aynıydı sanki. Her şeyin daha basit olduğu geçmişini düşününce, anılar onu gülümsetti. Belki de her şey eskiden öyle görünüyordu.

Şimdi hiçbir şey basit değildi. Olayların gelişmesi öylesine inanılmazdı ki. Gazetedeki haberi görmemiş olsaydı, şimdi ne yapıyor olacağını düşündü. Bunu tahmin etmek o kadar zor değildi, çünkü her gün yaptığı şeyler pek az değişirdi. Günlerden çarşambaydı, yani şehir kulübünde briç oynayacak, sonra Genç Kadınlar Birliği’nde özel bir okul veya hastane için para toplama çalışmalarına yardım edecekti. Sonra annesiyle yapacağı bir ziyaret, ardından, Lon’la buluşmasına hazırlanmak üzere eve dönüş. Lon işten yedide çıkmayı adet edinmişti. İkisi haftada bir kere, düzenli olarak çarşamba günleri görüşüyordu.

Allie bu duruma çok üzülüyor, Lon’un bir gün değişeceğini umuyordu. Lon bu sıkıcı programı birkaç haftalığına bir kenara bıraktıktan sonra her şey yine eski haline dönüyor, hep aynı şeyi söylüyordu: “Bu gece gelemem, canım. Üzgünüm, ama gelemem. Sonra telafi ederim, olmaz mı?”

Allie bu konuda Lon’la tartışmayı sevmezdi, çünkü onun doğruyu söylediğini biliyordu. Davalarla uğraşmak, hem dava öncesi, hem dava sonrası çok çaba isteyen bir işti. Ama bu Allie’yi, birlikte vakit geçirmeyecekse, Lon’un kendisine neden bu kadar kur yaptığını merak etmekten alıkoymuyordu.

Bir resim galerisinin önünden geçiyordu. Kafası meşgul olduğu için neredeyse fark etmeyecekti. Dönüp kapının önünde bir süre bekleyip ne zamandır bir resim sergisi gezmediğine şaşıtı. En az üç yıl, belki de daha fazla olmuştu. Neden bu işi bu kadar ihmal etmişti?

İçeri girip resimlere bakmaya başladı. Ressamların çoğu New Bern veya çevresindendi. Resimlerde belirgin bir deniz çeşnisi vardı. Bir sürü okyanus manzarası, kumsallar, pelikanlar, eski yelkenliler, dalgakıranlar ve martı resmi... martılar. Ama en çok da dalgalar. Boy boy, renk renk. Bir süre sonra hepsi birbirinin aynı görünüyordu. Ressamlar ya duygusuz ya da tembel, diye düşündü Allie.

Bir duvarda zevkine daha uygun birkaç resim de yok değildi. Hepsi de, adını daha öne hiç duymadığı Elayn diye bir ressamındı. Elayn, Yunan Adaları'nın mimarisinden ilham almıştı; Allie'nin en beğendiği resimde gerçeğinden küçük çizilmiş insan figürleri, geniş çizgiler ve puslu bir hava yaratan bir boyama özelliği vardı. Ama renkler canlı ve baş döndürücüydü. İnsanın dikkatini üzerine çekiyor, onlara ne görmeleri gerektiğini söylüyordu. Dinamik ve dramatik bir tabloydu bu. Düşündükçe tabloyu alası geldi. Sonra bu resmi beğenmesinin nedeninin kendi resimlerine benzemesi olduğunu anladı. Belki de Noah haklıydı, belki resme yeniden başlamalıydı.

Allie dokuz buçukta galeriden çıkıp kasabanın merkezindeki Hoffman-Lane alışveriş merkezine gitti. Aradıklarını bulması birkaç dakikasını aldı; kâğıt, resim kalemi, tebeşir. Çok kaliteli şeyler değildi, ama işini görürlerdi. Tabii ki bunlar gerçek resim malzemesi olmazdı, ama başlangıç için uygundu. Odasına döndüğünde oldukça heyecanlıydı. Masada oturup yapmak istediği belirli bir şey olmaksızın, elini alıştırma için gençliğinden hatırladığı şekilleri ve renkleri kâğıda döktü. Birkaç dakika bir şeyler karaladıktan sonra, bulunduğu odadan sokağın görünüşünü çizdi. Bunu ne

kadar kolay yaptığına kendisi bile şaşıtı; sanki resme hiç ara vermemişti.

Bitirince, yaptığını gözden geçirdi; bu deneme onu memnun etmişti. Sonra ne yapacağını düşünüp karar verdi. Modeli olmadığı için çizeceği şeyi kafasında tasarlardı. Bunu çizmek sokağı çizmekten daha zor olmasına rağmen pek zorlanmadı.

Dakikalar çabuk geçti. Büyük bir azimle çalışıyordu, ama sık sık saatin kaç olduğuna bakıp, geç kalmamaya da çabalıyordu. Öğleden biraz önce bitirdi. İki saat sürmüştü; sonuç şaşırtıcıydı. Çok daha uzun süreceğini sanmıştı. Kâğıdı dürüp çantasına koydu ve ihtiyacı olan diğer eşyaları topladı. Kapıdan çıkarken aynaya baktı, içinde nedenini bilmediği tuhaf bir rahatlık vardı.

Merdivendenler inip kapıya yöneldi. Çıkarken arkadan birinin seslendiğini duydu.

"Bayan!"

Kendisine seslenildiğini anlamıştı, dönüp baktı. Otelin müdürü. Dünkü aynı adam. Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Evet?"

"Dün gece size birkaç telefon geldi."

Allie birden sarsıldı. "Yaa?"

"Evet. Bay Hammond diye biri sizi aramış."

Aman Tanrım.

"Lon mu?"

"Evet, efendim, dört kere. İkinci aradığında telefona ben çıktım. Sizin için bayağı endişeliydi. Nişanlınız olduğunu söyledi."

Allie düşüncesini saklamaya çalışarak zar zor gülümsedi. Dört kere mi? Ne demek bu? Ya evde kötü bir şey olduysa?

“Bir şey söyledi mi? Önemli bir şey mi varmış?”

Adam kafasını salladı. “Hayır bayan. Aslında sizin için endişelenmiş gibiydi.”

Güzel, diye düşündü, güzel. Sonra göğsüne birden-bire bir ağrı saplandı, neden bu kadar acele ediyordu? Neden bu kadar çok aramıştı? Neden bu kadar ısrarcıydı? Lon normalde böyle davranmazdı.

Olanları öğrenmiş olma olasılığı var mıydı? Hayır... bu mümkün değildi. Eğer biri dün onu görüp Lon’u aramadıysa... Bu durumda onu Noah’ın evine kadar takip etmiş olması gerekirdi, bunu da kimse yapmazdı.

Lon’u şimdi araması gerekiyordu, başka çare yoktu. Ama bunu yapmak istemiyordu. Zamanını kendi istediği gibi geçirmek istiyordu. Lon’la konuşmayı sonraya bırakmıştı ve kararını değiştirip gününü zehir etmeyecekti. Hem sonra, Lon’a ne diyecekti? Geç vakitte dışarda olmasını nasıl açıklayacaktı? Gece geç yemek yedim, sonra yürüyüşe çıktım. Belki. Ya da sinemaya gittim. Veya...

“Bayan?”

Neredeyse öğlen oldu, diye düşündü Allie. Şimdi nerede olur? Herhalde bürosundadır... Hayır, mahkemedir. Bu düşünce yüreğine su serpti, onunla konuşamazdı, istese bile. Duyguları onu şaşırtmıştı. Böyle hissetmemesi gerektiğini biliyordu, ama hiç de rahatsız olmuyordu. Saatine bakıp harekete geçti.

“Gerçekten on iki oldu mu?”

Müdür saate bakıp onayladı. “Evet, aslında çeyrek var.”

“Maalesef,” diye başladı Allie. “Şimdi mahkemededir, ona ulaşamam. Tekrar ararsa, alışverişe gittiğimi ve onu sonra arayacağımı söyler misiniz?”

“Tabii,” diye cevap verdi müdür. Ama kafasındaki soru gözlerinden belli oluyordu: İyi de, dün gece neredeydin? Adam, Allie’nin kaçta döndüğünü tam olarak biliyordu. Bu küçük kasabada gecenin o vakti, yalnız bir kadın için çok geçti.

“Teşekkür ederim,” dedi Allie gülümseyerek, “sağ olun.”

İki dakika sonra arabasına binmiş Noah’a gidiyordu. Telefonları umursamadan günün zevkini çıkarıyordu. Dün olsaydı endişelenir, telefonların ne anlama geldiğini düşünürdü.

Dört dakikadan az bir süre sonra, otelden ayrılıp asma köprüden geçerken, Lon onu mahkeme salonundan telefonla arıyordu.

Hareketli Su

Noah sallanan sandalyesinde oturmuş çay içerek otomobilin sesini beklerken sonunda, arabanın toprak yola saptığını duydu. Evin ön tarafına gidip arabanın yine aynı meşenin altına park etmesini izledi. Aynen dünkü gibi Clem arabanın kapısında kuyruğunu sallayarak bir karşılama töreni düzenledi. Noah, Allie'nin içerden el salladığını gördü.

Allie arabadan çıkıp Clem'in başını okşarken, kendisine doğru gelen Noah'a gülümsedi. Allie dünkünden daha rahat, daha sakin ve kendinden emin görünüyordu. Noah onu görünce bir kere daha sarsıldı, ama bu seferki dünkünden farklıydı. Şimdi içinde yalnız anılar değil, yeni duygular da vardı. Allie'ye olan bağlılığı dün gecedan beri bir kat artmış, yoğunlaşmış ve onun yanındayken biraz heyecanlanır olmuştu.

Allie, Noah'la yarı yolda karşı karşıya geldi. Elinde küçük bir çanta vardı. Noah'ı yanağından usulca öpeyerek şaşırttı. Geri çekilirken serbest olan eli Noah'ın belindeydi.

"Selam," dedi Allie gözleri parlayarak, "Sürpriz nerede?" Noah Tanrı'ya şükrederek biraz rahatladı.

"Bir 'Merhaba' veya 'Gecen nasıldı?' bile yok mu?"

Allie gülümsedi. Sabırlı biri sayılmazdı.

"Pekâlâ, merhaba. Gecen nasıldı? Sürpriz nerede?"

Noah hafifçe kıkırdadı, sonra duraksadı. "Sana kötü haberlerim var Allie."

"Ne?"

"Seni bir yere götürecektim, ama havada bu bulutlar varken bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Fırtına. Dışarda olacağız, ıslanabiliriz, ayrıca yıldırım da düşebilir."

"Henüz yağmur yağmıyor. Bu yer ne kadar uzakta?"

"Çaydan giderek bir mil."

"Hiç gitmediğim bir yer mi?"

"Böyleyken gitmedin."

Allie etrafına bakarken biraz düşündü, sonra kararlı bir sesle konuştu.

"O zaman gidiyoruz. Yağmurun yağması umurumda değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Noah tekrar bulutlara baktı ve yaklaştıklarını gördü. "O halde şimdi gitsek iyi olur," dedi. "Çantayı içeri koyayım mı?"

Allie çantayı Noah'a verdi. Noah içeri girip çantayı oturma odasındaki koltuklardan birinin üzerine bıraktı, sonra bir çantaya biraz ekmek koyup, çantayı yanına aldı.

Birlikte kanoya doğru yürüdüler. Birbirlerine dünkünden daha yakındılar.

"Bu gideceğimiz yer tam olarak neresi?"

"Görürsün."

"Bana bir ipucu vermeyecek misin?"

"Pekâlâ," dedi Noah, "Kanoyla, güneşin doğuşunu seyretmeye gittiğimiz yeri hatırlıyor musun?"

"Bu sabah onu düşünüyordum. Ağladığımı hatırlıyorum."

"Bugün göreceklelerin, o gün gördüklerini gölgede bırakacak."

"Bu durumda kendimi müstesna biri gibi hissetmiyorum."

Noah cevap vermeden önce birkaç adım daha attı.

"Sen zaten müstesna birisin," dedi sonunda. Ses tonu sanki başka şeyler de söyleyecekmiş de söylemiyor-muş gibiydi. Allie başka tarafa bakmadan önce hafifçe gülümsedi. Bu sırada rüzgârın sabahtan bu yana şiddetlenmiş olduğunu fark etti.

Az sonra iskelenin yanındaydılar. Noah çantayı kanoya attıktan sonra, bir şey unutup unutmadığını düşünerek kanoyu suya itti.

"Yapılabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sadece atla."

Allie binince, Noah kanoyu iskeleye yakın bir yere itti. Sonra iskelenin üzerine çıkıp bir hamlede kanoya binip birleşti. Öyle uygun yere basmıştı ki, kano sallanmadı bile. Allie, Noah'ın böyle çabuk ve kolayca yaptığı işin, görüldüğünden daha zor olduğunu biliyordu. Noah'ın çevikliğinden etkilenmişti.

Allie kanonun ön tarafında yüzü Noah'a dönük oturuyordu. Noah kürek çekmeye başlarken, manzarayı kaçırma, gibi bir şeyler söylemişti, ama Allie yerinden memnun olduğunu söyleyerek başını sallamıştı.

Allie'nin söylediği çok doğrudu.

Başını çevirdiğinde görmek istediği her şeyi görebiliyordu, ama asıl görmek istediği tam karşıdaydı. Buraya Noah'ı görmeye gelmişti, ırmağı değil. Noah'ın gömleğinin düğmeleri açtı ve küreği her çekişinde göğsündeki kasların kasıldığını görebiliyordu. Gömleğinin kollarını da kıvrırmıştı, kol kasları hafif bir çıkıntı yapıyordu. Her gün kürek çekmekten kasları iyice gelişmişti.

Allie, Noah'ın kürek çekişinde sanatsal bir yön olduğunu düşünüyordu. Suyun üzerindeki hareketleri çok doğaldı, bu yetenek adeta genlerinde vardı. Allie ona baktığında, buraları ilk keşfedenlerin neye benzediklerini kestirebiliyordu.

Noah'a benzeyen birini hiç görmemişti. Anlaşılması güç biriydi, pek çok açıdan kendisiyle çelişiyormuş gibi görünüyordu ama diğer yandan çok sadeydi. Özellikle, erkeği çekici kılan tuhaf bir bileşimdi. Görünüşte savaştan yeni dönmüş bir köylüydü; muhtemelen o da kendini böyle görüyordu, ama hepsi bu kadar değildi. Onu farklı kılan belki şiirle ilgilenmesiydi, belki de babasının onu yetiştirirken kazandırdığı değerlerdi. Ne olursa olsun, yaşamayı seviyordu ve Allie'yi çeken de bu olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?"

Noah'ın sesi Allie'yi gerçeğe döndürdüğünde yüreği hopladı. Allie, yola çıkmalarından bu yana pek bir şey söylemediğini fark etti, Noah'ın sessizliğe anlayış göstermesinden memnundu. Noah her zaman böyle anlaşıyordu.

"İyi şeyler," diye cevap verdi Allie alçak bir sesle. Noah'ın bakışlarından, ne düşündüğünü anladığını

sezdi. Allie memnun olmuştu. Noah'ın da kendisini düşündüğünü umuyordu.

Allie bu sırada içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti, yıllar önce olduğu gibi. Noah'ı seyretmek ona bu duyguyu veriyordu. Bir an göz göze geldiklerinde Allie yüzünün kızardığını hissetti ve Noah fark etmeden başka tarafa döndü.

"Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Yarım mil kadar daha var. Fazla değil."

Sessizlik. Sonra Allie, "Burası çok şirin, çok temiz, çok sessiz. Neredeyse zamanda yolculukla geri gitmişiz gibi," dedi.

"Bir bakıma öyle. Çay ormandan geliyor. Kaynağıyla burası arasında tek bir çiftlik bile yok; su yağmur kadar temiz. Belki de ilk akmaya başladığı günkü gibi temiz.

Allie, Noah'a doğru eğildi. "Söylesene Noah, birlikte geçirdiğimiz yazdan aklında en çok kalan ne?"

"Hepsi."

"Özellikle hatırladığın bir şey yok mu?"

"Hayır," dedi Noah.

"Hatırlamıyor musun?"

Noah biraz sustuktan sonra alçak ve ciddi bir sesle cevap verdi.

"Hayır, yanlış anladın, düşündüğün gibi değil. Hepsi hatırlıyorum dediğimde ciddiydim. Birlikte olduğumuz her anı hatırlıyorum ve hepsi de harikaydı, aralarından daha özel bir anı seçmekte zorlanıyorum. Kursesiz bir yazdı; herkes öyle bir yaz geçirmeli. Anılarımızın birini diğerinden nasıl üstün tutabilirim?"

"Şairler çoğunlukla, aşkı asla kontrol edemediğimiz bir duygu, aklımıza, mantığımıza baskın çıkan bir şey

olarak tanımlıyorlar. Benim için de böyleydi. Sana âşık olmayı tasarlamamıştım; senin de tasarladığını sanmıyorum. Ama karşılaştığımızda ikimizin de bize olanları kontrol edemediğimiz ortadaydı. Aramızdaki farklara rağmen birbirimize âşık olduk ve ortaya olağanüstü ve çok güzel bir şey çıktı. Bana göre, böyle bir âşk bir kere yaşanır. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz her an hafıza kazanmıştır. Bir saniyesini bile unutmayacağım."

Allie, Noah'ın yüzüne bakıyordu. Hiç kimse ona daha önce böyle bir şey söylememişti. Hem de hiç. Ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Seni rahatsız ettiysem özür dilerim, Allie. Niyetim bu değil. Ama o yaz aklımdan hiç çıkmadı ve muhtemelen hiç çıkmayacak. Asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum, ama bu sana karşı olan hislerimi değiştirmiyor."

Allie alçak sesle konuştu. Heyecanlandığını hissediyordu.

"Rahatsız olmadım Noah... Sadece böyle şeyleri daha önce hiç duymadığım içindi. Söylediklerin çok güzel şeyler, yalnızca bir şair senin gibi konuşabilir. Dediğim gibi, sen tandığım tek şairsin."

Huzurlu bir sessizlik oldu. Uzaklardan bir kartal sesi geldi. Kıyıya yakın bir yerde bir dubar sudan fırladı. Kayık küreklerin ritmik hareketleriyle hafifçe sallanıyordu. Rüzgâr durmuş, bulutlar daha da kararmıştı. Kano bilinmeyen bir yere doğru ilerliyordu.

Allie her sesin, her düşüncenin, her şeyin farkındaydı. Harakete geçen duyuları ona büyük bir zindelik veriyordu. Akli son birkaç hafta içinde olanlara gitti. Buraya gelmenin ona verdiği heyecanı hatırladı. Gördüğü gazete haberinin şokunu, uykusuz geçen geceleri ve gündüz-

leri nasıl sinirli olduğunu hatırladı. Dün bile, korkmuş, kaçmak istemişti. Şimdiyse bütün o gerginlik gitmiş, yerini başka bir şey almıştı. Bu eski, kırmızı kanonun içinde sessiz yol alırken, durumundan memnundu.

Buraya geldiği için tuhaf bir tatmin duyuyor, Noah'ın tam tahmin ettiği gibi adam olmasına seviniyordu. Ne olursa olsun sonsuza kadar böyle hissedecekti. Geçmiş birkaç yıl içinde savaş, zaman ve hatta para tarafından mahvedilmiş insanlar görmüştü. İçten gelen tutkulara direnmek güç istiyordu ve Noah bunu yapmayı başarmıştı.

Dünya çalışanların dünyasıydı, şairlerin değil. İnsanlar Noah'ı anlamakta zorluk çekiyordu. Amerika büyük bir sarsıntı içindeydi, gazeteler bunları yazıyordu ve herkes savaşın acılarını geride bırakma telaşı içindeydi. Allie bunun nedenini anlıyordu, ama insanlar çok aceleciydi. Lon gibileri, uzun çalışma saatlerinden sonra elde edilen kârlar peşindeyken, hayatın güzelliklerini bir kenara bırakıyorlardı.

Raleigh'dekilerden hangisi bir evi tamir etmekle uğraşırdı? Ya da kim Whitman veya Eliot okur, zihindeki imgeleri yakalamaya çalışır, ruhun derinliklerine inmeye çabalar veya bir kanonun ön kısmında şafağı yakalamaya çalışırdı? Toplumu yönlendiren şeyler böyle şeyler değildi, ama Allie bunların önemsenmemesine de karşıydı. Böyle şeyler hayatı yaşanılır kılıyordu.

Allie'ye göre, resim yapmak da böyle bir şeydi. Bunu buraya geldikten sonra fark etmişti. Daha doğrusu hatırlamıştı. Güzellik yaratmak gibi bir şeyi unutmuş olduğu için kendine tekrar lanet okudu. Hayatının amaçlarından biri de resim yapmaktı; artık bundan emindi. Bu sabahki duyguları düşüncesini doğruluyor-

du. Ne olursa olsun, resim yapmaya yeniden başlayacaktı. Adamakıllı bir girişim, kim ne derse desin.

Resim yapmasını Lon teşvik eder miydi? Ona, çıkmaya başladıklarından birkaç ay sonra bir resmini göstermişti. Soyut bir çalışmaydı ve düşünce uyandırmak için yapılmıştı. Bir bakıma Noah'ın şöminesinin üzerinde duran resme benziyordu, Noah'ın tamamen anladığı resme. Belki biraz daha az tutkuyla yapılmıştı. Lon uzun uzun resme bakmış, incelemiş sonra da ne anlama geldiğini sormuştu. Allie cevap verme zahmetine girmemişti.

Sonra, haksızlık yaptığını düşünerek başını salladı. Lon'u seviyordu ve hep sevmişti. Onun da farklı özellikleri vardı. Noah olmayabilirdi, ama iyi bir adamdı, her zaman evlenebileceği biri. Lon ile birlikteyken sürprizler olmazdı; geleceğin ne getireceğini bilmenin rahatlığı vardı. Lon iyi bir koca, o da iyi bir eş olurdu. Dostlarına ve ailesine yakın güzel bir yuvası, çocukları, toplumda saygın bir yeri olurdu. Bu, her zaman hayalini kurduğu, arzu ettiği yaşamdı. Bunu sevgi dolu bir ilişki olarak tanımlayamazdı. Ancak uzun süre önce, bir birliktelik için, hatta evlilik için bunun gerekli olmadığına inandırmıştı kendini. Tutku zaman içinde kaybolur, geriye arkadaşlık ve uyum kalırdı. Lon ile Allie bu durumdaydılar. Allie şimdiye kadar bunun yeterli olduğunu düşünmüştü.

Ama Noah'ın kürek çekişini seyrederken, bu önyargısını sorguladı. Noah'ın yaptığı her şeyde erkeksi bir hava vardı. Zaman zaman kendini nişanlı bir kadının düşünmemesi gereken şeyleri düşünür bulmuştu. Ona bakmamaya çalışıyordu, ama Noah'ın hareketleri, gözlerini sudan kaçırmasını imkânsız kılıyordu.

"İşte geldik," dedi Noah kanoyu kıyıdaki ağaçlara doğru çevirerek.

Allie farklı bir şey görmeyerek çevresine bakındı. "Nerede?"

"Burada," dedi Noah devrilmiş eski bir ağaç gövdesini göstererek. Arkada dikkatli bakmadıkça fark edilmeyen bir açıklık vardı.

Noah kanoyu ağaçların çevresinden dolaştırırken, başlarını çarpmamak için ikisi de eğilmek zorunda kaldılar.

"Gözlerini kapa," diye fısıldadı Noah. Allie elleriyle yüzünü kapadı. Sudaki hareketliliği ve kanonun ilerleyişini hissedebiliyordu.

"Tamam," dedi Noah kürek çekmeyi bıraktıktan sonra. "Gözlerini açabilirsin."

Kuşular ve Fırtınalar

Brices Çayı'nın oluşturduğu küçük bir gölün ortasındaydılar. Büyük değildi, çapı yüz metre kadar vardı. Allie, burasının daha birkaç saniye önce bile nasıl olup da görünmediğine şaşıtı.

Olağanüstü bir manzaraydı. Tundra kuşuları ve Kanada kazları her yeri kaplamıştı; hem de binlercesi. Bazı yerlerde o kadar çok kuş bir aradaydı ki, su görünmüyordu. Uzaktan kuşular buzdağları gibi görünüyordular.

Allie sonunda, "Noah," dedi yumuşak bir sesle, "çok güzel."

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden birlikte kuşları seyrettiler. Noah yumurtadan yeni çıkmış ve diğerlerine ayak uydurmaya çalışan birkaç yavru gösterdi.

Noah, kanoyu ilerlettikçe her yeri kuş sesleri kaplıyordu. Çoğu zaman kuşlar kanodakileri görmezden geliyordu. Kıpırdamaya zahmet edenler kanonun yoluna çıkanlardı. Allie uzanıp en yakınında olanlara dokundu. Kuşların yumuşak tüyleri parmaklarının arasındaydı.

Noah, çantaya koyup getirdiği ekmeği çıkarıp Allie'ye verdi. Allie yavruları kayırarak, kuşlara ekmek attı. Daireler çizerek ekmek arayan yavruları gördükçe gülüyor ve neşeleniyordu. Uzaklarda bir yerlerde şimşekler çakmaya başlayınca kadar orada kaldılar. Uzaklardan gelen sesin şiddetini duyunca gitme zamanının geldiğini anlamışlardı.

Noah, kanoyu tekrar çayın akıntısına çıkardı. Öncekinden daha hızlı kürek çekiyordu. Allie ise hâlâ gördüğünün etkisindeydi.

"Burada ne yapıyorlar, Noah?"

"Bilmiyorum. Kuzeydeki kazların her kış Matamuskeet Gölü'ne göçtüklerini biliyorum. Sanırım bu sefer buraya geldiler. Nedenini bilmiyorum. Belki erken gelen tipinin bununla ilgisi vardır. Belki her zamanki rotalarından çıkmışlardır. Ama yollarını bulurlar."

"Kalmayacaklar mı?"

"Sanmam. İçgüdülerine göre hareket ederler ve burası onların konakladıkları yer değil. Kazların bazıları kışı burada geçirebilir, ama kuğular Matamuskeet'e geri gidecektir."

Noah, gökyüzünü kara bulutlar kaplarken, bütün gücüyle kürek çekiyordu. Az sonra yağmur yağmaya başladı. Önce hafiften çiselemeye, sonra gittikçe şiddetlenmeye başladı. Şimşek... ara... tekrar gök gürültüsü. Gök gürültüsünün şiddeti şimdi biraz daha artmıştı. Ses en fazla altı yedi mil uzaktan geliyordu. Yağmur arttıkça Noah hızlanıyor, kasları daha fazla kasılıyordu.

Damlalar irileşmişti.

Yağıyordu...

Rüzgârla birlikte...

İri ve sert damlalar... Noah kürekleri çekiyor...

Gökyüzüyle yarışıyor... Yine de yağmurdan kaçamıyor... kendine lanet okuyor... Doğa Ana'ya yeniliyor...

Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Allie, ağaçların üzerinden ısıklar çalarak esen batı rüzgârının savurduğu damlaların neredeyse yer çekimini hiçe sayarcasına, yatay bir çizgide düşüşünü izliyordu. Gökyüzü daha da karardı. Yağmur bulutlarındaki koca, ağır damlalar hızla yeryüzüne iniyordu. Kasırga damlaları.

Allie yağmurun keyfini çıkarıyordu, damlaların yüzüne vurması için başını geriye attı. Elbisesi birazdan sırlıklam olacaktı, ama umrunda değildi. Noah'ın bunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Büyük ihtimale etmişti.

Elleriyle, ıslanmış saçlarını geriye doğru sıvazladı. Yağmurda ıslanmak harika bir duygu veriyordu, her şey çok güzeldi. Gök gürültüsüne rağmen Noah'ın zorlu nefes alışını duyabiliyordu. Bu ses, yıllardır duymadığı cinsel duygularını uyandırdı.

Tam tepelerine bir bulut gelmiş, yağmur daha da şiddetlenmişti. Allie hiç böylesini görmemişti. Kuru kalmaya çalışmaktan vazgeçip gökyüzüne bakarak güldü. Böylece Noah'nın endişesini azalttı. Noah onun bu duruma tepkisinin ne olacağını önceden bilmiyordu. Gerçi buraya gelmelerine karar veren oydu ama böyle bir fırtınaya yakalanabileceklerini tahmin ettiğini sanmıyordu.

Birkaç dakika sonra iskeleye vardılar. Noah, Allie'nin inebilmesi için kanoyu iyice yanaştırdı. Allie'nin çıkmasına yardım ettikten sonra kanoyu kıyıya, akıntıdan uzak bir yere çekip her ihtimale karşı iskeleye bağladı. Bir dakika daha yağmurda kalması bir şey fark ettirmeyecekti.

Kanoyu bağlarken Allie'ye baktığında bir an nefesi kesildi. İnanılmayacak kadar güzeldi. Yağmurdan hiç rahatsız olmamış gibiydi, kendisini bekliyor, kendisini izliyordu. İslanmamak için bir çaba sarfetmiyor, yağmurdan kaçmıyordu. Giysinin ince kumaşı vücuduna sıkı sıkı yapışmış, bütün hatlarını ortaya çıkarmıştı. Yağmur soğuk değildi, ama göğüslerinin uçları dimdik olmuş, dışarı fırlamıştı. Noah birtakım duygularının kabardığını hissetti ve içinden geçenlerden utanarak başka tarafa dönüp, kendi kendine söylendi. İyi ki sesi yağmurdan duyulmuyordu. İşini bitirip ayağa kalkınca Allie'nin elini tutması onu şaşırttı. Sağanağa rağmen eve girmekte acele etmediler. Noah geceyi Allie ile geçirmenin nasıl olacağını düşünüyordu.

Allie de Noah'ı düşünüyordu. Ellerin sıcaklığını vücudunda hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyor, düşündükçe nefesi kesiliyordu.

O an, buraya geldiğinden beri bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Tam zamanını kestiremiyordu: Dün yemekten sonra mı, kanoda mı, kuğuları gördüklerinde mi, yoksa şimdi el ele tutuştuklarında mı?... Noah Taylor Calhoun'a yeniden âşık olmuştu. Belki de onu sevmeye hiç ara vermemişti.

Tedirginlik duymuyorlardı. Birlikte kapıdan girip, holde bir süre elbiselerinden damlalar süzülerek durdular.

"Yedek giyecek getirmiş miydin?"

Allie duygularının yüzünden anlaşılıp anlaşılmadığını düşünerek başını iki yana salladı.

"Sanırım sana giyecek bir şeyler bulabilirim. Biraz büyük olur, ama en azından sıcak tutar."

"Fark etmez," dedi Allie.

"Birazdan gelirim."

Noah botlarını çıkarıp hızla üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra döndü. Bir kolunda uzun kollu bir gömlek ve pamuklu bir pantolon diğerinde mavi bir gömlek ve bir kot vardı.

"İşte," dedi. Uzun kollu gömleği ve pantolonu Allie'ye uzattı. "Yukarıdaki yatak odasında üstünü değiştirebilirsin, duş almak istersen banyoda havlu da var."

Allie gülümseyerek teşekkür edip yukarı çıktı. Noah'ın bakışlarını hissedebiliyordu. Yatak odasına girdi, kapıyı kapatıp eşyaları yatağın üstüne koyduktan sonra üstündeki her şeyi çıkardı. Dolaba gidip bir askı buldu, sonra elbisesini ve iç çamaşırlarını asıp, parkelere su damlamasın diye ıslak eşyalarını banyoya götürdü. Noah'ın odasında çıplak dolaşmaktan gizli bir heyecan duyuyordu.

Yağmurda o kadar kaldıktan sonra canı duş almak istemiyordu. Tenindeki yumuşak his hoşuna gitmişti, ilkel insanların nasıl yaşadığını hayal etti. Onlar da Noah gibi son derece doğaldı. Giyinip aynada kendine baktı. Pantolon büyük gelmişti, ama gömleği içine sıkıştırıp, paçalarını kıvrınca sorun çözümlendi. Gömleğin yakası biraz eprimişti ve neredeyse bir omzundan aşağı sarkacaktı, üstündeki duruşu hoşuna gitmişti. Gömleğin kollarını neredeyse dirseklerine kadar kıvrıdı. Etajerden bir çift çorap alıp ayaklarına geçirdi ve banyoya saçlarını taramaya gitti.

Islak saçlarını sadece dağınıklığını düzeltecek kadar tarayıp omuzlarına bıraktı. Aynaya bakarken birkaç toka getirmiş olmayı diliyordu.

Ve biraz da rimel. Ama ne yapabilirdi? Kirpiklerinde hâlâ sabah sürdüğünden biraz kalmıştı. Elinden geldiğince banyodaki sabun bezlerinden biriyle yüzüne çekidüzen verdi.

İşini bitirince aynada kendine alıcı gözüyle baktı. Her şeye rağmen güzel görünüyordu. Alt kata indi.

Noah oturma odasında şöminenin başına çökmüş, ateşi canlandırmaya çalışıyordu. Allie'nin geldiğini görmedi. Allie de onun çalışmasını seyretmeyi sürdürüyordu. O da giysilerini değiştirmişti ve iyi görünüyordu. Islak saçları yakasını biraz geçecek şekilde geniş omuzlarına doğru iniyordu.

Ateşi körüklüyor, odunların yerlerini değiştirip çalı çırpı ekliyordu. Allie kapının pervazına dayanıp bacaklarını çapraz kavuşturmuş, Noah'ı seyretmeye devam ediyordu. Birkaç dakika içinde ateş alevlendi. Noah kalan odunları düzeltmek için döndüğünde göz ucuyla onu gördü. Hemen ona doğru döndü.

Allie erkek kıyafetleri içinde bile güzeldi. Az sonra utangaç bir tavırla odunları dizmeye devam etti.

"Geldiğini duymadım," dedi duygularını gizlemeye çalışarak.

"Biliyorum. Duyman da gerekmezdi." Allie, Noah'ın ne düşündüğünü biliyordu, onun bu kadar genç görünmesinin de kendisini keyiflendirdiğini hissetti.

"Ne zamandır oradasın?"

"Birkaç dakikadır."

Noah ellerini pantolonuna sildi, sonra mutfağı gösterdi. "Çay ister misin? Sen yukardayken su koydum." Aklının karışmasını engelleyecek, havadan sudan sözler. Ama Allah kahretsin, Allie'nin bakışları...

Allie birkaç saniye düşündü. Noah'ın kendisine na-

sıl baktığını görüp, eski içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetti.

"Daha sert bir şey yok mu, yoksa içmek için çok mu erken?"

Noah gülümsedi. "Kilerde biraz burbon olacak. Sen-ce uygun mu?"

"Harika."

Noah mutfağı yöneldi. Allie onun ıslak saçlarını düzelttiğini seyrederken gözden kayboldu.

Şiddetli bir gök gürültüsüyle sağanak yeniden başladı. Allie yağmurun çatıda çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Canlanan alevler odayı aydınlatmaya başlamıştı. Pencereden gri gökyüzünün bir saniyeliğine aydınlandığını gördü, ardından büyük bir gürültü koptu. Bu sefer daha yakında.

Holden bir şilte alıp şöminenin önündeki halının üzerine oturdu. Bağdaş kurup altındaki şilteyi düzeltti ve dans eden alevleri izlemeye koyuldu. Noah geri dönüp, Allie'ye baktı ve gidip yanına oturdu. Elindeki bardakları yere bırakıp biraz burbon koydu. Dışarı gittikçe kararıyordu.

Gök yine gürlledi. Fırtına çıldırmış, yağmur damlaları dört bir yana saçılmaktaydı.

"Ne fırtına," dedi camdan süzülen suları seyrederken. Allie ile yan yanaydılar. Birbirlerine değmiyorlardı, ama Noah Allie'nin göğsünün her nefeste inip kalkmasını yan gözle izleyerek onun vücuduna dokunmayı hayal ediyor, bir kere daha kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Böyle havalardan hoşlanırım," dedi Allie içkisinden bir yudum alarak. Şimşekli gök gürültülerini hep sevmişimdir. Küçüklüğümden beri."

"Neden?" Noah rasgele konuşuyor, dengesini korumaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum. Fırtınalar bana hep romantik gelmiştir."

Bir an sustu. Noah, alevlerin onun zümrüt rengi gözlerinde parıldamasını seyrediyordu. Sonra Allie, "Ben gitmeden birkaç gece önce, birlikte oturup fırtınayı seyretmiştik, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Elbette."

"Eve gittikten sonra hep onu düşündüm. Senin o geceki halini hiç unutmadım. Seni hep o şekilde hatırladım."

"Çok değişmiş miyim?"

Allie burbondan bir yudum daha aldı, içinin ısındığını hissetti. Cevap verirken Noah'ın eline dokundu.

"Pek değil. Benim hatırladığım özelliklerin aynı. Tabii, yaşın ilerlemiş, pek çok yılı geride bırakmışsın ama, gözlerinde hâlâ aynı parıltı var. Hâlâ şiir okuyor ve nehirlerde kürek çekiyorsun ve sende savaşın bile yok edemediği ince duygular var."

Noah onun sözlerini düşünürken, Allie'nin, elini başparmağıyla daireler çizerek okşadığını fark etti.

"Allie, bana o yazdan neler hatırladığımı sormuştun. Sen ne hatırlıyorsun peki?"

Allie'nin cevap vermesi biraz zaman aldı. Sesi sanki başka bir yerden geliyordu.

"Seviştığımızı hatırlıyorum. Aklımda en çok bu kalmış. Sen ilktin ve hayal ettiğimden çok daha güzeldi."

Noah burbondan bir yudum aldı. Gözünde canlanan anılar yine eski duygularını uyandırmıştı. Birdenbire başını salladı. Bu, yeterince çetindi. Allie devam etti.

"Başlangıçta korkudan titrediğimi ve çok heyecanlandığımı hatırlıyorum. Senin ilk oluşuna memnunum. Bunu birlikte paylaştığımız için memnunum."

"Ben de."

"Sen de benim kadar korkmuş muydun?"

Noah konuşmadan başını eğerek salladı. Onun bu dürüst hali Allie'yi gülümsetti.

"Anlamıştım. Sen hep utangaçtın; özellikle önceleri. Erkek arkadaşım olup olmadığını sormuş, olduğunu söyledikten sonra, benimle pek az konuşmuştun."

"İkinizin arasına girmek istemiyordum."

"Ama sonunda girdin, tüm iyi niyetine rağmen," dedi gülümseyerek. "Ve ben hiç şikâyetçi değilim."

"Ona bizden ne zaman söz ettin?"

"Eve dönünce."

"Zor oldu mu?"

"Hiç zor olmadı. Sana âşıktım."

Allie, Noah'ın elini sıkıp bıraktı ve ona sokuldu. Koluna girip, başını omzuna yasladı. Noah onun kokusunu duyabiliyordu, yağmur kadar yumuşak, sıcak. Allie alçak sesle devam etti:

"Festivalden sonra eve dönüşümüzü hatırlıyor musun? Beni tekrar görmeyi isteyip istemediğini sormuştum. Sadece başını sallayıp hiçbir şey söylememiştin. Pek inandırıcı değildin."

"Daha önce senin gibi birisiyle hiç tanışmamıştım. Elimde değildi. Ne diyeceğimi bilemiyordum."

"Biliyorum. Hiçbir şeyi saklayamazdın. Gözlerin seni hep ele veriyordu. Gördüğüm en güzel gözler seninkilerdi."

Allie sustu, başını Noah'ın omzundan kaldırıp doğru gözlerinin içine baktı. Sözüne devam ederken

adeta fısıldıyordu. "Sanırım hiç kimseyi seni o yaz sevdiğim kadar sevmedim."

Yine şimşek çaktı. Gök gürlemeden önceki sessizlik anında göz göze geldiler. Aralarındaki on dört yıl telafi etmeye çalışıyorlardı. İkisi için de dünden beri bazı şeyler değişmişti. Gök gürültüsüyle beraber Noah içini çekerek başını Allie'den pencereye doğru çevirdi.

"Keşke sana yazdığım mektupları okuyabilseydin," dedi.

Allie uzun bir süre konuşmadı.

"Bu konuda yalnız değilsin, Noah. Sana söylemedim, eve döndükten sonra ben de sana bir düzine mektup yazdım, ama hiçbirini göndermedim."

"Niye?" Noah şaşırmişti.

"Galiba çok korkuyordum."

"Neden?"

"Belki de aramızdakilerin görüldüğü kadar gerçek olmamasından. Belki beni unutmuşsundur diye."

"Böyle bir şey asla olmaz. Düşünemiyorum bile."

"Artık biliyorum. Sana baktığım zaman anlıyorum. Ama eskiden her şey farklıydı. Anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Genç bir kızın çözemeyeceği şeylerdi bunlar."

"Ne demek istiyorsun?"

Allie duraksayıp düşüncelerini topladı.

"Senden hiç mektup alamayınca, ne düşüneceğimi bilemedim. O yaz olanlar hakkında en iyi arkadaşımla konuştuğumu hatırlıyorum. Senin istediğini aldığını, yazmamana hiç şaşırmadığını söyledi. Senin onun söylediği gibi biri olmadığını düşünüyordum, hiçbir zaman da senin öyle biri olduğuna inanmadım. Ama

aramızdaki farklılıklar üzerinde söylenenleri düşündükçe, o yazın senin için olan anlamının, benim için olan anlamından daha az olabileceğinden kuşkulandım... Ben bunları düşünürken Sarah'dan bir mektup aldım. Senin New Bern'den ayrıldığını yazıyordu."

"Fin ve Sarah nereye gittiğini biliyor..."

Allie elini kaldırıp onu durdurdu. "Biliyorum, ama hiç sormadım. New Bern'den yeni bir hayata, benim olmadığım bir hayata başlamak için ayrıldığını düşünüyordum. Beni hiç aramamanın nedeni başka ne olacak ki? Neden mektup yazmamış veya telefon etmemiş ya da beni görmek için gelmemiştin?"

Noah cevap vermeden başka tarafa baktı. Allie devam etti:

"İşin iç yüzünü bilmiyordum. Zamanla acım biraz azaldı ve her şeyi olurlarına bırakmanın daha kolay olacağını düşündüm. Birkaç yıl boyunca tanıştığım her çocukta seni aradım. Duygularım yoğunlaşınca sana mektup yazıyordum, ama yüz yüze kalabileceğim tatsız gerçeklerin korkusuyla onları hiç göndermedim. Artık sen yeni bir hayatı sürdürüyordun ve senin başka birini sevdiğini düşünmek bile istemiyordum. İkimizi o yazdaki halimizle hatırlamak istiyordum. Bunu yitirmek istemiyordum."

Bu sözleri o kadar tatlı ve masum bir ifadeyle söylemişti ki, Noah onu öpmek istedi, ama öpmedi. Dürtüleriyle savaşıp onları bastırdı. Allie'nin istediğinin bu olmadığını biliyordu. Yine de dokunuşları çok hoşuna gidiyordu...

"Sana en son mektubu birkaç yıl önce yazdım. Lon'la tanıştıktan sonra, babana nerede olduğunu so-

ran bir mektup gönderdim. Ama seni görmeyeli çok olmuştu. Babanı burada bulacağımın bile emin değilim. Savaş başlayınca . . .”

Allie'nin sesi usulca yavaşladı. Düşüncelere dalarak bir süre sessiz kaldılar. Noah en sonunda sessizliği bozmadan önce, bir şimşek gökyüzünü aydınlattı.

“Keşke o mektubu gönderseydin.”

“Neden?”

“Sadece senden haber almak için, neler yaptığını öğrenmek için.”

“Hayal kırıklığına uğrayabilirdin. Hayatım pek ilgi çekici değil, tam olarak senin hatırladığın kişi de değilim.”

“Hatırladığımdan daha iyisin, Allie.”

“Çok tatlısın, Noah.”

Noah söylemek istediklerini içinde tutarsa, on dört yıl boyunca yaptığı gibi, kendine hâkim olabileceğini biliyordu. Ama bir şeyler onu ele geçirmişti. Kendini bırakıp uzun zaman önce yaşadıklarını tekrar yaşayabileceği umuduyla konuştu.

“Bunları tatlı olduğum için söylemiyorum. Söylüyorum, çünkü seni seviyorum, hep sevdim. Tahmin edebileceğinden de fazla.”

Odunlardan biri çatırdadı. Neredeyse tamamen yanıp bitmiş korlardan bacanın içine kıvılcıklar yükseldiğini gördüler. Ateşe odun atmak gerekiyordu, ama ikisi de hareketsizdi.

Allie bir yudum daha burbon içince etkisini hissetmeye başladı. Ama Noah'a daha sıkı tutunup, onun sıcağını hissetmesini sağlayan sadece alkolün etkisi değildi. Pencereden dışarıya baktı, bulutların koyulaşmakta olduğunu gördü.

“Ateşi canlandırayım,” dedi Noah, düşünmek istiyordu. Allie onu bıraktı. Noah şömineye gidip paravanı açtı ve birkaç odun ekledi, maşayla ateşi düzeltip odunların tutuşmasını sağladı.

Alevler canlanınca Allie'nin yanına döndü. Allie tekrar Noah'a sokulup, başını yine onun omzuna yasladı. Hiç konuşmadan Noah'ın göğsünü okşamaya başladı. Noah yaklaşıp Allie'nin kulağına fısıldadı.

“Bu bana eski halimizi hatırlatıyor. Gençliğimizi.”

Allie de aynı şeyi düşünerek gülümsedi. Birbirlerine sarılıp alevleri ve dumanı seyrettiler.

“Hiç sormadın, Noah, ama bilmeni istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

Allie'nin sesi şefkatliydi.

“Başka biri olmadı, Noah. Sen sadece birlikte olduğum ilk erkek değil, aynı zamanda tek erkeksin. Senin de aynı şeyi söylemeni beklemiyorum, sadece bilmeni istedim.”

Noah başka tarafa döndü, bir şey söylemedi. Allie ateşi izlerken içinin ısındığını hissetti. Elini Noah'ın gömleğinin altında sıkı ve sert adaleleri üzerinde gezdiriyordu.

Son kez görüştüklerini düşünerek, birbirlerine bu şekilde sarıldıkları o anı hatırladı. Neuse Nehri'nin sularını tutan bir duvarın üzerinde oturmuşlardı. Allie birbirlerini bir daha göremeyeceklerini düşünerek ağlıyor, bir daha nasıl mutlu olacağını bilemiyordu. Noah, bir şeyler söylemek yerine Allie'nin eline bir not sıkıştırmıştı. Eve dönerken bu notu okumuş ve saklamaya karar vermişti. Zaman zaman çıkarıp okuyordu. Bir bölümünü en az yüz kez okumuştı. Her nedense o an-

da aklından notta yazılı olanlar geçiyordu. Şöyle diyordu:

Ayrılmamızın bu kadar acı vermesinin nedeni, ruhlarımızın birleşmiş olması. Belki her zaman öyleydiler ve ebediyyen ayrılmayacaklar. Belki bundan önce binlerce hayat yaşadık ve her birinde de birbirimizi bulduk. Belki de her seferinde aynı nedenlerle ayrılmaya zorlandık. Bu, şu anlama geliyor: Bu hem geçmiş binlerce yıl için bir son elveda, hem de gelecek binlerce yılın başındaki ilk elveda.

Sana baktığımda, güzelliğini ve zerafetini görüp, yaşadığın her hayatla daha da güçlendiğini anlıyorum. Bundan önceki bütün yaşamlarımın seni aramakla geçtiğini biliyorum. Senin gibi birini değil, yalnız ve yalnız seni aramakla. Çünkü ruhlarımız birleşmeye, fakat ikimizin de anlamadığı bir nedenden, bedenlerimiz ayrılmaya mahkûm.

Sana her şeyin artık düzeleceğini söyleyebilmeyi çok isterdim, ama şimdilik yalnızca bunun için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyleyebilirim. Ama yeniden görüşmesek ve bu gerçek bir veda olsa bile başka bir yaşamda yeniden karşılaşacağımızdan eminim. Birbirimizi yine bulacağız ve belki o zaman yıldızlarımız birbiriyle buluşacak ve birbirimizi yalnızca o zaman için değil, birlikte geçirdiğimiz bütün zamanlar için seveceğiz.

“Acaba,” diye düşünüyordu, “acaba doğru mu söyledikleri?”

Hiçbir zaman umudunu yitirmedi. Noah’ın sözünde duracağını umuyordu. Bu umut zor zamanlarda

hep yanında olmuştu. Ama burada oturması, ayrılığın kaderleri olduğu teorisini doğrular gibi görünüyordu. Tabii yıldızlar hâlâ birbirleriyle buluşmamışsa...

Belki de buluşmuşlardı, ama bunu düşünmek istemiyordu. Onun yerine Noah’a daha da yaklaşıp onun sıcaklığını, kendisini saran kolunun gücünü hissetti. Vücudu ilk tanıştıkları günkü gibi, aynı umutla titriyordu.

Burada bulunmak çok doğru görünüyordu. Her şey çok doğru görünüyordu. Ateş, içkiler, fırtına... Daha mükemmel olamazdı. Ayrı kaldıkları yılların artık önemi yokmuş gibiydi.

Dışarda şimşekler çakıyor, kor halindeki odunlardan etrafa sıcaklık yayılıyordu. Ekim yağmuru camları takırdatarak diğer bütün sesleri bastırıyordu.

O anda on dört yıldır karşı koydukları her şeyin dizginlerini bıraktılar. Allie başını Noah’ın omzundan kaldırıp ona buğulu gözlerle baktı, Noah da onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Allie parmaklarıyla Noah’ın yüzünü usulca okşuyordu. Noah biraz daha sokulup Allie’yi tekrar öptü, Allie de aynı yumuşaklıktaki bu öpücüğe karşılık verdi. Yıllar süren ayrılık tutkuya dönüşüyordu.

Noah parmaklarını Allie’nin kollarında yavaşça, usulca gezdirirken, Allie gözlerini kapadı ve dudaklarını araladı. Noah aşkının boynunu, yanaklarını, gözkapaklarını öpüyor, dudaklarının nemi öptüğü yerlerde değişik bir his bırakıyordu. Allie, Noah’ın elini tutup göğsüne götürdü ve gömleğin ince kumaşı üzerinden hafifçe dokunuşu boğazında bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu.

Allie geri çekildiğinde rüyada gibiydi. Şöminedeki

ateşin ışığı yüzünü kızıla boyamıştı. Hiç konuşmadan Noah'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Noah onu izliyor, nefes alışlarını dinliyordu. Her düğmeyi açışında parmaklarının tenine değişimini hissediyordu. Allie bütün düğmeleri açınca hafifçe gülümsedi. Ellerini gömlekten içeri sokup yumuşak dokunuşlarla Noah'ın sıcak vücudunu keşfetmeye başladı. Allie eğilip boynunu hafifçe öperek Noah'ın gömleğini sıyırdı. Noah'ın kolları arkada, hareketsiz kalmıştı. Allie başını geriye atıp, kollarını kurtaran Noah'ın kendisini öpmesine fırsat verdi.

Noah ellerini usulca uzatıp Allie'nin gömleğinin altına soktu ve onu çekip çıkarmadan önce parmaklarını Allie'nin karnında gezdirdi. Noah göğüslerinin arasını öperken, Allie'nin nefesi kesilmişti. Noah sırtını, kollarını, omuzlarını okşarken sınımsız vücutlarını birbirine yapıştırdılar. Allie, Noah'ın boynunu öperken, Noah giysilerin geri kalanını çıkarıyordu. Bir zamanlar yaşadıklarının etkisiyle titreyen vücutlarının birleşmesi sanki ağır çekimde gerçekleşiyordu.

Noah dudaklarını Allie'nin boynunda gezdirirken, elleri de yumuşak, sıcak teninde dolaşıyordu. Allie inanılmaz ölçüde güzeldi. Saçları alev ışığında pırıl pırıldı. Yumuşak, pürüzsüz teni şöminenin ışığıyla aydınlanmıştı.

Ateşin yanında yere uzandılar. Sıcak, sanki havayı ağırlaştırmıştı. Noah yumuşak bir hareketle Allie'nin üzerine çıktı. Dizleri Allie'nin kalçalarının iki yanındaydı. Allie yukarı uzanıp çenesini, boynunu öptü. Nefes nefeseydi. Ellerini Noah'ın saçlarında gezdiriyordu. Noah'ın kolları kaskatıydı. Allie ayartıcı bir bakışla onu kendine doğru çekti, Noah direniyordu. Sonra yavaş

yavaş alçalıp vücudunu Allie'ye değdirdi. Allie'nin çıkardığı yumuşak sesleri dinleyip onu öpüyordu.

Allie dayanamayacak hale gelinceye kadar devam etti. En sonunda birleştiklerinde Allie yüksek sesle bir çığlık atarak Noah'ın vücuduna sınımsız sarıldı. Yüzünü onun boynuna gömerek, gücünü ve zerafetini, kaslarını ve ruhunu hissetti.

Gözlerini açıp odanın loş ışığında Noah'ın güzel vücudunu seyretti. Vücudunu kaplayan boncuk boncuk terlerin, göğsüne dışardaki yağmur gibi düşmesinin keyfini çıkardı. Her damla terle, her nefeste yaşamındaki sorumlulukların ve yasakların birer birer uçup gidişine tanık oldu.

Allie, daha önce hiç bilmediği bir duyguyla ödüllendiriliyordu. Onun altında titrerken ve nefesini tutmaya çabalarırken, vücudunu bir sıcaklık kaplıyor ve bu bir an sona eriyor sonra tekrar başlıyordu. Gücü neredeyse tükenmişti, ama yağmur durup güneş battıktan sonra bile onu sevmeyi sona erdirmek istemiyordu.

Günü, birbirlerinin kollarında, ateşin yanında defalarca sevişerek geçirdiler. Arada durup alevlerin kıvrımlarını seyreliyorlardı. Noah bazen, en sevdiği şiirleri okuyor, Allie gözleri kapalı dinliyor, sanki kelimeleri hissediyordu. Sonra tekrar birleşiyorlardı. Noah öpücüklerin arasında sevgi sözükleri fısıldıyordu.

Bütün akşam devam edip, ayrı kaldıkları yılların acısını çıkardılar ve o gece birbirlerinin kollarında uyudular. Noah ara sıra uyanıp Allie'nin yorgun vücudunu seyreliyor, dünya birdenbire gözüne kusursuz görünüyordu.

Şafak sökerken Allie gözlerini kırparak açtı. Elini uzatıp kendisini seyreden Noah'ın yüzüne dokundu;

gölümsüyordu. Noah konuşmaması için, parmaklarıyla Allie'nin dudaklarına yumuşak bir şekilde dokundu, uzunca bir süre sadece birbirlerine baktılar.

Noah'ın boğazındaki yumru kaybolunca, Allie'nin kulağına fısıldadı: "Sen ettiğim tüm duaların karşılığı-sın, sen bir şarkısın, bir rüya, bir fısıltısın ve bu zamana kadar sensiz nasıl yaşadığımı anlamıyorum. Seni çok seviyorum, tahmin edebileceğinden kat be kat fazla. Hep sevdim, hep seveceğim."

"Oh, Noah," dedi Allie onu kendisine doğru çekerek. Onu istiyordu, ona her zamankinden fazla ihtiyacı vardı, bildiği her şeyden fazla.

Mahkeme Salonu

Aynı günün sabahı, iki avukat ve bir hâkim büro-da toplanmışlardı. Lon konuşmasını bitirdiğinde, hâkim cevap vermeden önce bir süre sustu.

"Bu garip bir istek," dedi durumu değerlendirerek. "Bana göre dava bugün bitebilir. Şimdi şu acil sorun, bu akşama veya yarına kadar bekleyemez mi demek istiyorsun?"

"Hayır, sayın yargıç, bekleyemez," diye yanıtladı Lon biraz fazla aceleci bir sesle. Sakin ol, dedi kendi kendine. Derin bir nefes al.

"Ve davayla ilgisi yok?"

"Hayır, efendim. Özel bir mesele. Bu isteğimin alı-sılmadık bir şey olduğunu biliyorum, ama bu sorunla gerçekten ilgilenmem gerek."

Hâkim arkasına yaslanıp Lon'un söylediklerini düşündü. "Bay Bates, siz ne düşünüyorsunuz?"

Bay Bates gırtlığını temizledi. "Bay Hammond beni bu sabah aradı. Müvekkillerimle de konuştum. Duruş-mayı pazartesiye ertelemeye razı oldular."

"Anlıyorum," dedi hâkim. "Ve sizce bu müvekkillerinizin yararına, öyle mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Bates. "Bay Hammond, kapattığımız bir konuyu tekrar tartışmaya açmaya razı oldu."

Hâkim ikisini de sert bir ifadeyle süzüyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi, "hem de hiç. Ama Bay Hammond daha önce böyle bir istekte hiç bulunmamıştı. Galiba çok önemli bir işi var."

Etkili olmak için bir süre sustu. Sonra masasının üzerindeki bazı kâğıtları gözden geçirdi. "Pazartesiye kadar davaya ara vermeye karar verdim. Saat tam dokuzda, burada olacaksınız."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Lon.

İki dakika sonra adliyeden ayrılıyordu. Yolun karşısında park ettiği arabasına bindi, elleri titreyerek New Bern'e doğru yola çıktı.

Beklenmedik Ziyaretçi

Allie oturma odasında uyurken Noah ona beykın, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan gösterişsiz bir kahvaltı hazırladı. Tepsiyi Allie'nin yanına götürdü ve kahvaltıyı bitirir bitirmez yeniden seviştiler. İçlerinden gelen bu sorumsuzca davranış, dün paylaştıklarını güçlü bir şekilde pekiştiriyordu. Allie kendini geriye atıp, duygu dalgasının son yükselişinde şiddetli bir çığlık attı. Sonra kollarını Naoh'a doladı. Birlikte soluyorlardı, tükenmişlerdi.

Birlikte duş yaptıktan sonra Allie, dün gece kuruyan elbisesini giydi. O sabahı Noah'la birlikte geçirdi. Beraber Clem'i besleyip fırtınada evin camlarına zarar gelip gelmediğini kontrol ettiler. Gece iki çam ağacı devrilmiş, ama çevreye fazla zarar vermemişlerdi. Kulübenin birkaç kiremiti uçmuş ama bunun haricinde, ev, pek bir zarar görmeden kurtulmuştu.

Noah o sabah Allie ile el eleydi. Havadan sudan konuşurlar. Bazen susuyor, sadece Allie'nin yüzünü seyreliyordu. Allie kendisinin bir şeyler söylemesi gerektiği-

ni düşünüyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. O da ne yapacağını pek bilemeyerek Noah'a ara sıra bir öpücük konduruyordu.

Öğlene doğru Noah ve Allie yemek hazırlamaya koyuldular. İkisi de çok açtı çünkü önceki gün pek bir şey yememişlerdi. Elde olanları kullanarak biraz tavuk ve birkaç dilim ekmek daha kızarttılar, yemeklerini bir bülbülün şarkısı eşliğinde verandada yediler.

İkisi mutfakta bulaşıkları yıkarken kapı çalındı. Noah, Allie'yi mutfakta bırakıp kapıyı açmaya gitti.

Kapı tekrar çalındı.

"Geliyorum," dedi Noah.

Kapı, bu sefer daha şiddetle bir kere daha çalındı.

Noah kapının ucundaydı.

"Geliyorum," dedi yeniden kapıyı açarken.

"Aman Tanrım!"

Birkaç saniye boyunca elli yaşlarındaki güzel bir kadına bakakaldı. Bu kadını nerde görse tanıyabilirdi.

Noah dilini yutmuştu.

Kadın sonunda, "Merhaba, Noah," dedi.

Noah hâlâ konuşamıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kadın. Sesi sakin-di, duygularını belli etmiyordu.

Noah ağzında bir cevap geveler gibi oldu. Kadın bu arada onun yanından geçip merdivenlerin başında durmuştu.

"Kimmiş?" diye bağırdı Allie mutfaktan. Kadın onun sesinin geldiği tarafa döndü.

"Annen geldi," diye cevapladı Noah. Sözü biter bitmez bir bardak kırılma sesi duydu.

"Burada olacağını biliyordum," dedi Anne Nelson.

Üçü oturma odasındaki bir sehpanın çevresinde oturuyorlardı.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabildin?"

"Sen benim kızsın. Bir gün çocukların olduğunda bu sorunun cevabını öğreneceksin." Gülümsemeye çalışmasına rağmen çok gergindi. Noah bu durumunun için çok zor olduğunu tahmin ediyordu. "Gazetede ki o yazıyı ve senin tepkini gördüm. Son haftalarda ne kadar gergin olduğunu da gördüm. Sahile yakın kasabalarda alışverişe gittiğini söylediğinde, ne yapacağını da anladım."

"Peki ya babam?"

Anne Nelson başını salladı. "Hayır, bundan ne babana, ne de başka birine söz ettim. Hiç kimseye de, nereye gittiğimi söylemedim."

Herkes bu sözlerin ardından ne geleceğini merak ediyordu, ama Anne sessizliğini bozmadı.

Sonunda Allie, "Niye geldin?" diye sordu.

Annesi bir kaşını kaldırdı. "Galiba bu soruyu benim sormam lâzım."

Allie sarardı.

"Geldim, çünkü gelmek zorundaydım," diye devam etti annesi, "bu da senin buraya geliş sebebinle aynı ol-sa gerek. Haklı mıyım?"

Allie başını öne doğru salladı.

Anne, Noah'a döndü. "Şu birkaç gün, sürprizlerle dolu geçmiş olmalı."

"Evet," diye cevapladı Noah kısaca. Anne gülümse-di.

"Aynı fikirde olmadığımı biliyorum ama seni her zaman sevdim, Noah. Sadece kızım için uygun olmadığımı düşünüyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

Noah başını iki yana salladı. Ses tonu çok ciddiye. "Hayır, hem de hiç. Hem bana, hem Allie'ye haksızlık yapılıyor. Öyle olmasaydı, burada olmazdı."

Anne sadece izliyordu, sesini çıkarmadı. Allie tartışma çıkacağını sezerek araya girdi:

"Ne demek gelmek zorundaydım. Bana güvenmiyor musun?"

Anne kızına doğru döndü. "Bunun güvenmekle bir ilgisi yok, Lon'la ilgisi var. Dün gece benimle Noah hakkında konuşmak için evi aradı ve şu anda buraya geliyor. Çok kızgın görünüyor. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Allie derin bir nefes aldı. "Yolda mı?"

"Konuşmamızdan hemen sonra çıktı. Davayı haftaya erteletmiş. New Bern'e varması, eğer henüz varmamışsa, yakındır."

"Ona ne söyledin?"

"Pek bir şey söylemedim. Biliyordu. Her şeyi anlamıştı. Çok önceden ona Noah hakkında söylediklerimi hatırlıyor."

Allie zorla yutkundu. "Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Hayır. Söylemem de. Bu, seninle onun arasındaki bir mesele. Ancak, eğer onu biraz olsun tanıyorsam, burada kaldığın takdirde seni bulacaktır. Tüm yapması gereken, doğru kimselere birkaç telefon etmek. Ben bile seni bulabildiğime göre..."

Allie, oldukça endişelenmiş olmasına rağmen, annesine gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. Anne kızının eline uzandı.

"Aramızda farklar olduğunu ve pek çok konuda anlaşamadığımızı biliyorum, Allie. Ben mükemmel değim,

lim, ama seni yetiştirirken elimden geleni yaptım. Ben senin annenim ve her zaman öyle kalacağım. Bu, seni her zaman seveceğim demektir."

Allie bir süre sessiz kaldı.

"Ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum kızım. Sana kalmış. Yerinde olsam iyi düşünürdüm. Gerçekten ne istediğini düşün."

Gözleri kızarmaya başlayan Allie, başını çevirdi, yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

"Bilmiyorum..." Sesi gittikçe kısıklaşıyordu. Anne, kızının elini sıktıktan sonra başını öne eğmiş, dikkatle dinleyen Noah'a baktı. Noah da düşüncelerini sezmişçesine Anne'in yüzüne baktı, işaret almış gibi, başıyla onayladı, sonra da kalkıp odadan çıktı.

Anne fısıldayarak sordu, "Onu seviyor musun?"

"Evet", diye yanıtladı Allie yumuşak bir sesle, "hem de çok."

"Lon'u seviyor musun peki?"

"Evet. Onu da seviyorum. Gerçekten, ama farklı şekilde. Noah'ın bana hissettirdiklerini onda bulamıyorum."

"Hiç kimse bunu yapamaz zaten," dedi annesi ve kızının elini bıraktı.

"Senin yerine karar veremem Allie. Ama bilmeni isterim ki seni seviyorum ve hep seveceğim. Bunun sana yardımcı olmadığını biliyorum, ama elimden gelen bu kadar."

El çantasına uzanıp bir iple bağlanmış bir tomar mektup çıkardı. Zarfları eskimiş ve sararmıştı.

"Bunlar Noah'ın sana yazdığı mektuplar. Atmadım; hiçbirini de açmadım. Onları senden saklamamalıydım, biliyorum ve bunun için özür dilerim. Ama yal-

nızca seni korumaya çalışıyordum. Duygularını değerlendiremedim...”

Allie mektupları alıp üzerlerini sıvazladı. Çok şaşır-mıştı.

“Gitmeliyim, Allie. Senin vermen gereken kararlar var. Fazla zamanın da kalmadı. Kasabada kalmamı ister misin?”

“Hayır, bu benim sorunum.”

Anne başını salladı ve kızını merakla süzdü. En sonunda kalkıp masanın etrafını dolanarak kızının yanına gitti ve eğilip yanağını öptü. Ayağa kalkıp kendisini kucaklayan kızının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu geriye doğru çekilerek. Uzun bir sessizlik oldu.

“Bilmiyorum,” dedi Allie sonunda. Birbirlerine sarılmış halde birkaç dakika durdular.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Allie. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Allie, annesinin, kapıdan çıkarken “Kalbinin sesini dinle,” diye fısıldadığını sandı, ama emin olamadı.

Yol Ayrımı

Noah Anne Nelson’un çıkması için kapıyı açtı.

“Hoşça kal, Noah,” dedi Anne alçak sesle. Noah sessizce başını salladı. Her ikisi de söylenecek başka bir şey olmadığını biliyorlardı. Anne kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Noah onun arabasına yürüyüp, binip, dönüp arkasına bakmadan uzaklaşmasını izledi. Güçlü bir kadın olduğunu düşündü. Allie’nin kime çektiği ortadaydı.

Noah usulca oturma odasına girdi. Allie başını öne eğmiş oturuyordu, o zaman onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlayarak verandaya çıktı. Sallanan sandalyesinde oturup sessizce ırmağın akışını izledi.

Noah kendisine sonsuz gibi gelen bir zaman sonra arka kapının açıldığını duydu. Dönüp Allie’ye bakamıydı. Sadece yanı başındaki sandalyeye oturduğunu duydu.

“Üzgünüm,” dedi Allie. “Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Noah başını salladı. “Üzülme. Öyle veya böyle, bunun olacağını biliyorduk.”

"Yine de zor geliyor."

"Biliyorum." Sonunda Allie'ye dönüp, onun elini tuttu. "İşini kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır yok. Gerçekten yok. Bu işi tek başıma halletmeliyim. Üstelik, Lon'a ne diyeceğimi de henüz bilemiyorum." Başını öne eğdi, sesi daha alçaldı ve biraz daha uzaklaştı; sanki kendi kendine konuşuyordu. "Sanırım bu, ona ve neler bildiğine bağlı. Eğer annem haklıysa, şüpheleniyor olabilir, ama kesin bir şey bilmiyorum."

Noah karnında bir yumru hissetti. Konuşmaya başladığında sakindi, ama Allie onun sesindeki acıyı fark edebiliyordu.

"Ona bizden söz etmeyeceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Oturma odasında hayattan gerçekten ne istediğimi sordum durdum kendime." Noah'ın elini sıktı. "Cevap neydi biliyor musun? Cevap şuydu: İki şey istiyorum. Birincisi, seni istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Seni seviyorum ve hep seveceğim."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

"Ama hiç kimsenin acı çekmediği mutlu bir son da istiyorum. Ve biliyorum ki burada kalırsam bazı insanlara acı vermiş olacağım. Özellikle Lon'a. Sana onu sevdiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Tabii ki onu seni sevdiğim gibi sevmiyorum, ama onun iyiliğini istiyorum. Burada kalmam ona haksızlık olur. Ayrıca ailemi ve dostlarımı da üzmüş olurum. Tanıdığım herkese ihanet etmiş olurum... Böyle bir şey yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Başkaları için yaşayamazsın. Kendin için en doğru olanı yapmalısın, sevdiklerini incitecek olsan bile."

"Biliyorum," dedi Allie, "ama ne olursa olsun tuttuğum yolda sonuna kadar yürümek zorundayım, arkama bakmadan, sonsuza kadar. Bunu anlıyor musun?"

Noah sesinin değişmesini engellemeye çalışıyordu. "Pek sayılmaz. Eğer seni kaybedeceğim anlamına geliyorsa, hayır. Aynı şeyi bir daha yaşayamam."

Allie, sadece başını öne eğdi. Noah devam etti.

"Gerçekten, arkana bakmadan beni bırakabilir misin?"

Allie dudağını dişliyordu. Sesi çatallaşmaya başlamıştı. "Bilmiyorum. Herhalde yapamam."

"O zaman bu, Lon için de en iyisi olmaz mı?"

Allie hemen cevap vermedi, ayağa kalkıp yüzünü sil-di ve verandanın kenarındaki direğe yaslandı. Alçak sesle cevap vermeden önce kollarını kavuşturup suyu seyretti.

"Hayır."

"Böyle olmak zorunda değil, Allie," dedi Noah. "Şimdi yetişkiniz, kendi seçimimizi yapma hakkımız var, birlikte olmalıyız."

Allie'nin yanına gidip elini onun omzuna koydu. "Ömrümün geri kalanını seni ve neler olabileceğini düşünerek geçirmek istemiyorum. Benimle kal, Allie."

Allie'nin gözleri dolmaya başladı. "Yapabilir miyim, bilemiyorum," diye fısıldadı.

"Yapabilirsin Allie... ben başka biriyle olduğunu bilerek mutlu olamam, bir parçam ölür. Çok değerli bir şeyi paylaşıyoruz, onu fırlatıp atarsak yazık olur."

Allie cevap vermedi. Biraz sonra Noah onun ellerini tutup kendine doğru çevirdi. Yüzüne bakmasını sağlamaya çalışıyordu. Sonunda Allie nemli gözlerle Noah'a baktı. Uzun bir sessizlikten sonra, Noah Allie'nin ya-

naklarındaki gözyaşlarını sildi. Yüzünde şefkatli bir ifade vardı. Sesi, Allie'nin ne yapacağını, bakışlarından anladığını gösteriyordu.

"Kalmayacaksın, değil mi?" Zar zor gülümsedi. "Kalmak istiyorsun, ama yapamıyorsun."

"Noah," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek, "lütfen anlamaya çalış..."

Noah başını sallayarak onu durdurdu.

"Ne demeye çalıştığını biliyorum. Gözlerinden anladım. Ama anlamak istemiyorum. Bunun böyle bitmesini istemiyorum, Allie. Eğer gidersen, birbirimizi bir daha hiç göremeyeceğimizi biliyorum."

Allie, Noah'ın göğsüne yaslanıp ağlamaya başladı. Noah ise gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

Noah, kollarıyla Allie'ye sarıldı.

"Seni kalmaya zorlayamam Allie. Ama ne olursa olsun seninle geçirdiğim şu birkaç günü hiç unutmayacağım. Yıllardır bu günlerin hayalini kuruyordum."

Allie'yi usulca öpüp iki gün önce otomobilinden ilk çıktığı zamanki gibi kucakladı. Sonra ayrıldılar ve Allie gözyaşlarını sildi.

"Eşyalarımı toplamalıyım Noah."

Noah onunla içeri girmede. Sallanan sandalyesine yığılıp kaldı. Onun içeriye girişini izledi, giderek kaybolan sesini dinledi. Birkaç dakika sonra, Allie getirdiği bütün eşyaları toplamış olarak geri geldi. Yere bakarak Noah'ın yanına gitti ve ona dün sabah yaptığı resmi verdi. Hâlâ ağlıyordu.

"İşte, Noah. Bunu senin için yaptım."

Noah kâğıdı alıp, yırtmamaya özen göstererek, yavaşça açtı.

Kâğıtta birbirinin üzerine binmiş iki çizim vardı.

Daha büyük yer kaplayan ön plandaki, Noah'ın şu andaki görünüşüydü on dört yıl öncekinin değil. Allie, yüzündeki yara izi dahil, hiçbir ayrıntıyı atlamamıştı. Sanki yeni bir fotoğrafından kopya etmişti.

İkinci görüntü evin ön cephesiydi. Bunun da bütün ayrıntıları tamamdı. Sanki meşenin altında oturup çizmişti.

"Çok güzel bir resim Allie. Teşekkür ederim." Zorla gülümsemeye çalıştı. "Sana ressam olduğunu söylemiştim." Allie yere bakıp dudağını ısırarak başını salladı. Onun için gitme zamanı gelmişti.

Birlikte, yavaş yavaş, hiç konuşmadan Allie'nin arabasına doğru yürüdüler. Noah'ın gözleri dolmuştu. Allie'ye tekrar sarıldı. Dudaklarını ve her iki yanağını öptü. Sonra da öptüğü yerleri parmağıyla hafifçe okşadı.

"Seni seviyorum, Allie."

"Ben de seni."

Noah, arabanın kapısını açtı ve bir kere daha öpüştü. Sonra Allie gözlerini Noah'tan hiç ayırmadan direksiyona geçti. El çantasını ve mektupları ön koltuğa koyup, koritak anahtarını çevirdi. Motor hemen çalıştı. Vakit dolmuştu.

Noah kapıyı iki eliyle birden iterek kapadı ve Allie camı indirdi. Noah'ın kaslı kollarını, sakın gülümseyişini ve bronz tenini görebiliyordu. Elini uzattı. Noah parmaklarını usulca elinin üzerinde gezdirdi.

"Benimle kal," demek istedi Noah ses çıkarmadan. Bu, Allie'nin umduğundan daha fazla acı veriyordu. Şimdi Allie'nin gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı ama konuşamıyordu. Sonunda istemeyerek başka tarafa baktı ve elini elinden çekti. Arabayı vitesle takıp pedala hafifçe dokundu. Şimdi gidemezse, hiçbir za-

man gidemeyecekti. Araba hareket edince Noah bir adım geri çekildi.

Durumun gerçekliğini kavradıkça kendinden geçeri gibi oluyordu. Otomobilin yavaşça uzaklaşmasını izledi. Tekerleklerin altında çıtırdayan taşları duyuyordu. Araba yavaş yavaş onu kente geri götürecekti yola doğru döndü. Gidiyordu – Allie gidiyordu! – Noah başının döndüğünü hissetti.

Allie arabayı hızlandırmadan önce donuk bir yüz ifadesiyle son bir kere, güç bela el salladı. Noah dermansızlaşan kollarıyla karşılık verdi. Araba uzaklaştıkça, “Gitme!” diye bağırarak geliyordu içinden. Ama sesini çıkarmadı. Birkaç dakika sonra araba gitmişti. Allie’den geriye kalan sadece arabasının geride bıraktığı tekerlek izleriydi.

Uzun bir süre hareket etmeden olduğu yerde kaldı. Allie geldiği gibi çarçabuk gitmişti. Bu sefer sonsuza dek. Sonsuza dek.

Gözlerini kapatıp, Allie’nin kalbini alarak, ondan giderek uzaklaşmasını bir kere daha izledi.

Ama üzülmeye fark etti ki, o da annesi gibi, arkasına bakmamıştı.

Dünden Bir Mektup

Yaşlı gözlerle araba sürmek kolay değildi. Ama içgüdülerinin onu otele kadar götüreceğini umarak yoluna devam etti. Arabanın camını kapamamıştı. Taze havanın zihnini açmasına yardımcı olacağına inanıyordu ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yarayamazdı.

Yorgundu ve Lon’la konuşacak enerjisi olduğunu sanmıyordu. Ona ne diyecekti peki? Hâlâ hiçbir fikri yoktu ama vakit geldiğinde aklına bir şeylerin geleceğini umuyordu.

Gelmek zorundaydı.

Ana yola çıkan asma köprüye geldiğinde kendini biraz daha toparlamıştı. Tamamen değil ama Lon’la konuşabilecek kadar... En azından öyle umuyordu.

Trafik rahattı ve New Bern’in sokaklarından geçerken insanların işleriyle uğraşmalarını izlemeye vakit buldu. Benzincideki bir tamirci yeni bir arabanın kaputunu açmış, motora bakıyordu. Arabanın başında, herhalde sahibi olan bir başkası daha vardı. İki kadın Hoffman-Lane’in tam kapısı dışında bebek arabalarını ite-

rek gevezelik ediyor ve vitrinlere göz gezdiriyorlardı. Kuyumcu Hearn's'ün dükkânının önünde iyi giyimli bir adam, elinde bir evrak çantasıyla kasıla kasıla yürüyordu.

Bir dönüş daha yaptı ve bir gencin, yolun bir kısmını kapatan bir kamyonetten sebze ve meyve indirdiğini gördü. Çocuğun hareketleri, ona Noah'ın iskelede gençleri toplayışını hatırlattı.

Yolun sonundaki oteli gördüğünde, bir kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldı. Yeşil yanınca derin bir nefes aldı ve otelin birkaç işyeriyle paylaştığı otopark yerine gelinceye kadar yavaş yavaş sürdü. Girişteki ilk park yerinde Lon'un arabasını gördü. Lon'un yanında yer olduğu halde, girişten uzakta, başka bir yere park etti.

Anahtarı çevirdi ve motor durdu. Torpido gözünü açıp, Kuzey Carolina haritası üzerinde duran ayna ve tıraşı çıkardı. Aynada gözlerinin hâlâ kızarmış ve şiş olduğunu gördü. Dün yağmurdan sonra olduğu gibi, yanına makyaj malzemesi almadığına pişman oldu. Aslında makyajın yararı olacağından şüpheliydi. Saçını önce tek tarafta toplamayı, sonra topuz yapmayı denedi, vazgeçti.

El çantasını açıp, kendisini buraya getiren makaleye baktı. Bu yazıyı ilk gördüğü günden beri o kadar çok şey olmuştu ki, sadece üç hafta geçtiğine inanmak zor geliyordu. Dün değil, önceki gün gelmiş olması imkânsız gibi geliyordu. Noah'la akşam yemeği yiyeli sanki yüz yıl geçmişti.

Etraftaki ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Bulutlar dağılmaya başlamış, gökyüzünün maviliği yer yer görünür olmuştu. Güneş hâlâ bulutların arkasındaydı ama çıkması an meselesiydi. Güzel bir gün olacaktı.

Tam Noah'la birlikte geçirmek istediği gibi bir gündü. Noah'ı düşünürken annesinin verdiği mektupları hatırlayıp onlara doğru uzandı.

Paketi açıp Noah'ın ona yazdığı ilk mektubu buldu. Tam açacakken vazgeçti, çünkü içinde neler yazılı olduğunu tahmin edebiliyordu. Şüphesiz basit şeyler: neler yaptığı, yaz hatıraları, belki birkaç soru. Sonunda, belki kendisinden bir cevap bekliyordu. Noah'ın yazdığı son mektubu buldu; mektup paketinin en altında olanı. Elveda mektubu. Bu onu diğerlerinden çok daha fazla ilgilendiriyordu. Ne yazmıştı acaba? Kendisi olsa ne yazardı?

Zarf inceydi. Belki bir iki sayfa. Her ne yazdıysa, uzun değildi. Önce çevirip arkasına baktı. İsim yazmıyordu, sadece New Jersey'deki bir sokak adresi vardı. Tırnaklarıyla zarfı açarken, nefesini tuttu.

Mektup Mart 1935'te yazılmıştı.

Tek bir cevap almadan geçen iki buçuk yıl...

Noah'ı eski bir masada oturmuş, her şeyin bittiğini düşünerek mektup yazarken düşündü. Kâğıdın üzerinde, gözyaşlarının bıraktığı izler var gibiydi. Belki de hayal gücü fazla çalışıyordu.

Sayfayı düzeltip, camdan süzülen zayıf güneş ışığında okumaya başladı.

Sevgili Allie,

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum artık. Dün gece uyuyamadım, çünkü aramızdaki her şeyin bittiğini biliyorum. Bu benim için hiç beklemediğim türden, değişik bir duygu. Ama, geçmişe bakınca sanırım başka şekilde bitmesi de mümkün olamazdı.

Sen ve ben farklıydık. Ayrı dünyalardan geliyorduk, ama yine de bana aşkın değerini öğreten sen oldun. Beni başkalarını da düşünmeye sen alıştırdın ve ben bu yüzden eskisinden daha iyi biriyim. Bunu asla unutma.

Olanlar yüzünden acı çekmiyorum. Tam tersine; aramızdakilerin gerçek olduğunu bildiğimden emin olarak, kısa bir süre için bile olsa bir araya gelmiş olmamızdan mutluluk duyuyorum. Ve eğer uzak bir gelecekte, yeni hayatlarımızda tekrar karşılaşsak, sana neşeyle gülümseyip, koca bir yazı nasıl ağaçların altında, birbirimizden bir şeyler öğrenerek ve birbirimize âşık olarak geçirdiğimizi hatırlayacağım. Belki de bir an için sen de aynı şeyleri hissedip gülümseyecek, ortak anılarımızı hatırlayacaksın.

Seni seviyorum Allie.

Noah

Mektubu ikinci kez, yavaş yavaş okudu. Üçüncü bir kere daha okuyup zarfa geri koydu. Bir kere daha, Noah'ı mektup yazarken hayal etti. Başka bir mektubu daha okumayı düşündü bir an ama daha fazla oyalanamazdı. Lon bekliyordu.

Arabadan inerken, dizlerinin bağı çözüldü. Durup bir nefes aldı ve park yerinin öbür ucuna doğru yürümeye başladı. Lon'a ne diyeceğini hâlâ bilemiyordu.

Kapıya varıp, açana ve lobide Lon'u görünceye kadar cevabı bulamadı.

İki Kişilik Kış

Hikâye burada bitiyor; ben de defterimi kapatıyor, gözlüklerimi çıkarıyor ve gözlerimi ovuşturuyorum. Gözlerim yorgun ve kan çanağına dönmüşler, ama şimdiye kadar beni yolda bırakmadılar. Ancak yakında iflas edecekler, eminim. Ne onlar, ne de ben sonuza kadar böyle devam edebiliriz. Okumam bittiği için ona bakıyorum, ama o karşılık vermiyor. Sadece oturmuş camdan dışarıya, dostlarla ve ailelerle buluşulan ön bahçeye bakıyor.

Gözlerim onun baktığı yöne çevriliyor; birlikte izliyoruz. Bunca yıldır bu günlük alışkanlık hiç değişmedi. Her sabah kahvaltıdan bir saat kadar sonra gelmeye başlıyorlar. Gençler, aileleriyle veya tek başlarına, burada oturanları ziyarete geliyorlar. Fotoğraflar, hediyeler getirip ya banklarda oturuyor ya da bir doğa parçasıymış gibi görünmeleri için, iki yanında ağaçlar sıralanmış yürüyüş yollarında dolaşıyorlar. Bazıları gün boyu kalıyorlar, ama çoğu birkaç saat sonra çekip gidiyor. Böyle olduğu zaman, geride kalanlar için üzülüyorum.

Bazen arkadaşlarımın, sevdikleri giderken ne düşündüklerini merak ediyorum. Ancak bunların özel meseleler olduğunu biliyorum. Bu yüzden hiç sormuyorum, çünkü hepimizin sırlarımızı saklama hakkı olduğunu öğrendim.

Ama birazdan, benimkilerden bazılarını size anlatacağım.

Defteri ve büyütecini yanımdaki masanın üzerine bırakıyorum. Bunu yaparken kemiklerimdeki ağrıyı hissederek, vücudumun ne kadar soğuduğunu bir kez daha fark ediyorum. Sabah güneşinde okumak bile bir işe yaramıyor. Artık bu beni hiç şaşırtmıyor, çünkü vücudumun bugünlerde, başına buyruk kurallara koymasına alıştım.

Ama tümünden şanssız da sayılmam. Burada çalışanlar beni tanıyor ve rahatsızlıklarımı biliyorlar. Beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Masanın üzerine benim için sıcak çay bırakmışlar; iki elimle birden uzanıyorum. Fincana çay koymak benim için zor bir iş, ama buna katlanıyorum, çünkü ısınmak için çaya ihtiyacım var. Ayrıca bu kadarcık da olsa, hareket etmenin beni paslanmaktan koruyacağına inanıyorum. Ama nafile, paslanmışım bile, bundan hiç kuşku yok. Hem de yirmi yıl bataklıkta kalmış hurda arabalar kadar.

Ona her sabah yaptığım gibi, bu sabah da okudum. Bunu her gün yapmak zorundayım. Görevim olduğu için değil – bu da olabilir tabii – asıl çok daha romantik bir nedenden... Keşke şimdi açıklayabilseydim, ama henüz çok erken. Artık öğlen yemeğinden önce aşktan söz etmek benim için pek de mümkün değil. Ayrıca iş-

lerin nasıl bir son bulacağından emin değilim; ve doğrusunu söylemek gerekirse ümitlenmesem daha iyi olur.

Artık her günün her saatini birlikte geçiriyoruz ama geceleri tek başımızayız. Doktorlar onu hava karardık-tan sonra görmemi yasakladı. Yasakların sebebini tamamen anlıyorum ve onları haklı bulmakla birlikte bazen kuralları bozuyorum. Geceleyin kafama estikçe odamdan kaçıp onun odasına gidiyor ve onu uyurken seyrederim. Onun bundan hiç haberi olmuyor. İçeri girip nefes alışlarını duyunca, eğer o olmasaydı, hiç evlenmezdim, diye düşünüyorum. Kendi yüzümden daha iyi tanıdığım yüzüne baktığımda, onun da beni, en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini anlıyorum. Bunun anlamı benim için tarif etmeyi umamayacağım ölçüde büyük.

Bazen öylece durup bakarken onunla neredeyse kırk dokuz yıldır evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Gelecek ay kırk dokuz yıl bitecek. Kırk beş yıl boyunca horultumu çekti, ama dört yıldır ayrı odalarda uyuyoruz. O olmayınca rahat uyuyamıyorum. Olduğum yerde dönüp duruyor, faltaşı gibi açılmış gözlerle, gölgelerin, çölde yuvarlanan çalılar gibi, tavanda dans edişini seyrederim, onun sıcaklığını arıyorum. Şanslıysam iki saat ancak uyuyorum ama yine de güneş doğmadan önce mutlaka uyanmış oluyorum. Bu duruma hiçbir anlam veremiyorum.

Yakında bütün bunlar bitecek, biliyorum. Ama o bilmiyor. Günlüğüme gittikçe daha az şey yazıyorum. Yazmak daha az zamanımı alıyor. Artık günlerim neredeyse birbirinin aynı olduğu için, basit şeyler yazıyorum. Ama sanırım bu gece, hemşirelerden birinin, be-

geneceğimi düşünerek getirdiği bir şiiri geçireceğim günlüğüme. Şiir şöyle:

Çarpılmamıştım hiç, o günden önce,
Böylesine ansız, böylesine tatlı bir aşk ile.
Yüzünde tatlı çiçekler açar gibiydi,
Ve kalbimi tümüyle çaldı, alıp götürdü.

Akşamları başbaşa olduğumuz için, benden, başkalarını ziyaret etmem istendi. Ben de genellikle ediyorum. Ben okuyucuyum ve bana ihtiyaçları var ya da bana söyledikleri bu. Koridorlarda yürüyüp keyfime göre, istediğim bir odaya giriyorum. Çünkü artık kendimi bir programa uyduramayacak kadar yaşlandım. Ama bana kimin ihtiyacı olduğunu derinden hissedebiliyorum. Hepsi benim dostlarım. Kapılarını itip açtığımda, hepsinin odalarının da benimki gibi, daima yarı karanlık olduğunu görüyorum. Odayı aydınlatanlar yalnızca Çarkıfelek programının ışıkları ve Vanna'nın dişleri. Herkesin mobilyası aynı. Herkesin televizyonun sesi de sonuna kadar açık, çünkü artık kimsenin kulakları iyi işitmiyor.

İçeri girdiğimde erkek ya da kadın hepsi bana gülümsüyorlar, televizyonlarını kapatırken benimle fısıltıyla konuşuyorlar. "Geldiğine sevindim," diyorlar ve karımı soruyorlar. Bazen onlara anlatıyorum. Tatlılığından ve çekiciliğinden bahsediyorum. Bana dünyanın güzelliklerini görmeyi öğrettiğini söylüyorum. Bazen de birlikte geçirdiğimiz ilk yılları, güneyn yıldızlı semaları altında birbirimize sarılmanın bize yettiğini anlatıyorum. Özel günlerde onlara maceralarımızdan söz ediyorum. Paris'te, New York'ta gittiğimiz sanat

sergilerinden, bilmediğim dillerde yazılmış eleştirilerden. Ama çoğu kez karımın hep bildikleri gibi olduğunu söylüyorum. Onlar da yüzlerini bana göstermek istemedikleri için başka tarafa dönüyorlar. Sözlerim onlara ölümlülüklerini hatırlatıyor. Böylece oturup korkularını azaltmak için okuyorum.

Topla kendini, rahat ol yanımda...
Güneş seni bırakmazsa, ben de bırakmam.
Sular senin için parıldamaktan, yapraklar senin için
hışkırdamaktan vazgeçene kadar, sözlerim senin
için parıldamaktan ve hışkırdamaktan
vazgeçmeyecek.

Ve onlara kim olduğumu hatırlatmak için okumaya devam ediyorum.

Dolaşıyorum düşlerimde bütün gece...
Açık gözlerle.
Uyuyanların kapalı gözlerine, açık gözlerle
bakıyorum
Geziyorum.
başı boş ve şaşkın, kendinde yitmiş
uyumsuz, huzursuz,
Duralıyorum, bakıyorum, eğiliyorum
ve duruyorum.

Yapabilseydi, karım akşamları çıktığım bu gezilere katılırdı, çünkü en sevdiği şeylerden biri şiirdi. Thomas, Whitman, Eliot, Shakespeare'in şiirleri ve Hazreti Davut'un ilahileri. Sözcüklerin âşıkları, dilleri dil yapanlar... Şöyle durup geçmişe bir baktığımda şiir tut-

kuma şaşıyor, hatta şimdi buna pişman bile oluyorum. Şiir hayata büyük bir güzellik katıyor, ama aynı zamanda büyük hüznler de veriyor ve benim yaşımda birinin güzellik uğruna hüznü yaşaması uygun mu, bundan emin değilim. İnsanoğlu yapabiliyorsa başka şeylerin de tadını çıkarmalı, son günlerini güneş altında geçirmeli. Benim son günlerim, bir okuma lambasının ışığı altında geçecek.

Yavaş yavaş ona doğru ilerleyip, yatağının yanındaki koltuğa oturuyorum. Otururken sırtım ağrıyor. Bu koltuk için yeni bir yastık bulmam gerektiğini yüzüncü kere kendime hatırlatıyorum. Uzanıp kemikli ve narin ellerini tutuyorum. Hoş bir duygu. Eli birden silkeleniyor, ama sonra başparmağıyla elimi usulca okşamaya başlıyor. O konuşmadan ben konuşmuyorum, bunu öğrendim. Bazı günler güneş batıncaya kadar sessizce oturuyorum. Böyle zamanlarda onun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyor.

Bana doğru dönmeden önce birkaç dakika geçiyor. Ağlıyor. Ben ise gülümseyerek elini bırakmıyorum ve cebime uzanıyorum. Mendilimi çıkarıp gözyaşlarını siliyorum. Bu sırada bana bakıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

“Güzel bir hikâyeydi.”

Hafif bir yağmur başlıyor. Damlalar camları tıkırdatıyor. Tekrar elini tutuyorum. Güzel bir gün olacak, çok güzel bir gün. Büyülü bir gün. Gülümsüyorum, gülümsememe engel olamıyorum.

“Evet öyle.”

“Sen mi yazdın?” diye soruyor. Sesi hafif bir fısıltı gibi, yaprakların arasından süzülen hafif bir esinti.

“Evet,” diyorum.

Komodine doğru dönüyor. İlaçları küçük bir kâğıt kutuda. Benimkiler de. Küçük haplar. İçmeyi unutmayalım diye rengârenk. Artık benim ilaçlarımı da buraya getiriyorlar, mecbur olmadıkları halde.

“Daha önce de dinlemiştim, değil mi?”

“Evet,” diyorum yeniden. Böyle zamanlarda her seferinde yaptığım gibi, sabırlı olmayı öğrendim.

Yüzümü dikkatle inceliyor. Gözleri okyanus dalgaları kadar yeşil.

“Korkularımı hafifletiyor,” diyor.

“Biliyorum.” Başımı usulca sallıyorum.

Öbür tarafa dönüyor. Biraz daha bekliyorum. Elimi bırakıp su bardağına uzanıyor. Bardak komodinın üzerinde, ilaçların yanında duruyor. Bir yudum alıyor.

“Gerçek bir hikâyeye mi?” Biraz doğrulup bir yudum daha alıyor. Vücudu hâlâ güçlü. “Yani, bu insanları tanıyor musun?”

“Evet,” diyorum yeniden. Dahasını söyleyebilirim, ama genellikle söylemiyorum. Her zamanki soruyu soruyor:

“Peki, kiminle evlendi?”

“Kendisine uygun olanla,” diye cevap veriyorum.

“Kimmiş o?”

Gülümsüyorum. “Öğrenirsin,” diyorum alçak sesle, “günün sonunda. Öğreneceksin.”

Bu sözlerim üzerine ne düşünmesi gerektiğini bilmiyor, ama daha fazla soru sormuyor. Bana sormak istediği başka bir soru var ama sormuyor. Huzursuzlanıyor. Nasıl soracağını bilemiyor. Bir dakikalığına vazgeçip, kâğıt kutucuklardan birine uzanıyor.

“Bu benim mi?”

"Hayır, seninki bu." Uzanıp ilaçlarını ona doğru itiyorum. Parmaklarımla kavrayamıyorum. O işe alıp ilaçlarına bakıyor. Bakışlarından, ne işe yaradıkları hakkında en ufak bir fikri olmadığını anlıyorum. Fincanı alıp ilaçları ağzıma boşaltmak için ben iki elimi birden kullanıyorum. O da aynısını yapıyor. Bugün kavga yok. Bu, işleri kolaylaştırıyor. Fincanı kadeh tokuşturur gibi kaldırıyorum ve hapları yutmak için çay içiyorum. Soğumuş. Bana güvenerek ilaçları yutuyor ve üzerine su içiyor.

Pencerenin önünde bir kuş ötmeye başlıyor. İkimiz de başımızı o yana çeviriyoruz. Böyle güzel bir şeyi paylaşmanın keyfiyle bir süre sessizce oturuyoruz. Sonra ses kesiliyor ve o iç çekiyor.

"Sana başka bir şey sormam lazım," diyor.

"Sor öyleyse, cevap vermeye çalışırım."

"Ama zor geliyor."

Bana bakmadığı için gözlerini göremiyorum. Düşüncelerini bu şekilde saklıyor. Bazı şeyler hiç değişmez.

"Acele etme," diyorum. Ne soracağını biliyorum.

Sonunda bana doğru dönüp gözlerimin içine bakıyor. Nazikçe gülümsüyor. Bir çocuğa gülümser gibi, sevgiliye değil.

"Seni incitmek istemiyorum; bana çok iyi davrandın fakat..."

Bekliyorum. Sözleri beni kıracak. Kalbimden bir parça koparıp iz bırakacak.

"Kimsin sen?"

Üç yıldır Creekside Huzurevi'nde oturuyoruz. Buraya gelmek onun kararıydı. Evimize yakın olduğu için

ama en çok bana yük olmamak için böyle bir şey düşünmüş. Satmaya kıyamadığımız için evimizi tahtalarla kapadık. Bazı kâğıtlar imzalayıp, uğrunda ömür tükettiğimiz özgürlüğümüzün bir kısmı karşılığında, ölene kadar yaşayacak bir yerimiz oldu.

Bunu yapmakta haklıydı tabii. Tek başıma evi çekip çeviremezdim. Çünkü hastalıklar ikimizi de sarmıştı. Ömrümüzün son demlerini yaşıyoruz, saatin gürültülü tıkırtılarını duyuyoruz. Acaba bunun farkında olan, yalnız ben miyim?

Parmaklarıma korkunç ağrılar saplanıyor. Buraya geldiğimizden beri parmaklarımızı birbirine geçirerek el ele tutuşmadığımızı fark ediyorum. Bu yüzden canım çok sıkılıyor, ama bu yalnız benim yüzümden. Artritin en kötüsüne yakalandım, ilerlemiş romatoit artrite. Ellerim artık yamuk yumuk. Sabahları kalktığımda sızlıyorlar. Bazen parmaklarımın kesilip atılmasını istiyorum. Ama o zaman yapmam gereken ufak tefek işlerimi bile yapamazdım. Bu nedenle pençelerimi kullanıyorum, ellerimi bazen böyle tanımlıyorum. Her sabah, canım yansa da avucumla onun elini tutuyorum, çünkü benim bunu yapmamı istiyor.

İncil'de 120 yaşına kadar yaşayabileceğimiz yazılıysa da, o kadar yaşlanmak istemiyorum. Zaten bunu istesem de bedenim dayanmaz. Vücudum dağılıyor, her parçası birer birer ölüyor, kemiklerimin içi ve eklemlerim eriyor. Ellerim işe yaramıyor, böbreklerim de iflas etmek üzere, kalp hızım her ay azalıyor. Daha da kötüsü, yine kansere yakalandım. Bu sefer prostat. Görünmez düşmanla üçüncü kez karşılaşıyorum. Bir gün beni alt edecek, ama ben izin vermeden başaramayacak bunu. Doktorlar benim için endişeleniyor. Ben endişelen-

miyorum. Hayatımın alacakaranlığında endişelenmeye ayıracak vaktim yok.

Beş çocuğumuzdan dördü hayatta. Onlar için zor olsa da, sık sık ziyaretimize geldikleri için minnettarım. Fakat burada olmadıkları zamanlar bile her gün, her birini tek tek hayalimde canlandırıyorum. Çocuk yetiştirmenin acı tatlı hatıraları geliyor gözümün önüne. Odamın duvarlarında bir düzine resim var. Onlar benim soyumun devamı, dünyaya olan katkım. Gurur duyuyorum. Bazen karımın onları rüyalarında nasıl gördüğünü ya da onları hiç düşünüp düşünmediğini hatta karımın hiç rüya görüp görmediğini merak ediyorum. Artık onunla ilgili pek çok şeyi anlayamıyorum.

Babam hayatım hakkında ne düşündü, merak ediyorum. Yerimde olsaydı ne yapardı? Onu elli yıldır görmediğim için artık hafızamdaki bir gölgeden ibaret. Artık onu hayalimde canlandıramıyorum; görüntüsü arkadan ışıktutulmuş gibi. Hafızam mı zayıfladı, yoksa zaman geçtikçe hep böyle mi olur? Babamın bende yalnızca tek bir fotoğrafı var, o da soldu. On yıla kalmaz iyice silinir. Ben de bu dünyadan göçmüş olurum. Hatırası da kuma yazılmış mesaj gibi silinir gider. Günlüklerim olmasaydı, yaşadığımı yalnızca yarısını yaşadığıma yemin edebilirdim. Hayatımın uzun yıllarının bir kısmı silinip gitmiş. Yazdıklarımı okuyunca, onları benim yazdığuma şaşıyorum. Yaşadığım şeyleri hatırlamıyorum. Bazen oturup bütün bunların nereye gittiklerini düşünüyorum.

“Adım,” diyorum, “Duke.” Her zaman bir John Wayne hayranı olmuşumdur.

“Duke,” diye fısıldıyor kendi kendine, “Duke.” Biraz düşünüyor. Kaşları çatılmış, bakışları ciddi.

“Evet,” diyorum, “senin için geldim.” Sonsuza kadar da kalacağım, diyorum içimden.

Cevabım yüzünü kızartıyor. Gözleri yaşıyor, ağlamaya başlıyor. Belki de bininci defa yüreğim yanarak bir şeyler yapabilmeyi diliyorum. O, şöyle diyor:

“Özür dilerim. Şu anda bana neler oluyor anlamıyorum. Dinlerken seni tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum, ama bir türlü çıkartamıyorum. Adımı bile bilmiyorum.”

Gözyaşlarını silerek şöyle diyor: “Yardım et Duke, kim olduğumu hatırlamama yardım et. Kaybolmuş gibiyim.”

Yürekten cevap veriyorum, ama adı konusunda ona yalan söylüyorum. Kendi ismim hakkında da yalan söyledim gibi. Bunun bir sebebi var.

“Sen Hannah’sın, yaşamı seven biri, dostlarına güç veren biri. Sen bir rüyasın; mutluluğun yaratıcılarından, binlerce insanın ruhuna ulaşmış bir ressamsın. Dolu dolu yaşadın. Hırsların olmadı, çünkü ihtiyaçların manevi şeylerdi. Kendi yüreğine bakman yeterliydi. İnce ruhlu ve sadıksın ve diğerlerinin göremediği güzellikleri görebiliyorsun. Sen harika bir öğretmen, daha iyinin hayalini kuran birisin.”

Biraz durup nefes alıyorum. Sonra devam ediyorum: “Hannah, kendini kaybolmuş gibi hissetmen için bir neden yok, çünkü:

Hiçbir şey gerçekten yok olmaz, yok edilemez.

Hiçbir doğum, kimlik, form – dünyadaki

hiçbir nesne

Ne de hiçbir yaşam, ne de güç, ne de görülen
herhangi bir şey...

Beden yıpranmış, yaşlanmış, soğumuş da olsa – eski
ateşlerden arta kalan korlar,
... elbet bir gün yeniden alevlenecek;"

Söylediklerimi bir süre düşünüyör. O sessizlikle,
pencereden bakıp yağmurun dinmiş olduğunu görüyör.
Odasına güneş ışığı dolmaya başlıyor. Soruyor:

"Bunu sen mi yazdın?"

"Hayır, Walt Whitman..."

"Kim?"

"Bir sözcük âşığı; düşünceye şekil veren biri."

Hemen tepki vermiyor. Uzun uzun yüzüne bakıyor.
Soluklarımız çakışıyor. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.
İçeri. Dışarı. Derin soluklar. Acaba onun güzel olduğunu
düşündüğümü biliyor mu?

En sonunda, "Biraz yanımda kalır mısın?" diye soruyor.

Gülümsüyör. O da bana gülümsüyör. Elimi tutup kendine doğru çekiyor. Eklemlerimde oluşmuş,
parmaklarımın şeklini bozmuş yumrulara bakıyor ve onları usulca okşuyor. Elleri hâlâ bir meleşinki gibi.

"Gel," diyor. Güç bela ayağa kalkarak, "yürüyüşe çıkalım. Hava tertemiz ve kaz yavruları bizi bekliyor. Bugün hava çok güzel." Bu son sözleri söylerken gözlerinin içine bakıyorum.

Yüzü kızarıyor. Kendimi yeniden genç hissediyör.

Çok ünlü olmuştu. Bazılarına göre yirminci yüzyıl güneyli ressamların en iyilerinden biri. Onunla hep gu-

rur duydum, hâlâ duyuyör. Ben en basit dizeleri bile yazmakta zorlanırken, karım, Tanrının dünyayı yaratması kadar, kolaylıkla güzellik yaratabilmişti. Onun resimleri dünyanın dört bir yanındaki müzelerde sergileniyor, ama bende sadece iki tanesi var: bana verdiği ilk ve son tablolar. İkisi de odamda. Bazı geceler oturup onlara bakarak ağlıyör. Neden ağladığımı bilmiyör.

Yıllar öylece geçti. Çalışarak, resim yaparak, çocuk yetiştirerek ve birbirimizi severek, bir ömrü birlikte geçirdik. Geriye Noel'lerin, aile gezilerinin, mezuniyetlerin ve düğünlerin fotoğrafları kaldı. Torunlar ve mutlu yüzler görüyör. Her fotoğrafta saçlarımız biraz daha ağarmış, yüzümüzdeki çizgiler biraz daha derinleşmiş. Çok sıradan görünen, ama hiç de öyle olmayan bir ömür.

Geleceğin ne getireceğini bilemedik. Ama kim bilebilir ki? Şu anda hayalini kurduğum gibi yaşamıyör. Neyin hayalini kurmuşum? Emekliliğin. Torunlara yapılan ziyaretler, belki daha çok seyahat. Gezmeyi çok severdi. Belki bir hobi bulurum, diye düşünmüşüm. Şişelerin içine gemi maketleri yaparım diyordum. Küçük, ayrıntılı maketler. Ne yazık ki, ellerimin bu haliyle imkânsız. Ama üzülmiyör.

Yaşamımızı son yıllarıyla değerlendiremeyiz, biliyör. Geleceğin neler getireceğini tahmin etmeliydim. Durup düşünüyör. Her şey çok açıktı. Yine de en başta kafasının karışık olmasını anlayışla karşılıyor, olağan görüyordum. Anahtarlarını nereye koyduğunu unutuyordu. Kim unutmamıştır ki? Komşuların bazı-
larının adlarını unutuyor, ama sık sık görüşüğümüz yakınlarımızınkileri unutmuyordu. Bazen de çeklerin

üzerine yanlış yıl yazıyordu. Ben ise bunları kafası meşgul olan herkesin yapabileceği hatalar olarak görüyordum.

Daha bariz belirtiler ortaya çıktığında, en kötüsünden şüphelenmeye başladım. Buzdolabında ütü, bulaşık makinesinde çamaşırlar, fırında kitaplar ve daha başka şeyler. Ama onu üç sokak aşağıda, arabanın direksiyonunda oturmuş ağlarken bulduğumda gerçekten korktum. O da korkmuştu. Camı tıklattığımda, bana dönüp, "Neler oluyor bana? Ne olur yardım et," demişti. İçimi bir eziklik kapladı. Ama kötü şeyleri düşünmek bile istemedim.

Altı gün sonra doktor onu gördü ve birtakım testler yapmaya başladı. Ne olduklarını anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum. Herhalde öğrenmekten korktuğumdan. Dr. Barnwell'in yanında neredeyse bir saat kaldı. Ertesi gün yine doktora gittik. Yaşadığım en uzun gündü. Okuyamadığım dergileri karıştırdım, hiç bilmediğim oyunlar oynadım. Sonunda doktor ikimizi de odasına çağırdı ve oturttu. Karım güvenle kolumu tutmuştu. Ellerimin titrediğini çok net hatırlıyorum.

"Size böyle bir şey söylemek zorunda kaldığım için son derece üzgünüm," diyerek söze başladı Dr. Barnwell, "ama sanırım Alzheimer hastalığının ilk evrelerindesiniz..."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Düşünebildiğim tek şey tepemizde yanan ışıktı. Şu sözler kafamın içinde yankılanıp duruyordu: *Alzheimer hastalığının ilk evrelerindesiniz...*

Başım dönüyordu. Karımın koluma sıkıca sarıldığını hissettim. Neredeyse kendi kendine, "Noah... Noah..." fısıldıyordu.

Gözyaşlarım boşanmaya başlayınca yeniden aynı ke-lime kulaklarımda çınladı: ... *Alzheimer...*

Tuhaf bir hastalık. Bir çöl kadar boş ve cansız. Yüreklere, ruhların ve hatıraların hırsız bir hastalık. Göğsüme yaslanıp ağlamaya başladığında ne diyeceğimi bilemediğim için onu sarıp sağa sola hafifçe sallanmakla yetindim.

Doktorun bütün yüz hatları gerilmişti. İyi bir adamdı ve bize hastalığı anlatmak onun için de zor bir durumdu. En küçük çocuğumdan daha küçüktü. Onun yanında kendimi daha yaşlı hissediyordum. Kafam karışmıştı; sevdiğim kollarımda titriyordu; tüm düşünebildiğim şeydu:

Boğulmakta olan hiçbir insan, son soluğunu hangi su damlasının durduracağını bilemez; ...

Akıllı bir şairin sözleri. Ama bu sözler yine de beni rahatlatmıyordu. Neden aklıma geldiler, anlamları neydi; bilmiyorum.

İki yana sallanırken, aşkım, eşsiz güzelliğim Allie, bana üzgün olduğunu söylüyordu. Affedilecek hiçbir şey olmadığını biliyordum ve kulağına şöyle fısıldadım: "Her şey yoluna girecek." Ama içimden korkuyordum. Elinden hiçbir şey gelmeyen, eski bir soba borusu kadar boş biriydim.

Dr. Barnwell'in daha sonra sürdürmüş olduğu açıklamalarının yalnızca bir kısmını, onu da bölük pörçük hatırlıyorum.

"Hafızayı ve kişiliği etkileyen, dejeneratif bir beyin hastalığıdır... Tedavisi yok... Ne hızla ilerleyeceğini söylemek mümkün değil... İnsandan insana değişir...

Keşke bu konuda daha fazla bilgim olsaydı... Bazı günler diğerlerinden daha iyi olacak... Zamanla kötüleşecek... Bunu size ben söylemek zorunda kaldığım için...

Üzgünüm..."

Üzgünüm...

Üzgünüm...

Herkes üzgündü. Çocuklarım hayal kırıklığına uğramışlardı. Arkadaşlarım kendileri de hasta olurlar mı diye endişeleniyorlardı. Doktorun muayenehanesinden nasıl çıkıp, eve kadar nasıl araba kullandığımı hatırlamıyorum. O güne dair başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu konuda karımla aynı durumdayım.

Dört yıl oldu. Bu sürede elimizden gelenin en iyisini yaptık. Allie mizacına uygun olacak her şeyi ayarladı. Evden buraya taşınmamız için gerekli düzenlemeleri o yaptı. Vasiyetini yeniden yazıp mühürlledi. Mezarıyla ve defin işlemleriyle ilgili talimatlar hazırladı. Hepsi masamın en alt çekmecesinde duruyor. Onlara hiç bakmadım. İşlerini bitirince yazmaya başladı. Dostlara ve çocuklara mektuplar. Kardeşlere ve kuzenlere mektuplar. Yeğenlere ve komşulara mektuplar. Ve bir mektup da bana.

Kafama estikçe bu mektubu okuyorum. Allie'nin soğuk kış gecelerinde yanında bir kadeh şarapla ateşin başına oturup, ona yıllar boyunca yazdığım mektupları okuduğu geliyor hep aklıma. Bu mektupların hepsini saklamıştı ve şimdi de ben saklıyorum; çünkü bana bunun için söz verdirdi. Onlarla ne yapacağımı bildiğimi söyledi. Haklıydı. Zaman zaman bu mektupları, tıpkı onun yaptığı gibi, parça parça okumaya bayılıyorum. Çok ilgimi çekiyorlar. Onlara göz attıkça, aşkın ve tut-

kunun her yaşta hissedilebileceğini anlıyorum. Şu anda Allie'yi her zamankinden çok seviyormuşum gibi geliyor, ama mektupları okudukça her zaman aynı şeyleri hissetmiş olduğumu anlıyorum.

Onları en son üç gün önce, gece geç vakit okudum. Masaya gidip o kocaman, yıpranmış tomarı bulduğumda saat neredeyse ikiydi. Yarım yüzyıllık kurdeleyi açtım. Annesinin uzun yıllar önce sakladığı mektupları ve sonrakileri buldum. Bir ömür boyunca yazdığım, aşkı-mı anlattığım, yüreğimden gelen mektupları. Yüzümde bir gülümsemeyle zarfları karıştırıp, birinci evlilik yıl-dönümümüzde yazdığım mektubu seçip aldım.

Bir bölüm okuyorum:

Seni şimdi, karnının içinde büyüyen taze bir canla yavaşça hareket ederken hayal edebiliyorum. Umarım benim için ne denli büyük bir anlamın olduğunu ve şu geçtiğimiz yılın ne kadar özel bir yıl olduğunu anlıyorsundur. Hiçbir erkek benim kadar şanslı değildir. Seni bütün kalbimle seviyorum.

Bu mektubu bir kenara bırakıp, otuz dokuz yıl öncesinin soğuk bir kış gecesinde yazılmış bir başkasını aldım.

Yan yana oturup en küçük kızımızın Noel gösterisinde detone bir sesle şarkı söyleyişini seyrettiğimizi hatırlıyorum da, sana bakmış ve yalnızca derin duygular taşıyan insanların duyduğu türden bir gurur duymuştum. O zaman hiçbir erkeğin benden daha şanslı olamayacağını anladım.

Ve oğlumuz öldükten sonra; annesine benzeyen öğ-

lumuz... Geçirdiğimiz en zor dönemlerden biriydi. O zaman yazdıklarım geçerliliklerini hâlâ koruyor.

Kederli ve üzgünken, kollarıma alacağım, sallayacağım ve kederini, üzüntünü senden alıp kendi üzüntüm yapacağım. Sen ağlayınca ben de ağlayacağım; yüreğin yanınca, benim de yüreğim yanacak. Birlikte gözyaşı sellerine ve çaresizliğe karşı durarak, hayatın delik deşik yollarında ilerleyeceğiz.

Biraz durup oğlumuzu düşünüyorum. Yalnızca dört yaşındaydı. Bebekti daha. Onun yirmi katı yaşadım, ama mümkün olsa onun yerine ölürdüm. Çocuğunun öldüğünü görmek, hiç kimsenin yaşamasını istemediğim bir trajedidir.

Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaparak başka bir mektup arıyorum. Yirminci evlilik yıldönümümüzde yazdığımı buluyorum:

Sabah kalktığımızda veya stüdyoda saçın başın dağılmış, her yanın boya içinde, yorgun gözlerle bana bakarken gördüğümde seni, sevgilim, senin dünyadaki en güzel kadın olduğunu anlıyorum.

Ve bu yaşam boyu yazışma böylece sürüp gidiyor. Düzinelerce mektup okuyorum. Kimi acı veriyor. Ama çoğu yüreğimi ısıtıyor. Saat üçte yorulmuştum ama, tomarın sonuna gelmiştim. Yalnızca ona yazdığım son mektup kalmıştı. Devam etmeliydim.

Zarfı açtım ve içindeki iki sayfayı çıkardım. İkinci sayfayı kenara koyup, birinci sayfayı lambanın altına getirerek okumaya başladım.

Canımdan çok sevdiğim Allie,

Veranda, gölgelerden gelen su sesleri dışında, çok sessiz. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Olanlar benim için çok tuhaf bir deneyim. Seni ve birlikte geçirdiğimiz yılları düşünüyorum da, unutulmayacak ne çok şey var. Bir ömür dolusu hatıra. Kelimelere dökmek çok zor. Bunu becerebilir miyim, bilmiyorum. Senin hakkında neler hissettiğimi tam olarak anlatabilmek için bir şiir gerekli, ama ne yazık ki ben şair değilim.

Bu sabah kahve yaparken seni ve birlikte yaşadıklarımızı düşündüm. Kate mutfaktaydı, Jane de oradaydı ve ben içeri girince de birden sustular. Ağlamış olduklarını gördüm. Hiçbir şey söylemeden, masaya, onların yanına oturdum ve ellerini tuttum. Onlara bakınca ne gördüm biliyor musun? Seni gördüm, uzun yıllar önce birbirimizle vedalaştığımız zamanki halini. Sana çok benziyorlar ve senin o zaman olduğun gibi güzel ve duyarlılar; onlar için özel olan bir şeyin ellerinden alınıyor olmasının acısını çekiyorlar. Anladığımdan emin olmadığım bir nedenle, içimden onlara bir hikâye anlatmak geldi.

Jeff ve David de evdeydi. Onları da mutfığa çağırıp, bizi ve uzun zaman önce bana nasıl döndüğünü anlattım. Onlara yürüyüşümüzü, birlikte yengeç yediğimizi anlattım. Dışarıda fırtına koparken kanıyla gezintiye çıktığımızı, sonra da ateşin başında oturduğumuzu anlattığımda gülümsediler. Annenin ertesi gün bizi Lon konusunda uyarmaya geldiğini söylediğimde, onlar da bizim kadar şaşır-

dılar. Evet, onlara o gün kasabada olanları da anlattım.

Bunca zaman sonra bile öykümüzün bu kısmını hiç unutmadım. Orada olmasam da, anlattıklarından, o gün sergilediğin iradene hayran kalmıştım. Bugün bile lobiye doğru ilerlerken ne düşündüğünü, Lon'la konuşurken neler hissettiğini kestiremiyorum. Bana, otelden çıkıp eski Metodist kilisesinin önündeki bankta oturduğunuzu, ona New Bern'de kalacağını söylediğin halde, Lon'un senin elini bırakmadığını söylemiştin.

Onu sevdiğini biliyordum; tepkisine bakılırsa onun da seni sevdiği kuşkusuz. Yo, seni neden kaybettiğini anlamıyormuş. Nasıl olabilirmiş? Beni eskiden beri sevdiğini, buna rağmen evlenmenizin, ona haksızlık olacağını söylediğin halde elini bırakmıyormuş. Onun kızdığını ve gücendiğini biliyorum, bir saat kadar senin fikrini değiştirmeye çalıştığını da; ama sen "Seninle gelemem, üzgünüm," deyince senin ne kadar kararlı olduğunu anlamış. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öylece oturduğunuzu söylemiştin. Onun senin yanına otururken neler hissettiğini hep merak ettim, ama sanırım birkaç saat öncesinde benim hissettiğim şeylerden pek de farklı değildi. Seni arabana kadar geçirdikten sonra, benim şanslı bir adam olduğumu söylemiş. Tam bir centilmen gibi davranmış. Senin ne kadar zor bir seçim yapmak zorunda kaldığını o zaman anladım.

Hikâyeyi bitirdiğimde mutfağı bir sessizliğin kapladığını hatırlıyorum. Kate en sonunda kalkıp beni kucaklarken, "Baba," dedi yaşlı gözlerle. Sora-

cakları sorulara cevap vermeye hazırlanıyordum, ama hiçbir şey sormadılar. Bunun yerine bana çok özel bir şey verdiler.

Birkaç saat boyunca, teker teker, küçükken onlar için ne kadar değerli olduğumuzu anlattılar. Her biri uzun zaman önce unutmuş olduğum olaylardan söz ettiler. Bittiğinde ağlıyordum, çünkü onları ne kadar iyi yetiştirdiğimizi anlıyordum. Onlarla, seninle ve kendimle gurur duydum. Ömrümüzün boşa geçmediğine sevindim. Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Hiçbir şey. Tek dileğim senin de mutluluğumu paylaşmak için yanımda olabilmen.

Onlar gittikten sonra tek başıma sandalyemde sessizce sallandım. Böyle yaptığım zamanlar hep yanımdasın, en azından kalbimdesin. Benim bir parçam olmadığın zamanları hatırlamak mümkün değil. O gün bana dönmeseydin ben ne olurduym bilemiyorum. Ama şundan eminim ki, asla bilemeyeceğin pişmanlıklar içinde yaşayıp ölecektim.

Seni seviyorum, Allie. Ben bensem, senin sayen dedir. Sen sebebim, umudum, hayallerimsin ve gelecekte ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz her bir gün hayatımın en mükemmel günü olarak kalacak. Her zaman senin olacağım.

Ve sevgilim, sen de her zaman benim olacaksın.

Noah

Mektupları kenara koyarken Allie'nin verandada oturup son mektubumu ilk kez okuduğu zamanı hatırlıyorum. Akşam üzeriydi. Kızıl renkli çizgiler günbatı-

sında sıralanmışlardı. Gün sona ermekteydi. Ben gündüzün geceye dönüştüğü o kısacık, titreşen anı düşünerken, güneş de yavaş yavaş batmaktaydı.

İşte o zaman, alacakaranlığın sadece bir yanılmadan ibaret olduğunu anladım. Güneş, ne ufkun altında, ne de üstündeydi. Bunun anlamı gündüz ve gecenin birbirlerine az rastlanan bir şekilde bağlı olduğuydu. Biri olmadan öteki olamıyordu; ama yine de, aynı anda her ikisi bir arada olamıyordu. Daima beraber ama hep ayrı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, Allie'nin bu mektubu, tam bunları düşündüğüm sırada okumasının bir ironi olduğunu düşünüyorum. Bir ironi, çünkü sorduğum sorunun cevabını artık biliyorum. Her zaman birlikte ama hep ayrı olmanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyorum.

Bugün öğleden sonra Allie ile birlikte oturduğumuz yer çok güzel. Bugün yaşamımın doruk noktası. Dostlarım kuşlar, kazlar burada. Suların üzerinde süzülen vücutlarının sudaki renk renk yansımaları, olduklarından daha büyük görünmelerine neden oluyor. Allie de onların güzelliğine hayran. Azar azar birbirimizi yeniden tanımaya başlıyoruz.

“Seninle konuşmak güzel. Konuşmayalı çok olmadı, ama seni özlemişim.”

Samimiyim ve o da bunu biliyor. Ama hâlâ endişeli, ne de olsa ben bir yabancıyım.

“Bunu sık sık yapıyor muyuz?” diye soruyor. “Burada oturup kuşları seyrediyor muyuz? Yani birbirimizi iyi tanıyor muyuz?”

“Evet ve hayır. Sanırım herkesin sırları var, ama biz yıllardır tanıyoruz.”

Önce kendi ellerine, sonra benimkilere bakıyor. Biraz düşünüyor. Yüzü bana öyle bir açıda duruyor ki, tekrar genç görünüyor. Yüzüklerimizi takmıyoruz. Bunun da bir sebebi var. Soruyor:

“Sen hiç evlendin mi?”

Başımı eğiyorum.

“Evet.”

“Nasıl biriydi?”

Doğruyu söylüyorum.

“O benim rüyamdı. Beni ben yapan odur. Onu kolarıma almak, kalp atışlarımdan daha doğaldı benim için. Her zaman onu düşünüyorum. Şimdi bile, burada otururken onu düşünüyorum. Ondan başkasıyla asla evlenemezdim.”

Hislerimi anlıyor. Ancak ne düşündüğünü bilmiyorum. Sonunda konuşuyor. Sesi bir meleğinki gibi şefkatli. Acaba düşündüklerimi anlıyor mu?

“Öldü mü?”

Ölüm nedir? Bilmek isterdim. Ama bu düşüncemi söylemiyorum. Şöyle cevaplıyorum: “Karım yüreğimde yaşıyor. Her zaman da orada olacak.”

“Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?”

“Tabii ki. Ama pek çok şeyi severim ben. Burada seninle oturmayı seviyorum. Buranın güzelliğini sevdiğim biriyle paylaşmayı seviyorum. Balıkçı kartalın çaya hızla dalıp avını yakalamasını seyretmeyi seviyorum.”

Bir süre susuyor. Yüzünü görmemem için başka tarafa bakıyor. Yıllardır huyu böyle.

“Bunu neden yapıyorsun?” Korkudan sormuyor,

yalnızca meraktan. Bu iyi işte. Ne demek istediğini anlıyorum, ama yine de soruyorum.

“Neyi?”

“Neden bu günü benimle geçiriyorsun?”

Gülümsüyorum.

“Buradayım, çünkü burada olmam gerekiyor. Nedeni çok basit. Sen ve ben günün tadını çıkarıyoruz. Seninle geçirdiğim zamana acıma, ziyan olmuyor. Benim istediğim şey bu. Oturup konuşuyoruz. Kendi kendime düşünüyorum; şu anda yaptığımdan daha iyisi ne olabilir?”

Gözlerimin içine bakıyor. Bir an için gözleri parlıyor. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluşuyor.

“Seninle birlikte olmayı seviyorum. Ama niyetin ilgimi çekmekse, başardın. Seninle birlikte olmaktan hoşlandığımı itiraf ediyorum, ama senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana hayat hikâyeni anlatmanı beklemiyorum, ama niçin bu kadar gizli saklısın?”

“Bir zamanlar, kadınların esrarengiz yabancılardan hoşlandıklarını okumuştum.”

“Görüyorsun ya, soruma cevap vermedin. Sorularımın çoğunu cevapsız bıraktın. Bu sabah o hikâyenin nasıl bittiğini bile söylemedin.”

Omuzlarımı silkiyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz. Sonunda soruyorum:

“Doğru mu?”

“Ne doğru mu?”

“Kadınların esrarengiz yabancılardan hoşlandıkları?”

Düşünüp gülüyor. Sonra benim vereceğim türden bir cevap veriyor:

“Sanırım bazı kadınlar hoşlanıyor.”

“Ya sen?”

“Beni karıştırma şimdi. Seni bu cevabı verebilecek kadar tanımıyorum.” Bana takılıyor ve bu benim hoşuma gidiyor.

Sessizce oturup etrafı seyrediyoruz. Bunu yapmayı öğrenmek bir ömür aldı. Galiba yalnızca yaşlılar hiçbir şey söylemeden yan yana oturmaktan hoşnut olabiliyorlar. Genç, ateşli ve sabırsız olanlar sessizliği bozmak zorunda. Böyle durumlarda konuşmak sessizliğin saflığını ziyan etmektir. Sessizlik kutsaldır. İnsanları yakınlılaştırır, çünkü yalnız birbirlerinin yanında rahat olanlar konuşmadan oturabilir. Büyük bir paradokstur bu.

Zaman geçiyor. Sonunda, bu sabah olduğu gibi, nefes alıp verişlerimiz çakışıyor. Derin nefesler, rahat nefesler. Diğlerinin yanında rahat olan insanların yaptığı gibi, bir an uyukluyor. Acaba gençler bu şekilde kestirmenin tadını çıkarabiliyorlar mı? Uyandığında bir mucize gerçekleşiyor.

“Şu kuşu görüyor musun?” Parmağıyla işaret ediyor. Görmek için kendimi zorluyorum. Kuşu görebilmem hayret verici. Çünkü güneş çok parlak. Ben de kuşu işaret ediyorum.

“Azak balıkçılı,” diyorum yumuşak bir sesle. Dikkatimiz süzülen kuşa yöneliyor ve onun Brices Çayı üzerinde süzülüşünü izliyoruz. Sonra ben eski bir alışkanlığı yeniden keşfeder gibi, elimi dizine koyuyorum; çekmemi söylemiyor.

Kaçamak cevaplar verdiğim konusunda haklı. Yalnızca hafızasının gittiği böyle günlerde yarım yamalak, belirsiz cevaplar veriyorum, çünkü son birkaç yılda dil sürçmesiyle istemeden karımın kalbini çok kırdım; bir

daha kırmak istemiyorum. Kendimi tutup, bana soru sorduğu zaman, yalnızca sorduğu şeyleri cevaplıyorum. Kendim bir ekleme yapmıyorum.

Bu iki yönlü bir karar, bir iyi, bir de kötü yönü var, ama gerekli. Öğrendikçe acı çekiyor. Acısını azaltmak için cevaplarımı sınırlı tutuyorum. Bazı günler evli ve çoluk çocuk sahibi olduğumuzu hiç öğrenmiyor. Bu durum beni üzüyor, ama başka türlü davranmamam.

Bu, benim dürüst olmadığım anlamına mı gelir? Belki. Ama onun hayatı hakkındaki bilgi çağlayanının altında ezildiğini gördüm. Ben, kırmızı gözler ve titreyen bir çeneyle aynaya bakıp, benim için önemli olan her şeyi unuttuğum gerçeğini kaldırabilir miydim? Kaldıramazdım. Aynı şey onun için de geçerli. Hayatı, evliliği, çocukları. Mesleği ve dostları. *İşte Hayatımız* adlı programdaki gibi kalıp sorular ve cevaplar...

O günler ikimiz için de zordu. Ben duyguları olmayan bir nesne, bir ansiklopediydim. Onun yaşamındaki "kim, ne, nerede"li sorulara cevap veriyordum. Halbuki önemli olan, uğrunda zaman harcamaya değerler "niçin"li sorular. Zaman zaman unuttuğu çocuklarının ve torunlarının resmine bakar, hiçbir ilhama neden olmayan fırçaları eline alır, hiçbir duygu uyandırmayan aşk mektupları okurdu. Sonunda yorulur, sararıp solar, gününü başladığından daha kötü bitirirdi. Günler böylece yiter giderdi, kendisi de. Ben de silinirdim hafızasından.

İşte bu yüzden değiştim. Böylece Macellan veya Kolumb gibi bir kâşif olup çıktım; aklın gizemlerini deneye yanıla, yavaş yavaş, fakat kesin olarak öğrenmeye koyuldum. Bu sayede bir çocuğun bile bildiği şeyleri yeniden öğrendim. Yaşamın, her biri bir anda yaşanan, küçük yaşantıların toplamı olduğunu. Her günün çi-

çeklerde güzellik aramakla, şiirle ve hayvanlarla konuşarak geçmesi gerektiğini. Hayal kurarak ve güneşin batışını seyrederek geçirilen bir günden daha iyi bir gün olmadığını. Ama en önemlisi yaşamın, binlerce yıllık bir akarsuyun yanı başındaki bir bankta oturup elimi onun dizine koymak ve bazen güzel günlerde de âşık olmaktan ibaret olduğunu.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Alacakaranlık. Oturduğumuz banktan kalkmışız ve binanın etrafındaki ışıklandırılmış yollarda yavaş yavaş yürümeye çalışıyoruz. Kolumu tutuyor ve ona eşlik ediyorum. Böyle yapmak onun fikri. Belki benden hoşlanmıştır. Belki de düşmeyeyim diye böyle yapıyordur. Ne olursa olsun, kendi kendime gülümsüyorum.

"Seni düşünüyorum."

Kolumu sıkmaktan başka bir tepki vermiyor. Sözlerimden hoşlandığını anlayabiliyorum. Birlikte geçirdiğimiz yıllar kendisinin bile bilmediği ipuçlarını yakalamamı sağlıyor. Devam ediyorum:

"Kim olduğunu hatırlamadığını biliyorum. Ama ben seni tanıyorum. Sana baktıkça bunu anlıyor ve kendimi iyi hissediyorum."

Koluma hafifçe vurup gülümsüyor. "Sen iyi yürekli ve sevgi dolu birisin. Umarım eskiden de şimdi geçirdiğim kadar iyi vakit geçirmişimdir seninle."

Biraz daha yürüyoruz. Nihayet, "Sana bir şey söylemeliyim," diyor.

"Evet."

"Sanırım bir hayranım var."

"Hayranın mı?"

"Evet."

"Anlıyorum."

"Bana inanmıyor musun?"

"İnanıyorum."

"İnanmalısın."

"Neden?"

"Çünkü bence o sensin."

Birbirimizi tutarak, sessizce yürüyoruz. Ön bahçenin ve odaların yanından geçerken, söylediklerini düşünüyorum. Çiçek bahçesine geliyoruz. Burada kır çiçekleri çoğunlukta. Eğilip bir demet topluyorum: kırmızı, pembe, sarı, menekşe renklerinde. Sonra ona uzatıyorum. Çiçekleri burnuna götürüyor ve kapalı gözlerle kokluyor. "Çok güzeller." Bir elinde ben diğerinde çiçekler, yolumuza devam ediyoruz. İnsanlar bizi seyrediyor, çünkü biz yürüyen bir çift mucizeyiz. En azından öyle diyorlar. Bu, bir bakıma doğru, ama kendimi her zaman şanslı hissetmiyorum.

"Ben miyim?" diye soruyorum sonunda.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü sakladıklarını buldum."

"Neyi buldun?"

"Bunu," diyor, elime küçük bir parça kâğıt sıkıştırıp.

"Yastığımın altındaydı."

Okuyorum:

Vücut ölümcül bir ağrıya yavaşlamış; ama

verdiğim söze

günlerimiz tükenirken sadık kalacağım

Öpücükle sonlanan yumuşak bir dokunuş

Aşkımızı uyandıracak aniden.

"Başka var mı?" diye soruyorum.

"Bunu paltomun cebinde buldum."

Bir tekti ruhlarımız, eğer bilmen gerekiyorsa
Ve hiçbir zaman ayrılmayacak;
Huzurlu şafaklar, yüzünü aydınlatırken
Sana uzanacağım ve kalbimi bulacağım.

"Hımm." Bütün söylediğim bu.

Güneş gittikçe alçalırken biz yürümeye devam ediyoruz. Biraz sonra gün ışığından sadece gümüş renkli bir alacakaranlık arta kalıyor. Hâlâ şiiirden bahsediyoruz. Romantizmden büyük bir haz duyuyor.

Kapıya varana kadar epey yoruluyorum. Bunu biliyor. Beni durdurup kendine doğru çeviriyor. Ona doğru dönünce ne kadar kamburlaşmış olduğumu fark ediyorum. Artık aynı boydayız. Bazen ne kadar değiştiğimi bilmemesine memnun oluyorum. Yüzüme uzun bir süre bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni ve bugünü unutmak istemiyorum ve hafızama yerleştirmeye çalışıyorum."

Bu sefer işe yarayacak mı? Yaramayacağını biliyorum. İmkânsız. Ama düşündüklerimi ona söylemiyorum. Onun yerine gülümsüyorum, çünkü söyledikleri güzel şeyler.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Ciddiyim. Seni unutmak istemiyorum. Sen benim için çok özelsin. Sen olmasaydın bugün ne yapardım, bilemiyorum."

Boğazımda bir şeyler düğümleniyor. Sözlerinin arkası duygu dolu. Ne zaman onu düşünsem bu duyguyu

hissediyorum. Yaşamımın nedeni de bu, bunu biliyorum ve şu an onu çok seviyorum. Keşke kollarımda onu alıp cennete taşıyacak derman olsaydı.

“Hiçbir şey söyleme,” diyor bana. “Bırak da şu anın keyfini çıkaralım.”

Çıkartıyorum zaten. Cennette gibiyim.

Şimdi hastalığı başladığı zamandakinden daha kötü, yine de Allie'nin durumu diğerlerinden farklı. Burada aynı hastalığa tutulmuş üç kişi daha var. Bu üçünde yaptığım gözlemler hastalıkla ilgili deneyimlerimi oluşturuyor. Onlar, Allie'nin aksine, Alzheimer'in en ileri aşamalarındalar; neredeyse kaybedilmek üzereler. Halüsinasyonlar görüyorlar. Durmadan aynı şeyleri tekrarlıyorlar. İkisi yemek yiyemiyor, yakında öcekler. Üçüncüsünde dolaşmaya çıkıp kaybolmak gibi huy var. Bir keresinde çeyrek mil ötede yabancı birinin arabasında bulundu. O zamandan beri yatağa bağlı. Bazen çok huysuz oluyorlar, bazen da kaybolmuş çocuklar gibi, tek başlarına, hüzünlü oluyorlar. Personeli ya da kendilerini seven kişileri nadiren tanıyabiliyorlar. Sabır isteyen bir hastalık. Bu yüzden onların ve bizim çocuklarımızın ziyarete gelmesi çok zor.

Allie'nin de zaman geçtikçe artan, kendine özgü sorunları var tabii. Sabahları korkuyla uyanıyor ve elinde olmadan hüngür hüngür ağlıyor. Sanırım, ecinniden küçük adamların kendisini seyrettiğini zannedip, çılgınlıklar atarak onları kovmaya çalışıyor. Kendi isteğiyle yıkıyor, ama düzenli yemek yemiyor. Artık çok zayıfladı. İyi olduğu günlerde onu şişmanlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama diğerleriyle benzerliklerin hepsi bu kadar. Bu

yüzden onu bir mucize olarak görüyorlar, çünkü bazen ona bir şeyler okuduğum zamanlar, düzelir gibi oluyor. Bu durumun bir açıklaması yok. “Mümkün değil,” diyor doktorlar. “Herhalde hastalığı Alzheimer değil.” Ama Alzheimer. Çoğu zaman bu kuşku götürmez bir gerçek. Herkes hemfikir.

Öyleyse neden farklı bir durumu var? Neden bazen ona bir şeyler okuduktan sonra düzeliyor? Doktorlara sebebini açıklıyorum, kalbim biliyor nedenini, ama bana inanmıyorlar. Bunun nedenini bulmak için Chapel Hill'den dört kez uzmanlar geldi. Dördünde de bir cevap bulamadan geri döndüler. Onlara, “Bu işin sırrını sadece kitaplarınızı ve eğitiminizi kullanarak çözemezsiniz,” diyorum. Ama başlarını iki yana sallayarak cevap veriyorlar: “Alzheimer öyle bir hastalık değildir. Onun durumundaki biriyle sohbet etmek mümkün değildir. Hele günün sonuna doğru daha da iyileşmesi hiç mümkün değildir. Bu, imkânsız.”

Ama o iyileşiyor. Her zaman değil, yalnızca ara sıra ve gittikçe azalan bir sıklıkla. İyi olduğu günlerde sanki amnezisi varmış gibi yalnızca hafızası gidiyor. Ama duyguları normal, düşünceleri normal. Böyle günlerde doğru şeyi yaptığımdan emin oluyorum.

Odasına döndüğümüzde sofraya bizim için hazırlanmış, bizi bekliyor. Buradakilerden daha fazlasını isteye-mem. Her şeyle ilgileniyorlar. Beni anlayışla karşılıyorlar; ben de onlara minnettarım.

Işıklar kısılmış; odayı masadaki iki adet mum aydınlatıyor. Arka tarafta yumuşak bir müzik çalıyor. Bardaklar ve tabaklar plastik ve sürahide elma suyu var. Ama kurallar var uyulması gereken, o bunları umursa-

maz görünüyor. Görüntü karşısında kısa bir nefes alıyor. Gözleri iyice açık.

“Bunu sen mi yaptın?”

Başımı sallıyorum. Odaya giriyor.

“Çok güzel.”

Kendisine refakat etmek için kolumu uzatıyorum; birlikte pencerenin önüne gidiyoruz. Kolumu bırakmıyor. Dokunuşu çok güzel. Bu berrak bahar akşamında yan yanayız. Pencere hafifçe aralanmış. Küçük bir esinti yüzümü yalıyor. Ay yükselmiş. Alacakaranlığın, yerini geceye bırakmasını uzun bir süre seyrediyoruz.

“Hiç böylesine güzel bir şey görmemiştim, bundan eminim,” diyor. Onunla aynı fikirdeyim.

“Ben de görmemiştim,” diyorum ona bakarak. Ne demek istediğimi anlayıp gülümsüyor. Biraz sonra fısıldıyor:

“Allie’nin hikâyesinin sonunda kiminle gittiğini biliyorum,” diyor.

“Yaa!”

“Evet.”

“Kimle?”

“Noah’la gitti.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Gülümseyerek onaylıyorum. “Evet, onunla gitti,” diyorum yumuşak bir sesle. Gülümserken gözleri parlıyor.

Zorlanarak sandalyesini çekiyorum. Oturunca, ben de karşısına geçiyorum. Masanın üzerinden elini uzatıyor, tutuyorum. Yıllarca önce olduğu gibi başparmağını oynatmaya başlıyor. Konuşmadan, uzun uzun yüzüne bakarak, hatıralarımı teker teker yeniden yaşıyorum. Boğazımın sıkıştığını hissediyorum, bir kere da-

ha, onu ne kadar çok sevdiğimi fark ediyorum. Sonunda konuşmaya başlayınca sesim titreyerek çıkıyor.

“Çok güzelsin,” diyorum. Ne demek istediğimi, ne hissettiğimi anladığını gözlerinden okuyabiliyorum.

Cevap vermiyor. Yerine, başını öne eğiyor; ne düşündüğünü merak ediyorum. Bana hiçbir ipucu vermiyor ve usulca elini sıkıyorum. Bekliyorum. Onun bütün kalbini biliyorum ve orada olduğumu biliyorum.

Sonra bir mucize, haklı olduğumu kanıtıyor.

Mum ışığıyla aydınlanan odamızı Glen Miller’ın müziği kaplarken, yavaş yavaş içindeki duyguların açığa çıktığını görüyorum. Dudaklarında her şeye bedel tatlı bir tebessümün, puslu gözlerinde bir bakışın ortaya çıktığını görüyorum. Elimi kendine doğru çekiyor.

“Harikasin...” diyor yumuşak bir sesle. İşte tam bu sırada bana yeniden âşık olduğunu anlıyorum; bunu biliyorum, çünkü bu işaretleri binlerce kez gördüm.

Hemen bir şey söylemiyor; söylemek zorunda değil. Bana eski zamanlardan kalma bir bakış atıyor. Elimden geldiğince tutkulu gülümsüyorum. Birbirimize bakarken, içimizdeki duygular okyanus dalgaları gibi kabarıyor. Odanın sağına soluna, tavana, sonra da Allie’ye bakıyorum. Bakışlarından içim ısınıyor. Kendimi yeniden genç hissediyorum. Artık üşümüyorum, hiçbir yerim ağrımıyor, ne kambur ve şekilsizim, ne de kataraktlı gözlerim yüzünden hemen hemen kör.

Güçlü ve mağrur bir erkek, yaşayan en şanslı insanım ben. Masanın karşı tarafında, epey bir zaman böyle hissediyorum kendimi.

Bu arada mumların üçte biri erimiş. Sessizliği bozmaya hazırım. “Seni çok seviyorum; umarım bunu biliyorsundur,” diyorum.

"Tabii ki biliyorum", diyor nefesi kesilerek. "Seni her zaman sevdim Noah."

Noah dediğini bir kere daha işitiyorum. Noah. Sözcük kafamın içinde yankılanıyor. Noah... Noah. "Kim olduğunu biliyor," diye düşünüyorum, "kim olduğunu biliyor..."

Biliyor...

Küçük bir şey bu, ama benim için Tanrı'nın bir lütfu. Birlikte geçirdiğimiz bir ömrü duyumsuyorum, ona sarılarak, onu severek, onunla birlikte geçirdiğim hayatımın en güzel yıllarını.

Mırıldanıyor, "Noah... benim tatlı Noah'ım..."

Doktorların söylediklerini kabul etmeyen ben, bir an için yine zafer sarhoşuyum. Gizemli davranmayı bırakıyor ve elini öpüp yanağıma götürüyorum. Kulağına şöyle fısıldıyorum:

"Sen hayatımdaki en muazzam şeysin."

"Oh... Noah...", diyor gözleri yaşlarla dolarak, "Ben de seni seviyorum."

Her şey böyle bitseydi, çok mutlu bir adam olurum.

Ama böyle bitmeyecek. Eminim, çünkü zaman geçtikçe yüzündeki kaygıyı görüyorum.

"Ne oldu?" diyorum. Alçak sesle cevap veriyor.

"Çok korkuyorum. Seni yine unutmaktan çok korkuyorum. Bu, haksızlık... Buna dayanamayacağım."

Sesi değişiyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz akşamın sona ermek üzere olduğunu biliyorum. Kaçınılmaz olanı durduramıyorum. Bu konuda başarısızım. Sonunda şunları söylüyorum:

"Seni hiç bırakmayacağım. Aşkımız hiç bitmeyecek."

Elimden gelenin bu söylediklerimle sınırlı olduğunu biliyor. İkimiz de boş vaatler duymak istemiyoruz. Bakışlarından, yapabileceğim başka şeyler de olmasını istediğini anlayabiliyorum.

Kuşlar bizim için şarkı söylerken yemeğimizi yemeye başlıyoruz. Aç değiliz, ama ben yedikçe, o da beni taklit ederek yiyor. Küçük lokmalar alıp, uzun uzun çiğnüyor. Onu yemek yerken görmek beni çok memnun ediyor. Üç aydır çok kilo vermişti.

Yemekten sonra elimde olmadan korkmaya başlıyorum. Neşeli olmam gerektiğini biliyorum. Birlikte yaşayabilmemiz aşkımızın hâlâ sürdüğünün kanıtı. Ama bu gecelik çanlar çoktan çaldı. Güneş çoktan battı, hırsız gelmek üzere ve elimden gelen hiçbir şey yok. Öylece durup ona bakıyor ve bütün ömrümü, kalan son dakikalarımızda, yeniden yaşıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Saat tıklıyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Onu kollarıma alıyorum, birbirimize sarılıyoruz.

Hiçbir şey olmuyor.

Titrediğini hissedip kulağına fısıldıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Bu akşam son kez onu sevdiğimi söylüyorum.

Ve hırsız geliyor.

Ne kadar çabuk olup bittiği beni her zaman şaşırtmıştır. Bunca zamandır hiç alışamadım. Bana tutunurken birdenbire hızla gözlerini kırpmaya, başı titremeye başlıyor. Sonra odanın bir köşesine uzun uzun endişeyle bakıyor.

"Hayır!" diye bağıyorum içimden. "Şimdi değil! Henüz değil... Bu kadar yaklaşmışken... Bu gece olmasın! Bir başka gece, ama bu gece olmasın! Lütfen!" Haykırışım içimde kalıyor. "Dayanamam. Haksızlık bu... Haksızlık..."

Ama yakarışlarım bir kez daha boşa gidiyor.

"O yaratıklar," diyor sonunda eliyle işaret ederek. "Bana bakıyorlar. Söyle, bakmasınlar lütfen."

Cinler.

Mideme yumru gibi bir şey oturuyor. Birdenbire solumam yavaşlıyor. Ağzım kuruyor ve kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor. Her şeyin bittiğini biliyorum. Gün batımı erişti. Alzheimer hastalığından kaynaklanan bu akşam konfüzyonları için en zor yanı. O geldiğinde karım gidiyor. Bazen birbirimizi bir daha sevip sevmeyeceğimizi düşünüyorum.

Kaçınılmaz olanı engellemeye çalışıyorum. "Orada kimse yok Allie." Bana inanmıyor.

"Bana bakıyorlar."

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı iki yana sallarken.

"Onları görmüyor musun?"

"Hayır," diyorum. Biraz düşünüyor.

"İşte oradalar," diyor beni iterek. "Bana bakıyorlar."

Böylece kendi kendine konuşmaya başlıyor. Onu sakinleştirmeye çalıştığımda, kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor.

"Kimsin sen?" diye bağıyor korkulu bir sesle. Yüzü kireç gibi bembeyaz oluyor. "Ne arıyorsun burada?" Büyük bir korkuya kapılıyor ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Elleri savunma pozisyonunda, geri geri giderek benden uzaklaşıyor. Beni yıkan sözler söylüyor.

"Gidin! Uzak durun benden!" diye çığlık atıyor. Küçük adamları iterek kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor; artık benim odadaki varlığımdan habersiz.

Ayağa kalkıp odanın öbür tarafındaki yatağa gidiyorum. Artık gücüm tükeniyor; bacaklarımda bir ağrı ve içimde bir acı var. Nedendir bilmiyorum. Hemşireyi çağırmak için düğmeye basmam büyük bir çaba gerektiriyor. Parmaklarım donmuş ve ağrıyor, ama sonunda başarıyorum. Hemşireler yakında burada olacaklar. Bekliyorum. Bu arada karımı seyretmekteyim.

On...

Yirmi...

Otuz saniye geçiyor. Ve ben hâlâ seyre diyorum, hiçbir şey kaçırmadan, az önce birlikte geçirdiğimiz dakikaları hatırlayarak. O ise bana hiç bakmıyor. Görünmez düşmanlarla mücadelesi yürekler acısı.

Yatağın yanında oturuyorum. Sırtım ağrıyor. Deftere uzanırken ağlamaya başlıyorum. Allie fark etmiyor. Durumu anlıyorum, akli uçup gitmiş.

Sayfalardan birkaçı yere düşüyor, onları almak için eğiliyorum. Şu anda çok yorgunum, oturuyorum, yalnız ve karımdan ayrı. Hemşireler geldiklerinde yatıştırmaları gereken iki insan görüyorlar. Hayali yaratıklardan korktuğu için titreyen bir kadın ve o kadını yaşamın kendisinden çok seven, ellerini yüzüne gömmüş, bir köşede sessizce ağlayan yaşlı bir adam.

Akşamın geri kalanını odamda tek başıma geçiriyorum. Odanın kapısı aralık. Gelip geçen insanları görüyorum, kimi yabancı kimi tanıdık; ailelerinden, mesleklerinden ve parklara yapılan ziyaretlerden bahsettiklerini duyuyorum. Konuştukları, sıradan şeyler, ama

rahatlıklarını kıskanıyorum. Büyük bir günâh bu, ama imrenmemek elimde değil.

Dr. Barnwell de gelmiş, hemşirelerden biriyle konuşuyor. Kimin bu saatte ziyaret etmeye geçecek kadar hasta olduğunu merak ediyorum. Dr. Barnwell'e çok çalıştığını, ailesiyle vakit geçirmesini, sonsuza dek beraber olmayacaklarını söylüyorum. Ama beni dinlemiyor. Hastalarıyla ilgilenmesi, çağrıldığında gelmesi gerektiğini söylüyor. Başka seçeneği yokmuş. Söyledikleri çelişkilerle dolu. Kendini hem hastalarına adanmış bir doktor olmak istiyor, hem de ailesine adanmış bir baba. İkisi birden olamaz, çünkü günün sadece yirmi dört saati var. Ama bunu elbet bir gün anlayacak. Sesi diğerlerinin arasında kaybolurken, neyi seçeceğini, yoksa seçimin kendisi yerine başkası tarafından mı yapılacağını merak ediyorum.

Pencerenin kenarında rahat bir sandalyede oturmuş, bu günü düşünüyorum. Hem mutlu, hem üzüntülü; hem harika, hem yürek parlayan bir gün. Çelişkili duygularım saatlerce sessizce oturmama neden oluyor. Beni ağlatır diye, bu akşam kimseye şiir okumadım. Zamanla, birkaç küçük ses dışında, koridorlar sessizleşiyor. Saat on birde duyacağımı tahmin ettiğim, tanıdık ayak sesleri işitiyorum.

Dr. Barnwell başını içeri uzatıyor.

"Işığının yandığını fark ettim. İçeri gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diyorum başımı iki yana sallayarak.

Yakınımda bir yere oturmadan önce etrafıma bakmıyor.

"Duyduğuma göre," diyor, "Allie'yle iyi bir gün geçirmişsiniz." Gülümsüyor. Karımla olan ilişkimiz dik-

katini çekiyor. Bizimle yalnızca profesyonel olarak ilgilendiğinden emin değilim.

"Sanırım."

Cevabım üzerine kafasını dikip bana bakıyor. "İyi misin Noah? Üzgün gibisin."

"İyiyim. Yalnızca biraz yorgunum."

"Bugün Allie nasıldı?"

"İyiydi. Neredeyse dört saat sohbet ettik."

"Dört saat mi? İnanılmaz bir şey bu, Noah..."

Yalnızca kafamı sallıyorum. Hayretler içinde sözlerine devam ediyor.

"Sizinki gibisini ne gördüm, ne de duydum. Sanırım aşk diye buna diyorlar. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Herhalde seni çok seviyor. Biliyorsun tabii!"

"Biliyorum," diyorum. Ama daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

"Seni gerçekten rahatsız eden nedir, Noah? Allie seni üzecek bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Aslında harikaydı. Sadece... şu an kendimi yalnız hissediyorum."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Hiç kimse yalnız değildir."

"Ben yalnızım," diyorum saatime bakıp ve doktorun şu anda yanında olması gereken uykudaki ailesini düşünerek, "Sen de yalnızsın."

Ondan sonraki birkaç gün önemli bir şey olmadı. Allie beni yine tanımaz oldu. Ara sıra gösterdiğim ilginin azaldığını da kabul etmeliyim, çünkü aklım en çok birlikte geçirdiğimiz o günle meşgul. Çok çabuk geçmiş olsa da, o son günde kaybedilen şeyden çok kazanılan vardı. Bunun için şükrediyorum.

Ertesi hafta yaşamım az çok normale dönmüştü. Allie ve diğerlerine şiirler ve hikâyeler okuyor, koridorlarda dolaşıyordum. Gece uyumuyor, sabahları ısıtıcımın yanında otuyordum. Yaşantımın tahmin edilebilir oluşu bana her zaman garip bir rahatlık duygusu vermiştir.

Birlikte geçirdiğimiz günden sekiz gün sonra, serin ve sisli bir günün sabahı, âdetim olduğu üzere erkenden kalkıp masamın başına geçtim, eski fotoğrafları karıştırmaya, eski mektupları okumaya başladım. Baş ağrısından kafamı toplayamadığım için pencereimin yanındaki koltuğa oturup güneşin doğuşunu seyretmeye karar verdim. Allie birkaç saat sonra kalkacaktı. Biraz dinlenmeliydim, çünkü bütün gün okumak başımı daha fazla ağrıtmaktan başka işe yaramayacaktı.

Kafam durmadan zonklarken birkaç dakikalığına gözlerimi kapadım. Gözlerimi tekrar açtığımda eski dostum Brices Çayı'nı pencereimin önünde yavaş yavaş akar buldum. Allie'nin aksine, bana çayı gören bir oda vermişlerdi. Bu bana her zaman ilham vermiştir. Brices Çayı'nın yüz binlerce yıldır akması ve her yağmurla yenilenmesi bir tezat. Bu sabah onunla konuştum; beni işitebileceği bir fısıltıyla söyle dedim: "Sen kutsanmışsın dostum, ben de kutsanmışım ve birlikte, gelen günleri karşılıyoruz." Akan suyun kıvrımları "Evet," dediler hareketlenerek. Üzerlerinden sabah güneşinin soluk ışığının aydınlattığı ortak dünyamız yansıyor. Çay ve ben... Birlikte akıp gidiyoruz. Suyu seyretmek yaşamın ta kendisi bence. İnsan çok şey öğrenebilir ondan.

Güneş ufukta görüldüğünde birdenbire oldu her şey. Elimin daha önce hiç olmadığı gibi karıncalandığı-

nı hissettim. Oynatmak istedim, ama kafam bir çekiçe vurulmuş gibi şiddetle zonkladığı için durdum. Gözlerimi yumdum. Elimin karıncalanması durdu, fakat elim hızla uyuşmaya, sanki ön kolumun sinirleri kesilmiş gibi hissizleşmeye başladı. Bileğim kilitlenip kaldı. Önüne kattığı her şeyi alıp götüren sel dalgası gibi bir ağrı, baştan aşağı bütün hücrelerime yayıldı.

Gözlerim karardı ve kulaklarımın dibinden koca bir yük treni geçiyormuş gibi bir ses duydum. İnme indiğini anladım. Bilincimi kaybetmeden önceki birkaç saniye, yatağında uzanmış, gelip ona hikâyemizi okumamı boşuna bekleyen, biçare Allie'yi gözümün önüne getirdim.

Gözlerimi son kez kaparken, kendi kendime, "Tanrım, ne yaptım ben?" diye düşündüm.

Ara sıra kendime gelerek günlerce baygın yattım. Uyandığımda kendimi, boğazımdaki tüp ve yatağımın kenarından sarkan iki plastik torbayla birlikte makinelere bağlanmış buluyordum. Makinelerin hafif uğultusunu, ara sıra çıkardıkları acayip sesleri duyabiliyordum. Kalp ritmimi sese çeviren makine tuhaf bir şekilde yatıştırıyordu beni. Zaman zaman uyuşarak, olmayan ülkeye uçtuğumu hissediyordum.

Dosyaları karıştırıp aletlerin ayarlarını yapan doktorların endişeli yüzlerini, kısılmış gözkapaklarımın arasından görebiliyordum. Duyamayacağımı zannederek fısıldaşıyorlardı. "Krizler onun yaşında biri için çok tehlikeli," diyorlardı. Ciddi ifadeli sesler tahminlerini sıralıyordu: "Konuşma kaybı, hareket kaybı, felç..." Dosyama bir şeyler ekleyip, makineleri kontrol edip gidiyorlardı. Konuştukları her şeyi duyduğumdan haber-

sizdiler. Bu duruma aldırmamaya çalışarak her fırsatta Allie'yi gözlerimin önüne getiriyordum. Dokunuşunu hissetmeye, sesini duymaya, yüzünü görmeye çalışıyordum. Her seferinde de gözlerim yaşla dolarak, bir daha onu saramayacağımı, kulağına fısıldayamayacağımı, onunla birlikte şiir okuyup, yürüyerek vakit geçiremeyeceğimi düşünüyordum. Her şeyin bu şekilde biteceğini ummamış, hayal etmemiştim. Her zaman ondan sonra öleceğimi düşünmüştüm. Olaylar bu şekilde gelişmemeliydi.

Başka bir sisli sabah Allie'ye verdiğim söz, vücudumu canlandırana kadar baygınlıkla boğuştum. Gözlerimi açıp çiçeklerle dolu bir oda gördüm. Havadaki güzel koku beni daha da canlandırdı. Düğmeyi arayıp buldum ve güçlkle bastırdım. Otuz saniye sonra bir hemşire, yanında Dr. Barnwell olmak üzere koşa koşa geldi. Doktor beni görür görmez gülümsedi.

"Susadım," dedim çatlak bir sesle. Dr. Barnwell'in ağzı kulaklarına varıyordu.

"Hoşgeldin," dedi, "Kurtulacağınızı biliyordum."

İki hafta sonra hastaneden ayrılacak kadar iyileştim, ama artık yarım bir adamım. Cadillac olsaydım daireler çizip dururdum, çünkü vücudumun sağ yarısı tutmıyor. Söylediklerine göre, bu çok olumlu bir gelişmeymiş, vücudumun tümü felç olabileirmişmiş. Bazen aşırı iyimser insanlarla çevrili olduğumu düşünüyorum.

Kötü haber ise ellerim tutmadığı için baston ve tekerlekli sandalye kullanamayacak olmam. Bu yüzden kendime has aksak bir ritimle yürümek zorundayım. Gençliğimin "sol-sağ-sol-sağ"ı değil bu; son zamanlar-

daki gibi ayaklarımı sürüyerek de yürümüyorum. Sol ayağımı yavaş yavaş sürüyüp, sağ ayağımı yanıma çekiyorum. Koridorlarda yürürken destansı bir macerayım artık. Yeni hızım benim için bile çok düşük. İki hafta önce bir kaplumbağayı bile zor geçen biri söylüyor bunun!

Geç vakit dönüyorum. Odama gidiyorum ama uyuyamayacağımı biliyorum. Derin bir nefesle odamı kaplayan bahar havasını içime çekiyorum. Pencere açık bırakılmış, içeride hafif bir serinlik var. Sıcaklıktaki bu değişiklik bana zindelik veriyor. Buradaki bir sürü hemşiremden biri olan üçte bir yaşındaki Evelyn, pencerenin yanındaki koltuğa oturmama yardım ediyor. Pencereyi kapayacak oluyor; onu durduruyorum. Kaşları yukarı kalkıyor, ama kararımı kabul ediyor. Çekmecelerden birinin açıldığını duyuyorum. Biraz sonra omzuma bir hırka konuyor. Çocukmuşum gibi hırkayı düzelterip omzuma hafifçe vuruyor. Hiçbir söylemediği için, bu sırada dışarı bakmakta olduğunu anlıyorum. Uzun süre kıpırdamıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum, ama sormuyorum. Sonunda iç geçiriyor. Gitmek üzere dönerken durup eğiliyor ve yanağıma torunum gibi, şefkatle bir öpücük konduruyor. Şaşıyorum. Alçak sesle, "İyi ki bize geri döndün," diyor. "Allie seni çok özledi. Hepimiz seni çok özledik. Senin için dua ettik çünkü sen yokken buraların tadı tuzu olmuyor." Çıkmadan önce gülümseyerek yüzüme dokunuyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sonra koridorda bir tekerlekli sandalye iterek başka bir hemşireyle sohbet ettiğini duyuyorum. Alçak sesle konuşuyorlar.

Bu gece gökyüzünün rengi acayip bir mavi, yıldızlar

var. Çekirgelerin sesi, her şeyin sesini bastırıyor. Dışarıda beni, bu tutsak bedeni gören birileri olup olmadığını merak ediyorum. Ağaçları, ön bahçeyi, kazların oradaki bankı gözlerimle tarıyor, bir yaşam belirtisi arıyorum. Hiçbir şey yok. Çay bile durgun. Yerinde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor karanlıkta ve onun esrarının beni çektiğini hissediyorum. Saatlerce seyre diyorum. Gökyüzünü kaplamaya başlayan bulutlar yansıyor suyun yüzünden. Fırtına geliyor, gökyüzü birazdan, alacakaranlıkmiş gibi gümüş rengi alacak.

Şimşekler çakarken geçmişi hatırlıyorum. Kimiz biz, Allie ve ben? Birbirine dolanmış ağaç ve sarmaşık mıyız? Biri bizi zorla ayırmaya kalksa ikimiz de ölür müyüz? Bilmiyorum. Yine şimşek çakıyor ve Allie'nin masamın üzerindeki resmini görüyorum. Elimdeki en iyi fotoğrafı. Yıllar önce camın onu sonsuza dek koruyacağını umarak çerçeveletmişim. Uzanıp alıyorum ve yüzüme yaklaşıtıyorum. Uzun uzun bakmamak elimde değil. Çekildiğinde kırk iki yaşındaydı, en güzel olduğu dönemde. Ona sormak istediğim çok şey var ama resmin bana cevap veremeyeceğini bildiğim için yerine koyuyorum.

Bu gece Allie koridorun diğer ucunda ve ben yalnızım. Hep yalnız olacağımı hastanede yatarken düşünmüştüm. Dışarıdaki fırtına bulutlarını gördükçe bundan daha da emin oluyorum. Kendimden çok, içinde bulunduğumuz çıkmaza üzülüyorum. Birlikte geçirdiğimiz son gün, onu dudaklarından öpmediğimi fark ettim. Belki de bir daha hiç öpemeyeceğim. Bu hastalık yüzünden bir tahminde bulunmak çok zor. Neden bunları düşünüyorum ki?

Sonunda kalkıp masama gidiyorum ve ışığı açıyo-

rum. Tahmin ettiğimden çok zorlanıyorum. Bitkin düştüğüm için pencerenin yanına dönmüyorum. Oturup masamdaki fotoğraflara bakıyorum. Ailemizin, çocukların, çıktığımız tatillerin. Baş başa veya ailece, birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünüyorum da ne kadar yaşlı olduğumu fark ediyorum.

Çekmeceyi açıp, ona yıllarca önce verdiğim, kuruyup solmuş, eski bir kurdeleyle bağlı çiçek demetini buluyorum. Onlar da benim gibi suyunu çekmiş; kırıp dökmeden elinize almanız mümkün değil. Ama o saklamış işte. "Onları neden saklıyorsun?" diyordum, cevap vermiyordu. Bazı akşamlar eline aldığını görürdüm. Sanki hayatın sırrını bulmuştu da, incitmeden elinde tutuyordu. Kadınlar.

Bu gece hatıralar gecesi olduğuna göre, arayıp yüzüğümü buluyorum. En üst çekmecede, bir kâğıt mendille sarılmış duruyor. Takamıyorum çünkü eklemelerim şişti; parmaklarımdaki kan dolaşımını bozuyor. Mendili açıp koyduğum gibi buluyorum. Çok büyük bir anlamı olduğunu biliyorum ve *biliyorum ki* başka birisi olmazdı. Eskiden de biliyordum, şimdi de. Duyulabilir bir sesle fısıldıyorum, "Hâlâ seninim, Allie. Kraliçem benim, eşsiz güzelliğim. Sen her zaman hayatımdaki en iyi şeydin, hâlâ öylesin."

"Acaba söylediklerimi duydu mu?" diye meraklanıyorum ve bir işaret bekliyorum. Ama ortada hiçbir şey yok.

Saat on bir buçuk. Bana yazdığı ve canım istedikçe okuduğum mektubunu buluyorum. Son bıraktığım yerde duruyor. Açmadan önce elimde evirip çeviriyorum. Ellerim titreyerek açıp okumaya başlıyorum:

Sevgili Noah,

Bu mektubu, evlendiğimiz günden beri paylaştığımız yatak odasında, sen uyurken mum ışığında yazıyorum. Uyurken çıkardığın o yumuşak horultuya duyamasam da, orada olduğunu biliyorum ve birazdan her zaman yaptığım gibi yanına uzanacağım. Sıcaklığını ve rahatlığını hissedeceğim. Seni gördüğüm ve ne harika bir erkek olduğunu anladığım rüyalara dalarken soluğun bana yol gösterecek.

Yanı başımdaki alev onlarca yıl öncesinin ateşini hatırlatıyor. Sen kot pantolonla, ben ise senin yumuşak giysilerinin içinde. Ertesi gün yüreğim tereddüt etmiş olsa da o an daima birlikte olacağımızı biliyordum. Kalbim güneyli bir şair tarafından kısıvrak yakalanmıştı. Onun her zaman senin olduğuna dair bir his vardı içimde. Ben kimdim ki, kayan yıldızlar gibi ilerleyen, kabarmış dalgalar gibi gürleyen bir aşktan kuşku duyayım? O gün birbirimize karşı böyle hissediyorduk, şimdi de böyle hissediyoruz.

Annemin bizi ziyaret ettiği günün ertesinde sana nasıl döndüğümü hatırlıyorum. Hiç korkmadığım kadar çok korkuyordum çünkü sende ayrılırsam beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Arabadan inerken titriyordum, ama sen, "Biraz kahveye ne dersin?" diyerek gülümsedin, elini bana uzatarak bütün sıkıntımı aldın. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca o konuyu hiç açmadın.

Senden ayrılıp, tek başıma yürüyüşlere çıktığım sonraki birkaç gün boyunca da bana hiç soru sor-

madın. Gözlerim yaşlı döndüğümde bana sarılmalı mısın, yoksa kendi halime mi bırakmalısın, bunu her zaman çok iyi biliyordun. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum ama her şeyi benim için çok daha kolaylaştırdın. Sonra o küçük kiliseye gidip yüzüklerimizi taktığımızda ve yemin ettiğimizde, doğru seçimi yaptığımı anlamıştım. Ama daha da önemlisi, başka biriyle evlenmeyi düşünmemin bile ne kadar aptalca olduğunu anladım. O günden beri bu kararımın hiç kuşku duymadım.

Birlikte çok güzel bir ömür geçirdik. Bugünlerde bu konuyu çok düşünüyorum. Bazen gözlerimi kapatıp, seni kırlaşmış saçlarınla el çırpıp oynayan çocuklarımıza verandada gitar çalarken görüyorum. Giysilerin kirlenmiş ve çalışmaktan yorulmuşsun. Biraz dinlenip rahatlamamı söylüyorsun, zaten onu yaptığını söylüyorsun. Çocuklarımıza duyduğun sevginin çok heyecan verici ve yürekleri ısıtan bir şey olduğunu düşünüyorum. Çocuklar yattıktan sonra, "Sen tahmin ettiğimden çok daha iyi bir babasın," diyorum. Biraz sonra giysilerimizi çıkarıp birbirimizi öpüyoruz ve daha battaniyelerimizin altına girmeden kendimizden geçiyoruz.

Pek çok özelliğinden, en çok da tutkularından dolayı seviyorum seni. Hayattaki en güzele bağlanmışsındır hep. Sevgi, şiiir, babalık, dostluk, güzellik ve doğa. Bütün bunları çocuklarımıza da öğrettiğin için memnunum. Her fırsatta onlar için ne kadar özel olduğunu söylüyorlar bana ve her seferinde dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüyorum.

Sen bana da öğrettin, resim yapmam için ilham

da verdin. Bunun benim için ne denli değerli olduğunu asla bilemezsin. Eserlerim özel koleksiyonlarda ve müzelerde şimdi. Sergilerden ve eleştirilerden yıldıgım zamanlarda bile bana her zaman cesaret verdin. Kendime ait bir stüdyom, kendime ait bir iç dünyam olması gerektiğini anladın ve elbiseleirim, saçım, hatta mobilyalarımız üzerine saçılmış boyalardan ötesini gördün hep. Bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum. Senin yaptığını ancak güçlü bir erkek yapabilir, Noah sen yaptın. Kırk beş harika yıl. Mükemmel yıllar.

Sadece aşkım değil, aynı zamanda en iyi dostumsun. Hangi yönünden daha çok hoşlandığımı bilmiyorum. Her ikisine de çok değer veriyorum. Tıpkı birlikte geçirdiğimiz yıllara verdiğim gibi. Senin yapında bir şeyler var Noah, güzel ve güçlü bir şey. Sen iyi bir insansın Noah. Tanıdığım en hoşgörülü ve huzurlu insan. Tanrı senin yanında. Öyle olmak zorunda, çünkü tanıdıklarım arasında meleklerle en çok benzeyen sensin.

Evimizden çıkmadan önce hikâyemizi yazmamızı istediğim için çılgın olduğumu düşünmüştün, ama geçerli sebeplerim vardı. Sabrın için teşekkür ederim. Sorduğun halde sebebini söylememiştim, ama şimdi bilmenin zamanı geldi diye düşünüyorum.

Çoğu çiftin varlığından haberi bile olmadığı bir ömür geçirdik. Sana baktıkça her şeyin yakında biteceğini düşünüp korkuyorum. İkimiz de hastalığının arazlarını ve bunun bizim için ne demek olduğunu biliyoruz. Gözyaşlarını gördükçe, kendimden çok senin için endişeleniyorum çünkü çekece-

ğin acılar beni korkutuyor. Üzüntümü, kederimi kelimelere sığdırmam mümkün değil.

Seni o kadar çok seviyorum ki, hastalığıma rağmen sana geri gelmenin bir yolunu mutlaka bulacağım, söz veriyorum. Hikâyemizin işlevi burada başlıyor. Hafızamı kaybedip yalnız kaldığımda, oku bana, çocuklara anlattığın gibi. Bil ki, bu öykünün bizimle ilgili olduğunu bir şekilde anlarım. Belki de tekrar birlikte olmanın yolunu böylece buluruz.

Lütfen seni hatırlamadığım günlerde bana kızma. O günlerin geleceğini ikimiz de biliyoruz. Seni hep sevdiğimi, daima seveceğimi unutma. Ne olursa olsun, mümkün olan en iyi hayatı seninle yaşadığımı bil.

Ve eğer bu mektubu tekrar okumak için saklarsan, şu an senin için yazdığımı inan. Her neredeysen, Noah ve her ne zamansa; seni seviyorum. Bunu yazarken de seviyorum seni, sen okurken de. Sana bunu söyleyebilecek durumda değilsem özür dilerim. Seni yürekten seviyorum, sevgili eşim. Sen benim her zaman rüyalarım oldun ve olacaksın.

Allie

Mektubu bitirince bir kenara koyuyorum. Masamdan kalkıp terliklerimi buluyorum. Yatağımın yanında. Onları giymek için oturmak zorundayım. Sonra ayağa kalkıp odayı geçiyorum ve kapıyı açıyorum. Nöbetçilerin masasında Janice var. En azından olduğunu sanıyorum. Allie'nin odasına gitmek için önünden geçmek zorundayım. Ancak bu saatte odamdan çıkmama-

lıyım. Janice'in de kuralları bozduğu hiç görülmemiştir. Kocasını avukat.

Belki gider diye bekliyorum, ama gitmiyor, sabırsızlanıyorum. Her şeyi göze alıp odamdan çıkıyorum. Solu sürü, saği çek, solu sürü, saği çek. Masasına varmam yıllar alıyor, ama her nedense yaklaştığını fark etmiyorum. Ormanda ses çıkarmadan ilerleyen sessiz bir panterim; bebek güvercinler kadar görünmezim.

En sonunda fark ediliyorum, ama şaşırıyorum. Önünde dikiliyorum.

"Noah," diyor, "ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıktım," diyorum. "Uyuyamıyorum."

"Buna izin olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum."

Ama kıımdamıyorum. Kararlıyım.

"Gerçekten yürüyüşe çıkmadın, değil mi? Allie'yi görmeye gidiyorsun."

"Evet."

"Noah, onu son defa gece gördüğünde ne olduğunu hatırlıyorsun."

"Hatırlıyorum."

"O zaman bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Doğrudan cevap vermiyorum. "Onu özledim," diyorum.

"Biliyorum, ama onu görmene izin veremem."

"Bugün evlenme yıldönümümüz," diyorum. Doğruyu söylüyorum. Altın yıldan bir önceki yıl. Kırk dokuzuncu yıl.

"Anlıyorum."

"O zaman gidebilir miyim?"

Başka tarafa bakıyor, sesi değişiyor. Yumuşuyor. Şaşıyorum. Duygusal biri olduğunu hiç bilmezdim.

"Noah, beş yıldır buradayım, daha önce de başka bir huzurevinde çalıştım. Acıyla ve kederle mücadele eden yüzlerce çift gördüm ama bu işi senin gibi yapanı görmedim. Buradaki hiç kimse, ne doktorlar, ne hemşireler böyle bir şey görmemişler."

Biraz duruyor. Gözleri dolu dolu oluyor. Gözyaşlarını parmağıyla silip devam ediyor.

"Neler hissettiğini, bıkmadan usanmadan nasıl dayandığını merak ediyorum, ama aklım hayalim almıyor. Nasıl başardığını bilemiyorum. Bazen Allie'nin hastalığını bile yeniyorsun. Doktorlar anlamasa da, biz hemşireler anlıyoruz. İşin sırrı aşk, bu kadar basit. Gördüğüm en muhteşem şey bu."

Boğazımda bir şeyler düğümleniyor, konuşamıyorum.

"Ama Noah, bunu yapmamalısın, sana izin veremem. İyisi mi odana dön." Sonra hafifçe gülümseyip burnunu çekiyor ve önündeki kâğıtları karıştırarak şöyle diyor: "Ben biraz kahve almak için aşağı iniyorum. Bir süre başında olmayacağım. Bu yüzden, sakın bir aptallık yapma."

Çabucak kalkıp koluma dokunuyor ve merdivenlere doğru yürüyor. Arkasına bile bakmıyor. Birdenbire yalnız başıma kalıyorum. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Janice'in masasına bakıyorum ve bir fincan dolusu, buharı tüten kahve görüyorum. Dünyada iyi insanlar olduğunu bir kez daha öğreniyorum.

Allie'nin odasına doğru yol almaya başlarken yıllardır ilk defa kendimi ısınmış hissediyorum. Küçük adımlar atıyorum. Bu bile tehlikeli. Bacaklarım yoruldu bile. Düşmemek için duvardan destek almak zorundayım. Tavandaki floresanlar vızıltılı bir ses çıkarıyor, ışık

ğı gözümü kamaştırıyor. Bir düzine karanlık odanın önünden geçiyorum. İçeridekilerin her birine bir şeyler okumuşumdur. Onları özlediğimi fark ediyorum. Benim arkadaşlarım hepsi; yarın göreceğim tanıdık yüzlerini. Ama bu gece duracak zamanım yok. Yükleniyorum. Hareket, kanı, esnekliğini yitirmiş damarlarıma pompalıyor. Her adımda güçlendiğimi hissediyorum. Arkamda bir kapının açıldığını duyuyorum, ama ayak sesi yok. Devam ediyorum. Artık garip biriyim ben. Durdurulamam. Hemşirelerin masasındaki telefon çalıyor. Yakalanmamak için hızlanıyorum. Ben bir gece yarısı hayduduyum, maskeliyim ve uykuya yatmış çöl kasabalarından at sırtında kaçıyorum sarı renkli aya doğru, eyerimde altın tozu var. Gencim ve yüreğim tutku dolu. Kapıyı kırıp onu kollarıma alacağım ve cennete uçuracağım.

Kimi kandırıyorum?

Çok basit bir hayatım var artık. Ben bir aptalım, yaşlı bir âşığım. Allie'ye okumaktan ve her fırsatta onu kucaklamaktan başka bir şey düşlemeyen bir hayalciyim. Bir günahkârım ve büyüye inanıyorum, ama değişmek için çok yaşıyım ve bunu umursamak için de çok yaşıyım.

Odasına ulaştığımda vücudum yorgun düşüyor. Ayaklarım sızlıyor, gözlerim kararıyor ve kalbim düzensiz bir ritimle göğüs kafesimi zorluyor. Kapı tokmağını çevirmeye çalışıyorum. Çevirebilmek için iki elimle asılıp üç kamyon güç harcamam gerekiyor. Kapı açılıyor ve koridorun ışığı içerisini, yatağını aydınlatıyor. Onu görünce, kalabalık bir sokaktaki bir yabancı, sonsuza dek unutulacak biri olduğumu hatırlıyorum.

Odası sessiz, örtüler yarı açık yatıyor. Bir an, öte ya-

na döndüğünü görüyorum. Çıkardığı sesler mutlu günlerimizin hatıralarını çağırıştırıyor. Yatağında ufacık görünüyor. Onu izlerken aramızdaki her şeyin bittiğini biliyorum. İçerisi havasız kalmış. Titriyorum. Burası ikimizin mezarı artık.

Hareket etmiyorum. Bugün evlenme yıldönümümüz, içimdekileri söylemek isterdim, ama uyandırmak istemiyorum. Ayrıca söylemek istediklerim birazdan yastığının altına koyacağım kâğıtta yazılı.

Şefkat dolu bu son saatlerde aşk,
Hassas ve olabildiğince saftır.
Gir içeri gün ışığı,
Gir de ebedi aşkımı uyandır.

Birilerinin geldiğini duyar gibi oluyorum, bu nedenle odasına girip kapıyı kapatıyorum. İçerisi karanlık oluyor ve ezbere yürüyüp pencerenin yanına gidiyorum. Perdeleri açıp dolunayla karşılaşıyorum, akşamın bekçisiyle. Allie'ye bakıp bin bir hayal kuruyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde, notu yastığının altına koyarken yatağının kenarına oturuyorum. Sonra uzanıp yüzünün yumuşacık cildine dokunuyorum. Saçını okşarken nefesim kesiliyor. Mozart'ı henüz keşfetmiş bir besteci gibi hayranlık duyuyor, şaşıyorum. Kırmıldanıp gözlerini açıyor, sonra kısıyor. Aptallığımdan pişmanlık duyuyorum. Şimdi çığlık atıp ağlamaya başlayacak. Sık sık bunu yapıyor çünkü. Düşüncesizce hareket eden zayıf biriyim ben, bunu biliyorum, ama imkânsız başarılmaya çalışarak harekete geçiyor, eğilip onunla yüz yüze geliyorum.

Dudakları benimkilerle karşılaşınca, daha önce hiç

hissetmediğim bir karıncalanma hissediyorum, ama geri çekilmiyorum. Birdenbire bir mucize oluyor ve Allie'nin dudakları açılıyor ve ben bir cennet bahçesini yeniden keşfediyorum. Çağlar boyunca değişmeyen, yıldızlar gibi ölümsüz. Vücudunun sıcaklığını hissedince, yıllar boyu yaptığım gibi, kendimi dizginlemeyi bırakıyorum. Gözlerimi kapatıp azgın dalgalara karşı ilerleyen güçlü ve korkusuz, dev bir gemi oluyorum. Allie benim yelkenlerim. Usulca yanağını okşuyorum ve elini elimin arasına alıyorum. Dudaklarını ve yanaklarını öperek nefesini dinliyorum. Yumuşak bir sesle mırıldanıyor, "Oh, Noah... seni çok özlemişim." İşte bir mucize daha; mucizelerin en büyüğü. Birlikte cennete uçarken gözyaşlarımı tutmamın imkânı yok. Dünya hayret verici şeylerle dolu. Çok yavaş hareketlerle gömleğimin düğmelerini teker teker çözüyor.

"Öyle özel biri değilim; bu kuşkusuz.

Ben sıradan düşünceleri olan sıradan bir adamım
ve sıradan bir yaşıntım oldu.

Adıma dikilmiş anıtlar yok; ismim de kısa
sürede unutulacak. Ama, ben birini sevdim,
hem de bütün kalbimle. Bu da benim için
her zaman yeterli oldu."

Şimdiye kadar okumuş olduğunuz en etkileyici
aşk öyküsü bu satırlarla başlıyor...

ISBN 975-14-0590-4

9 789751 405906

